

ČESKÁ ŽENA

ČASOPIS VĚNOVANÝ ČESKO-KATOLICKÝM ŽENÁM
A DIVKÁM V AMERICE.

BŘEZEN — 10. — MARCH
1927.

ČÍSLO — 406. — NUMBER
ROČNÍK — XIX. — VOLUME

Adresa: "ČESKÁ ŽENA", 1611 So. 11th St., St. Louis, Mo.

„ČESKÁ ŽENA“

Published Three times a Month.
Devoted to the interest of Czechoslovak
Catholic Women of America.

Published by the
BOHEMIAN LITERARY SOCIETY
of St. Louis, Mo.

Predplatné:

Pro Spojené Státy \$2.25

Do Evropy a Kanady a v St.

Louis, Mo., poštou \$2.75

Adresa: Address:

„ČESKÁ ŽENA“

1611 South 11th St., St. Louis, Mo.

POUTAVÝ ROMÁN

kteří ještě nebyl uveřejněn v tomto časopisu, obdrží kterákoliv naše odběratelka úplně zdarma, získá-li nám 1 novou odběratelku pro „Č. Ž.“ a zašle-li nám od ní celoroční předplatné \$2.25. Kdo získá dvě nové odběratelky, obdrží dva romány atd. Máme poutavých románů značnou zásobu a proto tato nabídka platí až do odvolání. Můžete se tímto způsobem záso- bit zajímavou četbou úplně zdarma. — Seznamu knih nemáme, proto výběr knihy ponecháte nám, ale prosíme, a- byste vždy laskavě nám sdělili, jaké romány rády čtete. — Zašleme vám pak román, který se vám bude jistě líbit. Nová odběratelka obdrží od nás úplně zdarma jednu z pěkných vele- zábavných povídek, které dříve vychá- zely v časopisu Č. Ž. —

Příjemná novinka. „Stalo se za mě nepřítomnosti něco nového?“ — „Nic, kromě toho, že židle, na které sedíš, je nové natřena!“

* * *

Při čtení novin. „Hm! Výdělek ji- stý! Hlaste se lidé obojího pohlaví.“ To není nic pro mně; já mám jen jed- no pohlaví . . .“

Za příplatek 15 centů

k celoročnímu předplatnému na Českou Ženu obdrží naše milé odběratelky jako premií —

Kalendář HLAS na rok 1927

ježoh krámská cena je 65 ct. — Noví odběratelé a odběratelky obdrží kalendář první rok bez jakéhokoli příplatku. S úctou

VYD. Č. ŽENY.

Důležité upozornění!

PREMIE

k „České Ženě“.

Všem milým P. t. odběratelkám a od- běratelům našeho oblíbeného časopisu „České Ženy“ oznamujeme, že jednou premií, již starým odběratelům udělujeme, jest kalendář „HLAS“ NA ROK 1927. za příplatek 15 centů k celoročnímu před- platnému.

Jiných premií starým odběratelům roz- hodně neudělujeme a udělovat nemůžeme vzhledem k nízkému předplatnému naší stanovenému.

Mnozí odběratelé požadují od nás různé knihy místo kalendáře „Hlasu“, jichž jim jako premií poslat nemůžeme. Víme, že naši milí odběratelé nechtějí naší škody a nepřejí si, bychom na jimi předplacený časopis sami z fondů svých dopláceli. Neuvědomují si však, že průměrná kniha o 200 stranách nás stojí as \$1.00, takže udělování knih jako premií je naprosto z finančních příčin vyloučeno.

Kalendář „Hlas“ je nejcecnější premií, již za příplatek 15 centů k celoročnímu předplatnému na „Č. Ž.“ můžeme udělo- vat. Ježto kalendář tento vydáváme sami, stojí nás značně méně, než \$1.00, a kniha tak velká u knihkupců koupena stála by nás as \$1.25.

KNIH ochotně udělujeme jako odměn starým uznalým odběratelům, kteří nám získávají nové odběratelky. Za každou novou odběratelku ochotně a mile rádi po- šleme komukoli krásnou knihu (nebo menší knihy) v ceně do jednoho dolaru.

Uctivě vás tedy, P. t. odběratelé, pro- síme, byste se laskavě nehlásili o jinou premií kromě kalendáře „Hlasu“. A la- skavě si též pamatujte, že vám ochotně a s radostí vždy pošleme zábavné čtivo v ceně do dolaru za každou novou odbě- ratelku, nebo vám budeme zasílat časopis „Č. Ž.“ 6 měsíců zdarma.

S úctou

Vyd. „České Ženy“.

Máme kalendáře ze staré vlasti:

Pečirkův	46 ct.
Stráž Moravy	46 ct.
Posel Apoštolátu	46 ct.
Hostýnský Poutník	46 ct.

Kalendářů těchto ROZHOD- NĚ neudělujeme jako premií. Premiijním našim kalendářem je kalendář „Hlas“ na rok 1927.

Veškeré objednávky adresujte na:

ČESKÁ ŽENA,
1611 So. 11th St.,
St. Louis, Mo.

Týdenní „Česká Žena!“

Chcete týdenní „Českou Ženu“ a my též!

Bychom mohli oblíbený náš časopis „Českou Ženu“ v doznívající budoucno- sti počít vydávat týdně, potřebujeme již jen as 2100 nových odběratelů a odběratelek.

Pomůžete nám je získat?

Dojista!

Za každého nového odběratele a novou odběratelku pošleme Vám bud' to napínavé zábavné čtivo nebo Vám budeme zasílat časopis „Č. Ž.“ po šest měsíců bezplatně.

Urychlete týdenní vydávání „Čes. Ženy“ získáváním nových odběratelů a odběratelek.

S úctou

Vyd. „České Ženy“.

Požitek.

„Jak se vám líbilo na Slovensku, pa- ne?“ — „Báječně! Takový skvostný přírodní řízek jako v Trenčanských Te- plících jsem ještě nejdí . . .!“

*

Omyl.

„Pět roků jsem se svou ženou ne- promluvil ani jediné slovo!“ — „Z to- ho si nic nedělejte! Jednou přijdete přece k slovu!“

*

Choulostivá otázka.

„Prosím vás, pane profesore, bude vidět po operaci slepého střeva tu jiz- vu?“ — „Milostivá, to záleží úplně na vás.“

*

Jistá ovdovělá paní dala svému man- želu na náhrobek dojmavý nápis: — Odpočívej v pokoji, dokud se nesej- deme.“

*

Šťestí.

„Měl Tom při lovu na tygry v In- dii štěstí?“ — „Bájené štěstí, on totiž žádného tygra nepotkal.“

Do Chicago, Ill.

Předplatné na „Českou Ženu“ při- jímá a jiné obchodní záležitosti časo- pisu se týkající vyřizuje

Antonie Vondráček,
1342 So. Keeler Ave.

ČESKÁ ŽENA

ČASOPIS VĚNOVANÝ ČESKO-KATOLICKÝM ŽENÁM A DÍVKÁM V AMERICE.

Adresa: "Česká Žena", 1611 So. 11th St., St. Louis, Mo.

Entered as 2nd Class Matter Oct. 2, 1908, at the P. O. at St. Louis, Mo., under the Act of Congress of March 3, 1879

ROČNÍK (VOL.) XIX.

ST. LOUIS, MO., 10. BŘEZNA (MARCH) 1927.

ČÍSLO (NO.) 406.

Postní úvahy.

Průprava I. Připomeň si událost: Ježíš pravil svým učedníkům: "Víte, že po dvou dnech budou velikonoce a Syn člověka bude vydán, aby byl ukřižován." Jidáš jde k velekněží a praví: "Co mi chcete dát, a já vám ho zradím."

Průprava II. Pros, abys více poznával, miloval a následoval Pána, jenž pro nás začíná křížovou cestu.

I. Ježíš předpovídá své utrpení.

a) Pozoruj Spasitele uprostřed jeho učedníků. Jako král pokoje přišel na svět v tiché půlnocní hodině, prožil na zemi víc než 30 let a vytrpěl v této době pronásledování všeho druhu. Zůstal však nezdolný v protiventství, laskavý ke svým utiskovatelům a vynalézavý, aby vše obracel k dobrému.

Což jiného bylo následkem dosavadních úkladů, nežli že Pán zjevoval sladká tajemství, aby své služebníky potěšoval a rozněcoval k lásce Boží! Osočování bylo příčinou, že Ježíš ujistoval, že jest víc nežli Šalamoun a Jonáš, že je starší nežli Abraham, že je ženichem duší, útočištěm hříšníků, dobrým pastýřem ztracených ovcí, těšitelem zarmoucených a že se mnoho hříchů odpouští tomu, kdo mnoho miluje. Ted' přišla hodina, kdy se dobrovolně vydává do rukou svých úhlavních nepřátel. Kdybychom dovedli čísti v jeho Srdci tak, jak Pán čte v srdcích všech lidí, umřeli bychom, vidouce lásku, kterou toto srdce pláne ke všem lidem i k nám.

b) Pozoruj učedníky, kteří obklopují svého Mistra. — Věčný Otec je vyvolil za průvodce, přátele, bratry, a poštolky a soudruhy v utrpení svého jednorozného Syna. Šťastní učedníci jsou stále u božského Mistra a slýchají z jeho úst slova věčné Moudrosti. — Ježíš jim oznamuje bolestnou a zároveň spásnou pravdu: "Víte, že po dvou dnech budou velikonoce a Syn člověka bude vydán, aby byl ukřižován." Mat. 26. 2.—Učedníky to zarmoucuje, ohromuje; činí námítky: "Odstup to od tebe, Pane, to se ti nestane." Ježíš však má jiný pojem o kříži a utrpení nežli jeho učedníci dosud slabí. Láska jej pudí, aby se pevně rozhodl, že půjde cestou křížovou.

Kdo by nemiloval jeho Srdce, plného lásky a plného utrpení? Kdo v něm najde něco, co by mohl zamítnouti, nebo kdo najde něco mimo ně, co by bylo samo v sobě bez Ježíše hodno, abychom to milovali? Pravou lásku u-

kazujeme tím, že následujeme Mistra na jeho cestě křížové.

Půjdu s Ježíšem, se svým Bohem a Spasitelem, cestou křížovou. Ve svaté době postní dám si záležeti hlavně na dvou zbožných úkonech: Budu pilně užívatí věcí, které mi připomínají utrpení Kristovo: všechna utrpení, která mi Bůh posílá, budu snášeti tak, jak Kristus Pán nesl pro mne svůj kříž.

a) Utrpení Páně mi připomíná:

1. obraz Ukřižovaného; nosím i já obraz Ukřižovaného při sobě po zvyku zbožných křesťanů? Jak často jej pozoruji? S jakým smýšlením? Bylo by přece jen podivné, kdyby křesťan, který se Bohu zasvětil, měl ve svém okolí různé milé památky, ale na obraz Ukřižovaného by ani vděčně nepohlédl. Kříž je kniha, v níž je rozlušťeno mnoho otázek mého života. Je královský prapor, za nímž mám jíti; je štít, jímž se chráním proti zlé moci. Vroucí a upěnlivý pohled na Ukřižovaného, plný víry a důvěry, může dostačiti, abychom přemohli svůdné pokušení, utlumili vzplanutí zlosti.

2. Druhou památkou na utrpení Páně je znamení sv. kříže, které činíme rukou. Čiňme je vždy s velkou úctou a bez lidské bázně i před jinými. Žehnávám se před prací zbožně sv. křížem?

3. Utrpení Páně nám připomíná každý obraz božského Srdce Páně. Paprsky, plameny, kříž, trnová koruna, rána v srdci praví každému co nejdůležitěji to, co píše sv. Pavel v listě ke Galatům: "Zamiloval mě a sebe sama vydal za mne." (2, 20.) Myslím kdy na to? Těmi slovy vyjadřuje apoštol národů tajemství duchovního spojení se Srdcem Boha-člověka: "Zamiloval mě a sebe sama vydal za mne." Nikdo neokusí nevýslovného míru spojení s Bohem, dokud nevnikl do smyslu slov. "Ježíš mě zamiloval a sebe sama vydal za mne."

4. K nejučinnějším a na milosti nejbohatším vzpomínkám na utrpení Páně náleží pobožnost křížové cesty. — Čím hlouběji duše, rozjímajíc zastavení křížové cesty, pochopí pravdu "Ježíš trpěl pro mne," tím více síly a požehnání bude čerpati z této pobožnosti.

b) Kdo chce následovati trpícího Spasitele, musí všechna utrpení snášeti v duchu Ježíše Krista; všechno, co na něho přijde, ať se to týká duše nebo těla nebo cti.

Ježíš vzal na sebe všechny druhy utrpení s duševním klidem, bez stesku, bez malomyslnosti, ano s radostí, neboť viděl, že svým utrpením oslaví Otce nebeského, otevře nebe a zachrání mnoho duší z propasti pekelné. V jakém duchu snášim já svá duševní utrpení: všechny druhy neútechy, temné noci na cestě k nebi, zdánlivý úbytek víry, naděje a lásky? Jak snášim utrpení tělesná: nevolnost, únavu, hlad, žízeň, zimu, nespavost atd? Jak to přijímám, nechovají-li se ke mně jiní tak, jak bych si přál?

II. Jidáš prodává svého Mistra.

V paláci velcekněze Kaifáše radí se členové velerady. Předmětem jejich porady jest, kterak by Ježíše lstí dostali do své moci. Všichni jsou téhož mínění: "Jenom ne v den sváteční, aby snad nenastal rozbroj v lidu." Mat. 26, 5.

Podivuhodné řízení Boží: V téže době ujišťuje Ježíš své učedníky, že právě o velkonocích bude ukřižován: — "Víte, že po dvou dnech budou velikonoce a Syn člověka bude vydán a ukřižován." Mat. 26, 2. Ježíš sám ustanovuje hodinu své smrti a lidské úřady nic nezmohou proti jeho vůli. "Neníť moudrosti, neníť opatrnosti, neníť rady proti Hospodinu." Přís. 21, 30.

Plány Boží velice podporoval Jidáš Iškariotský. Jsa zklamán ve svých sobeckých touhách, ukrádaje ze společného majetku, štván jsa od zlého ducha touhou po penězích, odpadnův od víry i povolání, přichází před velcekněze s nabídkou: "Co mi chcete dát, a já vám ho zradím?" Mat. 26, 15. — Slíbili mu 30 stříbrných. — Od té chvíle věsil se Jidáš jako stín na paty Mistrovy, aby vyslídl vhodnou příležitost ke své zradě.

Již tehdy, když Maria pomazala nohy Mistrovy v Betanii vonnou masťou, počal Jidáš reptati: "K čemu ztráta tato?" Mat. 26, 8. Zdá se, že nešťastník si navykl kritizovati a haněti svého Mistra. Jeho úsudek byl již zatemněn a zmaten.

Na Jidášů můžeme studovati celý vývoj vášně. Všimněme si jen jednoho bodu: Jidáš reptá. Varujme se této nepravosti ke cti utrpení Páně. Nic to neprospívá, reptáme-li: konečně přec jen musíme nésti, co se nám protiví. Ztrácíme zásluhu před Bohem, roztrpčujeme se víc a více. Snadno se dáváme strhovati k nepravdivosti a k pokřtectví. Nezřídka uchvátí vír nespokojenosti též jiné. Není tedy málo škod, jež povstávají z reptání, a nejsou nepatrné. "Domnívá-li se pak někdo, že je nábožný, ale nedrží na uzdě svého jazyka . . . toho nábožnost jest bez užitku." Jak. 1, 26.

Ježíš ví všechno, co Jidáš podniká a nevýslovně ho to bolí. Kdyby byl Šimon Petr věděl o události s 30 stříbrnými, byl by s to, toho člověka roztrhati. Ježíš poznává hanebnost zrady mnohem víc, a přece mlčí a trpí.

Božský Spasitel, jak často jsem tvou milost a tvé přátelství zašantročil a promarnil pro nic a za nic. O, jak mě bolí, že jsou v mém životě chvíle, kdy jsem tě nemiloval! Od nynějška tě budu následovati na cestě svatého kříže. Vzpomínaje vděčně na tvé přesvaté utrpení a tvou přehořkou smrt, беру na sebe práci, únavu, bdělost a boj proti pokušením. Uděl mi milosti, abych kráčet s tebou cestou křížovou: zapomeň na hříchy mé minulosti a přijmi mě od té chvíle mezi své věrné.

"Kdo vás slyší, mne slyší . . ."

Prokop Zaletěl.

Když Syn Boží v 30. roce svého věku veřejně vystoupil jako učitel, hlásal své nebeské pravdy nejen ve chrámě a ve školách, ale všude, kde se mu naskytla k tomu příležitost. A lid, pravdu milující a po spáse toužící v zástupu se k němu hrnul, pozorně ho poslouchal a tak k němu lnul, že si jej chtěl učiniti králem . . . Za to fariseové a zákonníci Krista dávno nenáviděli, švali proti němu, tupili ho a hanobili, jak jen mohli — a proč? — Pýcha a závist je zaslepila! Oni chtěli býti prvními, je měl každý poslouchati, jim se kořiti — a ježto mnozí je opustili a Krista Pána se přidrželi, zanevřeli na něho; chodili sice i oni za ním, ale ne by se poučili a napravili, nýbrž aby ho polapili v řeči . . . A toto pokolení nevymírá; i dnes jsou mnozí proti Kristu Pánu, proti jeho učení, jeho církvi, proti jeho věrným kněžím a všem jeho vyznavačům — a příčina toho? Jako u fariseů a zákonníků: pýcha a závist! Nedostane-li některý úřadu, po němž touží, není-li zvolen na př. za kanovníka nebo arcikněze, vystoupí, a aby to své "hrdinství" omluvil, — šťve, — nadává, — svádí jiné k církvi, kterou si honem založí, nebo k církvím falešným, od odpadlíků založeným, anebo zůstává bez vyznání jako ta nemá tvář . . . Ano velice se snižuje takový ubožák — vždyť jest dokázáno, že ti praví a největší učenci všech věků byli lidmi hluboce věřícími! Chce býti takový odpadlík moudřejším nad učené, ba nad samého Syna Božího, a zatím platí o něm slova Písma sv., že "moudrost tohoto světa bláznovstvím jest u Boha . . ."

By toto své "bláznovství" zakryli, poukazují na to, že mnozí v církvi nežijí tak, jak by měli, že prý dávají pohoršení atd. Ale to jsou právě oni v první řadě! Jsou to ovšem i jiní, kteří dávají špatný příklad — vždyť jsme všichni křehcí lidé — ale může za to církev, mohou za to řádní katolíci, jest tím vinen Kristus nebo jeho učení? Jistě ne! Kdyby lidé takoví poslouchali Krista a jeho církve, kdyby řídili se jeho pravdou a kdyby dbali řádných katolíků, jistě by žili jinak! Když Jidáš zradil Krista Pána, byli tím vinní ostatní apoštolé a vyznavači Páně bylo tím vinno učení Krista Pána, nebo On sám? — Podobně i dnes dává-li někdo špatný příklad, zradí-li Krista a jeho církve, jeho nauku, kdo jest vinen? Zrádce sám! To ví každý uvědomělý katolík a proto nedbá štvání a svádění moderních Jidášů, nýbrž naopak tím více přilne k pravé církvi Kristově, k církvi katolické, na sv. Petrovi založené a té poslouchá věda, že tím poslouchá samého Syna Božího, jenž s ní jest "po všechny dny, až do skonání světa" (Mat. 28, 20), a který výslovně prohlásil: "Kdo vás slyší, mne slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá" (Luk. 10, 16), a "jestliže pak ani církve neuposlechně, budiž tobě jako pohan a publikán" (Mat. 18, 17.)

Anna Frusová:

Jen jednou v roce kvete máj...

V sále "U koruny" bylo plno.

Malé jeviště, na němž místní ochotníci hrávali divadlo, bylo zastřeno, — ale za oponou byly v pravidelném polokruhu, rozestaveny židle a před každou z nich stál pulpit s rozloženými partesy.

Obecenstvo bylo zvědavé. Jaké pak asi budou ty hudební novinky, kdyžtě pan Vítek uznal za dobré dáti je zahrát obecenstvu zvlášť, dříve než začne v sále obvyklá ten den taneční zábava? Něco budou do sebe jistě míti, za to jim už ručila vážnost a poctivost pana hostinského...

Konečně rozhrnula se na jevišti opona a zraku obecenstva objevila se Dolmanova kapela. On sám seděl mezi posluchači, máje vedle sebe s jedné strany dceru, Jančárkovou, s druhé pak Bětušku Šedivových.

Členové kapely, vesměs mladší, slušní lidé, odění byli tmavě, Pepa však, jakožto kapelník, měl na sobě černou čamaru a pod bělostným límečkem bílou, plesovou kravatku.

"Jako ženích!" usmál se Dolman na Bětušku, jež se do krvava zapálila. — Pepa uklonil se obecenstvu, zaklepal taktovkou o pulpit, a do sálu zazněly velebné zvuky hymny: "Kde domov můj?" Hrálo se pěkně, procítěně, nepoměrně lépe, než jak byli radslavičtí zvyklí slyšet za řízení Dolmanova. — Když hudebníci svůj úvodní kousek přehráli, ozval se potlesk; obecenstvo bylo pozorně a čekala s napětím na další program.

Po krátké přestávce zahrála kapela jakousi divokou, uherskou skladbu, při níž Havelka měl solo na housle. Hrál pěkně, jistě, neboť poslední rok, co sloužil u vojska, měl s dostatek příležitosti hrati sola. Líbil se obecenstvu velice; jeho vojenské držení těla, pěkný úbor a jisté vystupování neminulo se účinkem.

Po tomto kuse byl potlesk už živější

— ba někteří posluchači si dokonce přáli, aby se kus opakoval. Ale Pepa se jen usmál a vyměnil významný pohled s Vítkem, jenž stál nedaleko podla.

A teď teprve přišlo pro obecenstvo to právě překvapení. Hudebníci totiž hráli a zpívali Kmochovy písně, přičemž Pepův lahodný, tenorový hlas obzvlášť vynikal.

Potlesku a volání nebylo konce. — Obecenstvo se rozjářilo a znovu a znovu žádalo si opakování, leč Pepa, dorozumív se o tom předem s hostinským, dal přehrati každou píseň jen dvakrát a ukončil pořad koncertu opět národní hymnou.

Byl konec. Lidé se rozcházelí, a více méně byl každý spokojen; našlo se ovšem také několik takových, kteří se s nádechem jakéhosi pohrdání usmívali nad výkonem Dolmanovy kapely tvrdíce, že by to ti neb oni byli ještě lépe zahráli ale širší obecenstvo, Vítek, starý pan regenschori i pan farář byli spokojeni.

"Podívejme se na toho Havelku — jak on umí hrát! No počkej, ptáčku, to mi někdy zahraješ na kůru solo —" usmíval se pan regenschori poklepávaje Pepovi přátelsky na rameno.

Ale Pepa neměl stání. Táhl ho to k Dolmanovi, jeho starému mistru, — pro něhož to vlastně všechno dělal. — Našel ho ve společnosti Vítkově, jenž s ním právě hodlal vyjednávat o některých dalších závazcích.

Starý muž poklepal hostinskému po rameni a ukazuje na Pepu pravil:

"Tady je můj zástupce, pane Vítku, jedněte už jen přímo s ním! Ale jsem opravdu rád, že se Dolmanova kapela přece jen dostala k vám — byla to má stará touha, a nic si z toho nedělám, že jsem to nebyl já sám, nýbrž můj vyučenec, který ji sem přivedl —"

Námaha delšího hovoru a dojmy posledních chvil vysílily jaksi Dolma-

na — —. Usedl, podal Pepovi ruku a v jeho očích objevily se slzy.

"Pepo, můj Pepo, děkuji ti — —" vydechl ze sebe. Ale další slova zanikla v nesrozumitelném blábolení, — jež dralo se z úst starce, který náhle vytřeštil oči, naklonil se poněkud ze židle a pomalu se sunul k zemi —.

Srdeční mrtvice skončila jeho život.

Silné paže Pepovy i Vítkovy chopily se hned starce a odnesly ho rychle do malého pokojíku, kdež se, hrálo-li se divadlo, oblékali a upravovali herci, kdežto Bětuška, jež s Dolmanovou dcerou starce ani na chvíli nebyla opustila, běžela zatím pro lékaře. Jančárková však, která byla arciť všechna zdrcena, pozbyla veškeré naděje, že by lidský um mohl ještě vrátit život v bezvládné tělo starého jejího otce, a o toto minění sdělovali se s ní také skoro všichni přítomní.

Stálý stesk po milované ženě dodal srdci beztoho již dávno chorému, že náhle zastavilo svou činnost. Dolman šel skutečně za svojí ženou, jak mu to poslední dny temná jakási předtucha našeptávala; všakť jí také dnes dopoledne u hrobu sliboval, že co nevidět přijde za ní...

Když se obecenstvo rozcházel z koncertu — mladší zůstali již v hostinci na tanec. Nejedlá s utajeným dechem poslouchala, kdo co mluví. — Byla pyšna Pepovým úspěchem, jeho výkon se jí velice líbil, ale sama nerozuměla hudbě a proto, stáhnuvši si šátek hluboko do obličeje, aby ji hned nepoznali, přimísila se mezi lidi, aby zvěděla, jak asi soudí panstvo o jejím synu a jeho schopnostech.

Hle, tu jde právě paní poštmistrová se slečnou a patrně také asi hovoří o Pepovi, neboť Nejedlá zaslechl, že paní Rosická povídá učitelce:

"Ano, máš pravdu, Jeničko! Je to opravdu chytrý a nadaný člověk — nedivím se, — že ho ta naše holka má — —."

Poslední slovo paní poštmistrové Nejedlé uniklo, ale domyslíla si, že se asi týkalo Bětuščinu lásky k Pepovi.

Teď se blíží k Nejedlé paní nádešná Zavadilová s paní učitelkovou Kratochvílovou, a také asi povídají o Pepovi:

"Ano, ano, paní nádešná, sám můj muž, který přece hudbě rozumí, divil

se, jak — —."

Nejedlá zářila radostí, ale její zvědavost ještě není zcela ukojena. To byly úsudky dam, jež právě vyslechla, a ona by chtěla slyšet, též někoho, — kdo je sice také z lepších lidí, ale společensky stojí přece jenom níže. Hle, tam stojí Šedivová — a vedle ní kupcová Záděrová se sestrou Aurelií a čtverlístek doplňuje sousedka Nejedlá, žena zámečnicka Kaliny — —.

Nejedlá obešla skupinu hovořících žen a usedla zády k nim, na stupci u sochy svatého Jana. Zde dobře uslyší, a nebude jí při tom vidět — —. Právě hovoří Šedivová:

"A víte, paničky, že jsem až plakala, když zpívali o tom ptáčkovi — jak pak mu honem říkali — —."

"Jarabáček!" prohodila rychle slečna Aurelie.

"Mně se zas líbila ta cikánská písnička; to bylo něco!" povídá Záděrová. "Já jsem byla jednou s mužem ve Vídni a v takovém — no říká se tam — v Prátru", a tam hráli cikáni. A věřte mi, že mně připadá, jako by dnes byli hráli tutéž písničku, jako tenkrát ti cikáni. Zrovna tak jednu chvíli všichni přestali a hrál jen ten cikánský kapelník, jako dnes ten Pepa Nejedlých. —"

"Ale slušelo mu to, všechna čest, co? To může mít ta Rozárka opravdu radost: takový syn, jako panna!" utírá si zaslzené oči Šedivová.

"Ale jděte, Šedivová, vy jste dnes nějaká rozfňukaná!" usklebuje se slečna Aurelie. "To proto, že zpívali o tom jarabáčkovi, ne? Vždyť je to prastará písnička! já koukala, jak si při tom vaše Bětka utírala oči — tot' se ví, že ta jarabáčková písnička platila jí — — —."

"Eh mlč, pořád!" okřikuje Záděrová sestru, ale pozorujíc její zlý pohled, obává se, aby jí Aurelie nezpůsobila opět nějakou mrzutost a proto ji starostlivě vybízí:

"Pojď, půjdeme už domů!"

"Vy slečno, znáte tu písničku?" — otázala se Kalinová, jež se hovoru dosud neúčastnila.

"Božíčku, vždyť i zpívat ji umím! Tot' se ví, že ne tak, jak ji ted' předělali; já ji zpívala pomalu a smutně, ne tak rázně — no, jak je vidět, jsou i v písničkách mody! Já vám ji řeknu

nažpaněť:

"Co ten ptáček jarabáček
tak smutně zpívá,
co se nese za novinu,
že tak naříká?"

Nese, nese novinečku,
a to takovou,
že můj ze všech nejmilejší
chodí za jinou — —"

Poslední slova vyřkla slečna Aurelie s důrazem a podívala se při nich významně na Kalinovou:

"No, paní Kalinová, to je přece k pláči — nemyslíte?"

Kalinová se škodolibě usmála:

"Je a není, drahá slečno! Mně není, leda bych měla dceru s takovou nešťastnou známostí, jako má tuhle sousedka Šedivová —"

"Jaká nešťastná známost?" zvolala udiveně postilionka.

"No, šťastná láska to přeci není!" pravila zvolna Záděrová. "Brání-li Nejedlá už nyní, co teprve bude dělat, až se její syn stane opravdovým kapelníkem? Pak mu teprve nedovolí, aby si vzal Bětušku!"

"Poslouchejte, paničky, bráníme-li my rodiče dětem, aby to či ono nedělaly, je naše věc, a Bětuška se, i kdyby Pepu nedostala, proto ještě také ve světě neztratí —"

"To jste, Šedivová, dobře řekla!" — pochvalovala slečna Aurelie. "To máte pravdu, že se holka s tak dobře proříznutou hubičkou, jako má vaše Bětka, ve světě neztratí —. Ale něco vám povím — počkejte, nechte mne jen domluvit!" odzbrojovala Šedivovou, která úžasem nad smělostí staré slečny zdvihala obě ruce do výše a jala se prudce odporovati.

"Víte co vám povím? Že je škoda, že se vaše dcera nedostane do rodiny té staré pletichářky — uměly by to obě dobře — —."

"Jaké pletichářky? Myslíte tím snad Nejedlou?" trnula Šedivová.

"Ano, drahá paní, ano, Nejedlou! Hubičky mají obě stejné, Bětka i ona — — —"

"Tak, slečno, ted' vás mám tam, kde jsem si vás přála mít! Dcera mi již vypravovala, že jste oněhdy před ní řekla o Nejedlé, že je pletichářkou; ale že nebylo více svědků, bylo těžko, aby vás Nejedlých žalovali. A slovo

"pletichářka" je urážka. Ted' to však Nejedlé povím již jistě — ona vás bude žalovat, a já tuhle s paní Kalinovou půjdeme jí za svědky."

Slečna Aurelie překvapením oněměla, ale paní Záděrová vztáhla k Šedivové i Kalinové prosebné ruce a zahovořila:

"Drahé paničky, prosím vás, nedělejte z toho ještě dalších mrzutostí! — Vždyť ta Nejedlá ani za to nestojí. Oněhdy povídala u řezníka, že jste vy, Kalinová, v loterii více než doma a o Bětušce zas říkala, že je to takový granátýr a že se s ní Pepa jistě zadarmo a nadarmo nechodí; a vy, Šedivová, pořád prý jen lezete do kostela —."

"Ale ted' už toho mám opravdu dost! Abyste věděla: to, že Kalinová je v loterii víc než doma, není urážka; co Nejedlá řekla o našich dětech — řekla-li to opravdu — to je naše věc, do které nikomu nic není, a že je holka jako lilium, nemusím snad nikomu vykládat, vždyť ji každý zná; a že já lezu pořád do kostela, nevadí — mám z toho aspoň ten užitek, že umím odpouštět a odpustím třeba i Nejedlé. Ale slovo "pletichářka" je urážkou, které Nejedlá jistě nestrpí! — Poslouchejte, matko, slyšela jste, co se tu mluvilo? At' je více svědků!"

Těmito posledními slovy obrátila se Šedivová k ženě, která dosud seděla mlčky pod sochou svatého Jana, odvrácena jsou stranou od rokujících žen. Nikdo v ní netušil Nejedlou. — Oslovená žena kýve jen kladně hlavou a pomalu vstává. Ted' se otáčí — jaké nenadálé překvapení pro všechny.

Ale, než se mohl kdo vzpamatovati, obrátila se paní Záděrová prudkým pohybem ke své sestře, vytáhla jí řádný políček a pravila třesoucím se hlasem:

"Pro Boha vás prosím, paničky, — spokojte se tím, že jsem dala sestře před vámi pro hubu na hubu, a nežalujte ji! Muž by nás vyhodil snad obě, takhle půjde od nás pouze ona. Odpusťte jí, paní Nejedlá!"

Nejedlá kývá jen hlavou. Nemůže hned promluvit pro slzy, které jí jako bohatý hrách tekou po červených, masitých lících. Až za chvíli obrací se k Šedivové a přerývavě štká:

"Pro tvoje dobré srdce, ty má drahá, stará kamarádko — pro tvoje do-

bré srdce jí to odpouštím! — Vždyť bych jinak ani nebyla věděla, že mne máš ještě ráda —."

A obě ženy se s pláčem líbají a objímají, načez se pomalu za živého rozhovoru ubírají k poště. Zvědavá Kalinová jde chvíli s nimi, ale vidouc, že si jí žádná nevšímá, dává jim s Bohem a odchází.

Paní Záděrová táhne plačící sestru zlostně domů.

A druhý den na velikou radost všeho sousedstva i samého Záděry stěhovala se slečna Aurelie pryč. Záděra, velmi slušný a mírumilovný člověk, — byl už dávno syt jizlivosti své švekrůše a právě nedávno, při jakési domácí mrzutosti, kterou ovšem zase způsobila sestra jeho ženy, zapřisáhl se, že Aurelie musí při nejbližší příležitosti z domu.

Nešťastná slečna připadala všemu příbuzenstvu jako trest Boží. Byli by ji rádi provdali, ale třeba leckoho lákalo její jmění, kde kdo se bál její svárливosti, a proto jim zůstávala stále na krku.

XIII.

Paní správce se náhle přitížilo. Nestěžovala si sice na žádné bolesti, ale byla tak slabá, že ani nebyla s to, aby se na nohy postavila. Trávila tudíž celé dny jen na loži.

Chorá paní byla nad míru mrzutá a nevrlá, kde jaká maličkost ji rozčilovala, a služebnictvo uměla často potýrati až k nesnesitelnosti. Nic jí nebylo vhod, nikdo jí dobře neposloužil: kuchařka, která byl u ní ve službě už asi pět let a kterou paní správce dříve často chválila, neuměla náhle nic kloudného uvařit, pokojská, Katy, byla jí nyní nemotornou, prádlo se jí zdálo zažloutlým. Ký div, že pan správce, když se jednoho dne vrátil domů v neobvyklou hdoinu, nalezl všechny z míry rozladěné. Paní se zlobila na služby, ty opět plakaly a kuchařka dávala dokonce výpověď. I malá Eliška stěžovala si, že matinka byla dnes hodně nevlídná, a to nejen na ni, nýbrž dokonce i na slečnu Lívou.

Správce Srnec jen zahryzl zuby ve spodní ret a aniž se paní Elišce o něčem zmínil, dopsal její o něco starší sestře, aby nechala všeho hněvu a odpuстила Elišce, čím jí tato ublížila, a aby k nim alespoň na několik dní přijela. Vyličil jí nemoc svojí choti i její

vrtochy, napsal, jaká neladná je nyní jeho domácnost, a prosil ji, aby mu byla nápomocna v jeho snaze přimět paní Elišku k tomu, aby se nezdráhala přijmouti do domu nějakou starší paní, která by řídila domácnost a dohlédla na dítě, jež kromě něho trpí matčinou nemocí nejvíce.

A již za několik dní byla tu paní Klára, příjemná dáma, ladné tváře a ohnivých očí, jež uměla říci každému něco pěkného a tím si rázem dobyla srdcí všech. Nikdo zde paní Kláru neznal a nemohl znáti, protože po léta žila se svým chotěm v Rusku, kde měla pivovar; po jeho smrti vrátila se do Čech, ale hned při prvním setkání s Eliškou rozhněvaly se obě sestry, — takže paní sládková do Radslavic vůbec nepřišla.

Nebožtik chot' paní Kláry byl bratrancem páně správcovým jejich otce, byli bratři, a na křtu svatém dostali oba jméno Karel, po otci svých otců. Byl tedy mezi oběma rodinami dvojitý vztah příbuzenský, ale — kdož ví? — snad právě to bylo hlavní příčinou stálých hněvů mezi oběma sestrami.

Paní Klára byla stejného věku jako pan správce. Její manžel byl však o osm let starší než ona, a poněvadž si mohl poměrně brzy založiti vlastní domácnost, vdávala se Klára mnohem dříve než její sestra a domnívala se tedy po právu, že rozumí domácnosti lépe než Eliška. To však nebylo poněkud umíněné paní správce vhodné, i stával o se skroo vždy, kdykoli Srncovi zavítali z Ruska na návštěvu do Čech a obě dámy se u bratra lékárníka sešly, že mezi nimi a někdy dokonce i paní lékárníkovou došlo k nějaké mrzutosti — —.

Odeslav svůj dopis, pan správce si náhle vzpomněl, co tomu řekne jeho chot', doví-li se, že Kláru sám přivola? I poslal za prvním listem hned druhý s prosbou, aby se paní sládková nehněvala a jeho listy před Eliškou zatajila, činíc zdánlivě sama první krok ke smíru. Prosil ji o to k vůli nemocné, která by se snad, kdyby zvěděla celou pravdu, zbytečně rozčilovala, — což by jí mohlo třeba i uškoditi.

Ale mímo nadání dopadlo vše mnohem lépe než si pan správce představoval. Když totiž paní Klára vkročila do dveří a se svou obvyklou srdečností

vztáhla k ležící sestře, ruku s kyticí růží, vyjasnil se rázem zachmuřený obličej paní správcové, oči se jí zaleskly nenadálým překvapením a radostí, že sestra činí první krok ke smíru, bledé líce zrůžověly a rty se vlně usmály. A třeba paní Klára nebyla přítelkyní líbání, přece políbila svou sestru, jsouc hluboce dojata jejím chorým vzezřením.

"Můj Bože!" pomyslíla si statná paní zakrývajíc svůj bolestný úžas, — "vždyť se z těch jejich očí dívá smrt! Vždyť se snad ani rána nedočká! — Dobře, že mi Karel dopsal — —"

Ale paní Eliška se ještě dočkala šťastné rána, a ne jen jediného. Vzezření a stav její se sice nelepšil, ale také nehoršil — její choroba uvázla zdánlivě na jednom stupni, ač lékař připravil pana správce na to, že se jeho chot' zimy nedočká.

Uplynul týden, ale paní Klára neměla se k odchodu, jak by si byly přály služebné. První den byla velice vlněná, ale již druhý den jala se sama vésti domácnost, a tu jí už nebylo leccos vhod. Třetí den vyplísnila kuchařka i pokojskou, a ty, jak se samo sebou rozumí, nebyly tímto nenadálým obrátem nijak nadšeny.

Paní Klára začala pravidelně chodit s kuchařkou k řezníkovi nakupovat, mouku, cukr, kávu, vejce, omastek vydávala ze špižirny sama, dohlédla ku praní a úklidu, nepěkně žehlené prádlo dostávala pokojská zpět, vyplísnila pradelnu pro její zdoluhavost. Ký div tedy, že si služebné přály, aby "ruská milostpaní" zase brzy odjela. Nejraději by ovšem byly viděly, kdyby se paní sládková vrátila zase do Ruska, odkud by asi na návštěvu ke správce tak brzy nepřišla.

"Sám rohatý nám ji byl dlužen!" — hubovala pokojská po každé, kdykoli byla plísněna.

"Kdy pak se jí asi uráčí zase odjet — tomu sekantovi?" tázala se potají pradelna, a kuchařka, krčíc nevrle rameny, odpovídala:

"Ba, však jsme si včera s Katy povídaly, že jako by na svůj domov zcela zapomněla; první čas byla taková přívětivá a milá, ale teď je za to čím dál tím protivnější!"

A svrstivší čelo zhluboka si povzdechla.

Vypadalo to opravdu tak, jako by

paní Klára byla na vlastní domov zapomněla, neboť o něm ani o svém návratu domů vůbec nemluvila; ale v pravdě se jí už stýskalo po tichém životě, jakému byla dobou navykla. — Zůstávala zde jen proto, že jí bylo líto malé Elišky i sestřina muže, kterému se jejím příchodem valně ulevilo. Mrzutě vypočítávání nepříjemností se služebnými, jakým ho paní Eliška s pláčem častovala, přestalo úplně, a také malá Eliška si už nestýskala, že si nemá kde pohrát. V kuchyni i v pokojíku služebných dítě překáželo, v pokoji, ve kterém ležela paní správce, směla se malá zdržovati jen tak dlouho, dokud tiše seděla a nehlučela, sama nechtěla také býti, a tak s ní bylo souzení. Příchodem tety Kláry se vše uhladilo.

Pan správce, převlékal-li se do čistého prádla, nemusil již, jako dříve, napřed vrátiti několik kusů panské, aby na ně přišla utržené knoflíčky, knoflíky, tkanice, nebo aby upravila vytrčené a odřené dirky. A byl také ušetřen toho, aby poslouchal vzdechy děvčete, jež na svoji omluvu vždy uvádělo, že milostivá paní vyžaduje i potřebuje sama posluhy a že tedy není možno, aby bylo vše o úplném pořádku, spočívá-li no jejich bedrech i úklid pokojů a žehlení.

Všechny tyto nepříjemnosti nyní pod "komandem" paní Kláry přestaly, jakoby šiřím kouzelného proutku odváty.

Jídelní lístek stal se pestřejším, po ohříváních nebo na plotně vysušených večerích ani stopy; byl-li někdy pan správce nucen po večeri ještě odejiti čekala ho při návratu často sklenka občerstvující limonády nebo, bylo-li, chladno a deštivo, číše čaje nebo horkého vína.

Po všechen čas, co byla paní Srncová nemocna, kuchařka vydávala panu správci pravidelně každý týden účet z peněz, jež od něho obdržela na nákup potravin a ostatních potřeb pro domácnost a při tom se často stávalo, že pan správce ještě doplácel. Jaké tedy bylo jeho podivení, když mu paní sládková po prvním týdnu svého hospodaření položila na stůl vedle účtů i papírovou desítikorunu a něco drobných.

"Co je to za peníze?" tázal se od-
sunuje účet stranou.

"Prohlídni si účet a uvidíš! Jsou to peníze, které mi zbyly z obnosu, jež jsi mi dal začátkem týdne na domácnost."

"Ale, Klárko, snad bys nepřidávala něco ze svého? To by přece byla hanba pro nás —" namítl správce poněkud mrzutým hlasem. Paní sládková vypukla však v hlasitý smích.

"Co tě to napadá, Karle? Ani ve snu jsem si na nic podobného nemyslela! To jsou peníze, jež jsem uspořila při nákupu."

"Ale jak je to možné? Vždyť jsem ti dal na domácnost jen tolik, kolik dávám, když jsme sami — ano, teď si vzpomínám, že jsem docela zapomněl na to, že je nás o tebe více a že jsem ti tedy měl také dáti větší obnos na volné použití než dávám jindy; — promiň —"

"Nu vidíš, Karle, a já nejen, že jsem vystačila, ještě jsem uspořila! — Alespoň nyní vidíš, že můj nebožtík muž měl pravdu, když říkal, že jsem lepší hospodyně než Eliška, protože si chodím sama nakupovat a nesvěřuji vše služkám, jako ona. A věř mi, kdyby se Eliška byla více pohybovala na čerstvém vzduchu, kdyby byla trochu pracovala, byla by mnohem zdravější a snad by to s ní nebylo ani k takovým koncům došlo — nemyslíš?"

"Nevím, Klárko, snad! Ale nemám příčiny nevěřit lékaři, který říká, že zárodek své nynější choroby měla Eliška v sobě již odedávna —" řekl správce vyhybavě.

"Tatičku!" přiběhla prudce do pokoje Eliška, "je tu slečna Liřová a táže se, nespí-li tatinka —"

"Ano, matinka spí, ty divochu! — Jaký pak to způsob, přihnati se jako velká voda, a rovnou na tatinka? — Jdi a vyříd' slečně, aby přišla později, že nyní matinka spí!" pravila paní Klára.

"Ne, to jí neřeknu!" potráslo dítě hlavičkou hledíc udiveně na tetu, již nebylo příliš nakloněno.

"Proč jí to neřekneš?"

"Protože — protože —"

Eliška se podívala nesměle na otce a zamlčela se.

"Nu, jen odpověz!" pobízel ji vlídně pan správce.

"Já ti to pošeptám do ucha, tatičku!"

"Ne, to by byl nezpůsob. Řekni o

pěkně nahlas, nebo bych si myslila, že mluvíš o mně!" pravila káravě paní Klára potrášajíc při tom nevrle hlavou.

"A nebudu proto, tatičku, plísňena?" zajišťovalo se dítě. Ale pan správce, který tušil, že by další rozhovor mohl míti nedobré následky, místo odpovědi vzal svoji dcerušku za ruku a odešel s ní do salonku, kdež stála u klavíru Jana, probírajíc svazeček not.

Zaslechnuvši blížící se kroky zdvihla hlavu a užřevši Karla Srnce, zruměnila v tváři. Odložila noty stranou a uklonivši se půvabně na pozdrav opakovala otázku, již prve vyřizovala Eliška.

"Nevím, slečno, ale hned se podívám! Měl bych k vám však prosbu —" zahovořil jemně. Podíval se zkoumavě na Janu, ale vida v jejích očích úzkostné napětí rychle pokračoval:

"V listopadu budou jmeniny moji choti, i byl bych rád, kdybyste byla tak laskava a naučila Elišku zahrát nějaký samostatný kousek na piano —"

"Jejda, tatičku, to jsi přišel pozdě, vždyť já už se učím — a učím se nejen k matčinu, ale i k tvému svátečku, a to takové hezké písničky, že, až mne uslyšíš, budeš mít opravdu radost — vid'te, slečno?"

"Ano, tatiček bude mít radost, ale neměla jsi mu to, Eliško, napřed říkat, neboť pak již nebude překvapen!" odvětila Jana, a když se k ní dítě důvěřivě přitulilo, přivinula je k sobě a pohládila je po hlavince.

Správci zabušilo srdce, když viděl v úzkém objetí obě ty milované bytosti, které tak docela vyplňovaly jeho srdce. Nebránil se již lásce k Janě, věděl, že by to bylo marné; jeho duševní boj byl již skončen. K matce svého dítěte, k paní Elišce, cítil přátelství, soucit, ale to, co ho poutalo k Janě hned od první chvíle, kdy ji spatřil a seznal, a co v něm s nezmenšenou prudkostí vzpálo i nyní, kdy se s ní opět setkal — to byl cit naprosto odlišný.

Nebyl si sice úplně jist, zda-li ho i ona má dosud tak ráda, jako kdysi, ale věřil, že ano. Nesprádal si žádných plánů do budoucnosti, nepřál si brzké smrti Eliščinu, aby si včas zajistil Janu — na to byl mužem příliš svědomitým, a snad to byl i návyk přátelského spoluzití, který ho poutal k jeho choti; její hluboká láska ho vždy do-

jímala, a v prvních letech manželství často litoval, že jí nemůže svoje srdce tak plně věnovati, jako ona jemu, a jak by si byl přál sám.

Nyní však, kdy tu byla bystrozraká paní Klára, jež, jak se zdálo, byla žárliva na vše, co poutalo švakra i jeho dítě mimo ni a paní Elišku, Karel Srnc bál se o Janu.

Bál se, že švekrůše svým podivuhodným pudem vyruší jejich lásku a že se pak bude Janě mstít, ba že by se snad dala strhnouti i k narážkám, a proto byl by dnes učitelku rád požádal, aby jeho dcerušku vyučovala hře na klavír doma, ve svém bytě. Tím by byl zamrazil její možný styk s paní Klárou. Když však zpozoroval její úzkostný pohled, změnil rázem svůj úmysl a rozhodl se, že jí to řekne při jiné, vhodnější příležitosti. A byl pak ovšem velice rád, že si vzpomněl na jmeniny svojí choti, čímž mohl dáti rozmluvě jiný směr.

Jana znovu pohlédla Elišku, jež ji uchopila za ruku, kterou v zápětí přitiskla vroucně ke svým rtům. Karel Srnc jsa dojat tímto výjevem, zadíval se na chvíli oknem ven. A tak zavládlo v pokoji na vteřinku ticho, za něhož se všichni tři, oba dospělí i dítě, cítili tak nevýslovně šťastnými, aniž sami jasně věděli, proč. Ale v nejbližším okamžiku vrazila do dveří jako zlý duch paní Klára, a rázem bylo po kouzlu, které je tak jímalo.

Než se kdo vzpamatoval, přichází pravila určitým, poněkud pánovitým hlasem, jenž jakoby vyžadoval naprosté poslušnosti:

"Sestra spí; slečna bude tedy tak laskava a přijde později, ano?"

S úžasem vzhledla k ní Jana, s nevolí správce a polekaně Eliška; dítě ani si neuvědomovalo smyslu a významu slov, ale poděsil je ostrý, rozkazovací zvuk tetina hlasu. Ale než sládková domluvila, správce se vzpamatoval a otázal se:

"Dámy se již znají? Myslím, že asi jenom prostřednictvím naší malé, a proto si dovoluji představit slečnu sestru svojí choti a zároveň vdovu po mém bratranci Karlu Srencovi, který byl sládkem na Rusi —"

A pozdvíhnuv lehkým pohybem ruku směrem k Janě dodával, obraceje se ke své švekrůši:

"— zde slečna Lírová, industriální

učitelka, dcera po inženýru a řediteli továrny."

Jana se mlčky lehce, ale zdvořile uklonila, výraz její tváře se při tom nezměnil, paní Klára kývla nepatrně hlavou, ale obličej její nabyl hned převětivějšího vzhledu, jakmile slyšela, z jaké rodiny slečna pochází. Správce divaje se střídavě na svou švekrůši a na Janu, hovořil dále:

"Slečna se zajisté diví, jak jsem se dověděl o její rodině —. Byl jsem včera v Praze a sešel jsem se tam náhodou s panem bratrem Oldřichem, s nímž se dobře znám již mnoho let. V tu dobu, kdy slečna byla v pensionátě, byl jsem totiž hospodářským příručím v témž místě, kde byla usazena rodina pana ředitele Líra, a odtud tedy znám oba slečniny pány bratry: pana Oldřicha, docenta na lékařské fakultě, i mladšího, Antonína, který jest kandidátem advokacie a žije, jak jsem se též včera dověděl, ve Vídni.

Pan docent vás, slečno, pozdravuje, a mimo něho i pan školní inspektor Kuneš, s nímž jsem tam též mluvil; od toho mám též vyříditi, že vám k vánočům chystá překvapení. Určitějšího mi však nic nefekl.

Těší mne, slečno, že ve Vás poznávám člena rodiny, již jsem si vždy velice vážil!" doložil Karel Srnc, a pokročiv k Janě vzal ji zvolna za ruku a políbil ji.

Dívka zruměnívši v obličej, poděkovala prostými slovy za vyřízení pozdravů, zatím co paní Klára, všechna jsouc změněna, vlídná a úsměvná, — žertovně jí pohrozila prstem:

"Mně se všecko zdá, že se z toho překvapení vyklube nakonec i nějaká novina pro nás —. Že ano, slečno, že se nám vdáte?"

"To sotva, milostivá paní! Nemám vyhlídek na vdavky —"

"Ale, slečno, nezapírejte! Ještě jsem vás ani neznala, a už jsem slyšela o vaší známosti —"

A paní Klára, hlasitě se smějíc, nahlédla na Janu, aby se jen přiznala.

Měla totiž na mysli bájku, která se zrodila v obchodě Záděrových o hraběčím ženichu Janině. Jana však domnívající se, že paní sládková naráží na pověst o její známosti se řídícím Součkem, odvětila s lehkým úsměvem, že není vždy pravda, co si lidé povídají, a že někdy už pouhá domněnka, kterou

někdo vysloví, stačí k tomu, aby se z ní vytvořila klamná pověst, šířící se však od úst k ústům jako neklamná pravda. Paní Klára nedala se však přesvědčiti a stále jen vadla svoji, — až posléze, když bylo zřejmo, že se předmět i ráz hovoru stává Janě trapným, vmísil se do rozmluvy správce a poznamenal, že překvapení, o němž pan inspektor mluvil, bude asi záležitostí nikoli v rodinné, nýbrž spíše nějaké úřední zprávě. Na jeho kvapně pronesená slova Jana ihned přisvědčila řkouc, že jí pan inspektor slíbil, když nastupovala na své místo v Radslavicích, že bude celým svým vlivem působiti k tomu, aby se co nejdříve dostala do Prahy. Přiznala, že bratr Oldřich je s neterí páně inspektorovou zasnouben, že tedy mohla úplně důvěřovat tomuto slibu, ač ovšem v tak brzké jeho vyplnění nedoufala.

Za celého tohoto hovoru nespustila se Eliška ruky učitelčiny, a když posléze vyrozuměla, že Jana z Radslavic odjede, dala se do tichého, ale ušedavého pláče.

"Proč pláčeš, Eliško? Co je ti?" — tázala se úžasle paní sládková, — ale správce i Jana tušili, co asi vyloudilo slzy z jasných očí dítěte, jež na tetiny otázky vůbec neodpovídalo a jen už se vinulo k Janě.

"Eliško, nebud' nezpůsobná a neobtěžuj slečnu!" zahorila paní Klára a uchopivši dítě za ruku odtrhla je od učitelky, vystrčila je rázně za dveře a tam je notně vyplánila. Teď teprve se dala Eliška do bolestného vzlykotu a až z kuchyně, kam ji Katy zavedla, bylo slyšeti její hlasitý pláč a nářek, jímž odpovídala na soustrastné otázky služek.

Jana použila chvíle, kdy se paní sládková zabývala Eliškou, a tázala se správce, nebylo-li by snad lépe, kdyby se dítě učilo nyní u ní v bytě? Alespoň na čas, než se choroba paní správcové opět zlepši...

Srnc ovšem s radostí přisvědčil. — Ulevilo se mu, jakoby těžké břímě se třásl z beder. Hle, jak se všechny nesnáze snadno, jakoby samy sebou luští! A v té chvíli byl by Srnc radostí obímal celý svět.

Jana si oblékla kabátek a oznámivši paní sládkové, která spěchala k probouzející se sestře, že se nyní bude Eliška učit u ní, porouchala se správcí a

zašla si do kuchyně pro děvčátko.

Než paní Klára přijela, zlobívaly se obě služebné často na Elišku, že je neposlušná, ale nyní, když viděly, že paní sládková je i na ni přísná a že jí dítě nemá rádo, bylo jim často divčiny líto.

Tak i nyní, když vstupovala Jana do kuchyně, kuchařka držela plačící děvčátko na klíně a u jejích nohou klečela panská. Obě dvě ji těšily, jak mohly, ale Eliška, jakmile spatřila Janu, vyskočila kuchařce z klína a běžela své učitelce s obnoveným proudem slz naproti.

Jana si svlékla kabátek, sedla si na nízkou stoličku, vzala plačící dítě na klín a jala se mu vlídně domlouvat, tak že se Eliška rychle uklidnila, dala si od panské omýti uplakaný obličej a hotovila se pak s Janou k odchodu.

"Jdi dát tetince a tatičkovi s Bohem a nehluč, abys nebyla opět plísněná!" napomínala ji učitelka.

Když malá odešla a panská pomáhala Janě do kabátku, kuchařka si povzdechla jaké asi bude s Eliškou soužení, až paní správce umře a pán se ožene s paní sládkovou.

Janě zabušilo náhle při těchto slovech srdce, a krev se jí prudce nahrnula ke hlavě, tak že se az zapotácěla a nebyti panské, snad by byla i upadla. Kuchařka nalila ihned do sklenice vody a podávajíc ji učitelce horlila na panskou, že už zase zapomněla přinést čerstvou vodu, a proč tak nesmyslně topí? že je tu horko až k zadušení.

"Ano, je zde opravdu horko!" přisvědčovala učitelka jsouc v duchu povděčná kuchařce, že jí svou poznámkou bezděky pomohla z rozpáku, — v nichž by se byla málem ocitla.

Ale již tu byla Eliška, a jako hravě kotátko obkakovala Janu pobízejíc ji, aby už šly. Na prahu dveří se však zastavila a vrátivši se k pokojské pravila prosebným hlasem:

"Prosím vás, Katynko, přijďte pro mne hodně pozdě, abych mohla slečnou užít, ano? Vidíte, že mi to učiníte k vůli? Vidíte — vy jste přece moje dobrá Katynka!"

"Šla, šla, malá lichotnice! Ona si nás umí všechny otočit kol prstů —" směla se pokojská a zavírajíc za odcházejícími dveřmi u chodby slíbila, že přijde až před večeří.

Když se vrátila, pravila jí kuchař-

ka:

"Řekla jste, že si nás Eliška umí všechny otočit kol prstů, ale není to pravda. "Ruskou" milostpaní by si do smrti neotočila kol prstů!"

"Nu ano, toho draka si neotočí kolem prstu nikdo —"

"Za to však si ona také neumí získat ničí lásku!"

"I mluďte! Uvidíte, jak náš pán bude kolem ní skákat, až se vezmou!" vzdychla opět pokojská.

"Poslouchejte, Katy, víte, kdo by se dobře hodil k našemu milostpánovi?"

"Hm, kdo? A — že to uhodnu?"

"Nu, tož hádejte!"

"Slečna Lírová, že ano?"

A obě dvě daly se do tak hlučného smíchu, že ani neslyšely zvuk kročejů, které se blížily chodbou, ale pak se náhle zastavily přede dveřmi vedoucími z chodby do kuchyně.

"Ale teď mi řekněte, jak jste poznala, že myslím právě slečnu Lírovou?" pravila kuchařka.

"Můj Bože, Marie! To je přece snadno k uhození! Myslíla jsem si, že by se slečna Lírová hodila k našemu pánovi ne snad jen proto, že ji naše malá má tak ráda a že by se u ní měla líp než se měla u vlastní matky, ale také proto, že je vzdělaná a hezká. No, — krátce, všechno, i její postava se hodí k našemu pánovi. A já myslím, že by si i on dal říci. — Pro páničku, já musím honem pánovi pro vodu — chtěl ji na mně, když jsem zavírala za slečnou Lírovou —"

"No tak jděte, Katy, jděte! Ale — co je to všechno platno, když slečna Lírová má už svého — no ne?"

"Hm, já nevím —" krčila pokojská rameny. "Ale poslouchejte, Marie, co myslíte, je to jistě pravda, že je slečna zasnoubena s tím hrabětem? Mně je trochu podezřelý, že se jí tak náhle udělalo špatně, když jsme řekly, že se pán ožení s tou "ruskou". Snad si nakonec myslila na něho —"

"Ale co vás vede! Má svého, a to již dávno! Sama Bětka to říkala u Záděřů, a paní Záděřová zase to povídala mně. Brzy na to potkala jsem paní poštmirovou a tak nenápadně jsem se zeptala, nebude-li se slečna vdávat? Ona se usmála a řekla: "Což o vdávání, o ženichy nouze není, ale Jenička nechce . . . A co", povídá, — "času má ještě dost, však on se dočká!"

Co má být to bude a kdyby se tomu člověk sebe více vzpouzel a celý svět tomu bránil, přece to bude!" To asi narážela na to, že se s tím hrabětem vezmou, až mu matka zemře. No tak, řekněte sama — to je přece dosti jasné řečeno! Kam letíte?"

"Zapomněla jsem zas na tu vodu!" odvětila pokojská otevírajíc rychle dveře, ale náraz od nich odskočila a pronikavě vykřikla — na prahu stál pan správce.

"Co blázníte, Katy?" pravil poněkud udiveně, bera ji z ruky láhev s vodou.

"Vy jste zapomněla, že chci vodu, že ano?" dodal mrzutě, a Katy, plna jsouc rozpáku a strachu, plačtivě odpovídala:

"Ano — milostpane — já pro ni teprve jdu!"

Pán se mlčky obrátil a odcházel, — zatím co pokojská v divém kvapu vyběhla na dvorek a ve vteřině bylo již slyšeti skřípání pumpy, jak čerpala vodu. V chodbě oťřela opocenou láhev a s bázní ji nesla do pánovy pracovny. Pan správce však vzal od ní vodu beze slova, nalil si z láhve do sklenic a tu jedním douškem vyprázdnil. Pak pokojské ihostejným hlasem poděkoval.

Skoro po špičkách odplížila se Katy do kuchyně, kde začala živá, ale proto přece hodně tichá disputace o tom, — zda-li je pán slyšel čili nic.

(Pokračování)

Nenápadný nápadník.

Matka: "To bych ráda věděla, co je to za člověk, který stále tak nenápadně jde za námi." — Dcera: "Nech ho, mamí, to bude nějaký můj nápadník."

* * *

Víc neřekne.

"Vám, pantáto, jede huba — jedna radost. Ale což, až jednou, přijde k vám ta zubatá s kosou, copak ji řeknete?" — "No, přijde-li zrovna ve žních, tak jí řeknu zkrátka: U mne budete mít sem tam kousek stravy, — pětku denně a dělá se od slunka do slunka."

* * *

Nu proto.

"Našel jsem na ulici tašku a když jsem ji chtěl odevzdat strážníkovi, tak mi vynadal. — "To bych neřek!" — "Rád věřím, ona to byla totiž — taška se střechy."

Vlasta Javořícká:

Dvě růže.

O málo, a byl by se pan otec Rozhuda dočkal v Praze slavných dnů. — Tak slavných, že se Hradčany zastkvěly zlatem, a přes to, že s nebe lil se déšť a šedá mračna visela nad Petřínem, přece nad Prahou zaskvítilo ráno a všechno zkvetlo růžemi.

Osmadvacátý říjen!

Jásot, nadšení, zpěv a prapory — od znaky i trikolory na kabátech pánů i dam, červenobílé kokardy na vojenských čapkách — oh, jaká to sláva, jaké nadšení.

A to prožívala Zdenka s Lenkou po boku Jiřího. V těch dnech zapoměla Zdenka úplně na svou otevřenou ránu — na bolest, jež až do dneška naplňovala všechnu její bytost. Nadšení jako slunečná záře zveselilo její bledou tvářičku, jež se zarděla. Máky jí vykvetly na lících, oči se jí rozsvítily, všechna se vzhopila a rozradovala. Její osobní hoře najednou zaniklo; ona přestala býti jednotlivcem, byla jenom částíčkou milovaného národa, který po třistaleté porobě vstal k nové svobodě. Zdálo se jí najednou, že to její soužení, její bol a její slzy byly příliš maličnými, a že nezáleží zcela nic na tom, je-li ona šťastna. Kapka v moři, vločka sněhová ve vzduchovém prostoru, lístek se stromu spadlý. Což na něm záleží. Najednou s její hlavy spadla všechna tíseň, a ona plna nadšení žila jen z radosti ulice. S Jiříkem byli celé dny venku a Zdenka se rmoutila nad tím, že její milá učitelka jest upoutána k bytu, a pouze oknem smí hleděti na všechnu tu slávu. Soužilo ji opět bolestné revma, ba krušilo ji teď daleko více než jiná léta. Byt v Praze byl dosti studený, a jí zably churavé nohy od rána do večera. Marně jí je Zdenka balila pečlivě plédem a ohřívala na ně žehličku. Byla by ráda koupila milé své dobroditele kožešinový nánožník, ale teď byly kůže tolik drahé a jejich skromné poměry toho nedovolovaly.

"Já se jenom dívím, Zdenko," říkal Jiřík v těchto dnech již po kolikáté, "že jsme se zrovna my narodili, abychom této velké doby se dočkali; jak jsme si to jenom zasloužili?"

"Vid', vid'," říkala Zdenka, zvyklá vždy s ním souhlasiti, "také si to tak myslím, a děkuji nebo za tu milost."

S nadšením spěchali oba i s Lenkou na slavné služby Boží, konané na poděkování, do chrámu svatovítského, a když po mši rozlehl se chrámem velebná hymna "Kde domov můj?", — bylo všem, jako by je měla zadusiti vlna, jež se jim v prsou vzdouvala.

Lenka nadšeně pozvedla svůj zvukný hlas, a radostně její díky nesly se v té písni vzhůru. Ale Jirka se Zdenkou nebyli s to zpívat. Kdo s hněvem slyšel ve chrámech jen — "Zachovej nám, Hospodine —" a trnul při tom hrůzou, jaká lež se to k nebi vysílá, ten byl šílený štěstím, když velebné, procítěné, úchvatné . . . země česká, domov můj," hřmělo pod klenbou chrámovou.

Tak i Jiříkovi se z očí vyřítily slzy, a on jen vášnivě svíral Zdenčin loket — cítil, že mu rozumí, a že i v jejím srdci ten samý pocit se zdvihá, a že i v jejích prsou taková vlna roste.

Lenka byla velmi rozechvělá, a nepřestávala slzeti. Prapory, vojsko, Orlové, zemské odznaky, kvítí, kroje, hudba průvody — to vše jí omamovalo a unášelo, a při tom stále se v ní ozýval hlas, který budil její hrůzu i její naději: "Teď se vrátí vojáci, zajatci — — zdaž přijde on?"

"Jirko — já bych jela domů, povídala, když prvé dny hlavního nadšení minuly.

"Proč?" podivil se. "Což se ti v Praze již nelíbí? Zůstaň, sekej a nechvátej! Ještě tu mnoho krásy a štěstí uvidíš. Teprve, až se vrátí legionáři, až přijede Masaryk, až to všechno se shlukne do Prahy, to teprve zde bude kráse a slávy!"

"Ale víš — já si myslím —" šeptala Lenka, blednouc, "já si myslím, — kdyby se vrátil Klativoda, že by mne doma nezastal."

S útrpností pohleděl Jiřík na sestru. Oh, rozuměl jí, a spěchal ji potěšiti:

"Však on by tě našel, neboj se! — Bude-li chtít, vyhledá tě i zde, a tím snáze se umožní vaše shledání."

Lenka tedy zůstala. Z domova jí to rádi dovolili. Pan otec byl rád, že děvče přijde na jiné myšlenky, a paní mlynářka si myslila, kdo ví, neudělá-li si tam nějakou lepší a vhodnější známost. Kdo by se jí divil? Byla pečlivou matkou, a toužila celou duší, aby její dítě bylo šťastno. Zatím měli doma jenom Vendu, a panímáma někdy pocíťovala, že jest té práce trochu mnoho, nu, ale přála Lence pobytu v Praze. Byla ještě ráda, že Vendulka nežárí a nevyčítá, že ona musí být doma, že ona musí tu pracovat za dvě, a Lenka tam jenom se baví. Až se tomu divila, a povídala to panu otci, jak jest to dítě hodné a skromné.

"Nu, já jí to nezůstanu dlužen," — slíbil on, a na dcerušku, svého miláčka, se poušmál.

*

Měl' pan otec z Vendulky radost. Rozkvetla, zesílila, byla jako panenkové jablíčko, a paní mlynářka ji chválila, jak jest teď čiperná, jak se chápá práce, s jakou hbitostí běhá a po domě se otáčí.

"Teď bude po válce," povídal pan otec, "a už se všechno zjiňuje. — Zas budou masopusty, plesy. Možná, že ře pustím v zimě do Prahy za Jirkou — mohl by tě vzít do toho plesu "mediků" — pane, to by ses vytaňovala!"

Mhouře oči, díval se na dcerušku, očekáváje, že se mu jistě vrhne na šíji, že ho bude líbat, a skákat, rukama tleskat a zpívat radostí. Znal ty její ztřeštěné výbuchy radosti, a měl je tak rád.

Ale Venda, ku podivu, zůstala chladnou a potřásla jen hlavičkou.

"Ale, to by byly zbytečné výlohy, tatínku," povídala rozšafně, "a mne to do Prahy ani netáhne! Mně stačí ples v Jiříkově, který odbudu v pracích šatech."

"Prosím tě, holka," podivil se pan otec opravdu, "to jsem blázen! Najednou taková šetrnost a skromnost —

kde se to v tobě vzalo?"

Venda se rozesmála a vskočila teď tatínkovi na klín.

"Pro mne jest celým světem Červený mlýn," směla se, "a nejraději jsem u vás, doma."

Rodiče to těšilo a měli z toho radost, ale i divné jím to bylo. Jednou přišel však pan otec na něco, po čem se už nedivil, že Venda má nejraději Červený mlýn.

Bylo to krátce před vánočními svátky, a v celém mlýně se dělal pořádek. Mlela se pšenice, a stárek měl ve mlýnici plno práce. Byl chlapík, ne sice veliký, ani příliš zavalitý, ale svaly měl jako z houčve, a pytle přenášel, jako by ani jejich tíhu necítil. Pan otec byl s ním spokojen, a líboval si, jaké má zastání. Od té nešťastné španělky mívával stále bolesti v kříži, a už mu to nešlo tak, jako dříve, a proto si "šikovného" stárka Karla chválil, a měl ho opravdově rád.

Chasník ten nebyl opilcem ani karbaníkem, nechodil nikdy na toulky, a mnoho čítal. Proto nebyl hloupý, a ustrojí-li se ve svátek, vypadal jako studovaný člověk. I ve všední dny ve mlýnici vypadal vždy slušně, ač vlasy mívával celé poprášené, a i na lících nu moučný prach jako bílý pudr usedal.

Také dnes byl všecek uprášený, a Venda, která se dala hned po ránu ve mlýnici do zametání a čištění oken, — také byla celá bílá. Pan otec se šel podívat jak to tam pořádají; vešel v papučích, a také dveře, jež včera byly namazány, otevřely se potichu, takže vůbec nebylo slyšeti, že někdo vešel. Mladí lidé neuklízeli. Karel byl opřený o truhlu, do níž se mouka vysypala, a Venda, zpola sedě na pytlí proti němu, o koště byla opřená. V poprášeném, červeném šátečku, dozadu uvázaném, a ve veliké modré zástěře, vypadala rozkošně.

Pan otec se mimovolně zastavil a díval se na mladou tu dvojici, která ho za haldou nastavených pytlů, v pološeru prosincového rána, neznamenal.

"Nediv se mi, že jsem zamklý," — povídal Karel, "to není přece žádný div! Rozmyslím-li si to všechno, jde mi hlava kolem, a zoufal bych si hned. — Považ jen, děvče ze mlýna, domácí dcera, a já jenom mlynářský dělník — slyšel to kdo jaktěživ?"

"No — a co by ne," výbojně na to pravila Venda, "já myslím, že se já — ska neptá, co jsi ty a co jsem já!"

"Láska arcit'," zas na to stárek, — ale paní otec! Pořád si myslím, že mi tě nedají, leda mne vyženou, až na naši lásku přijdou."

"A — ba ne," vrtěla hlavičkou Vendulka, "tatínek bude rád, že zůstanu doma, že bude mět komu dát mlýn, a maminka, ta se bude teprve radovat, že jí zůstanu blízko. Já budu ráda, že mám tebe, ty moje Karlátka, a ty se zas potěšiš, že mimo mne jsi vyženil mlýn!"

Venda se směla a nakazila i starostlivého Karla.

Zasmál se, přiskočil, a Vendu upřímně políbil.

"O mlýn nejde," povídal, — "ale o tebe!"

Pan otec se stáhl pomalu zpátky a šel hned povědět panímámě, co viděl a slyšel.

Paní mlynářka se lekla, a zbledlá podívala se na muže.

"Pro Krista Pána," povídal a ruce sepjala, "zas nové soužení?" a dívala se honem na něho, jak se tváří.

Ale pan otec se smál.

"Zatrápená Venda," huboval, ale oči se mu smály, "vypadá jako nevinátka, a zatím už kouká po mužském. No — ale já bych nebyl tak tuze proti tomu! Arcit', ten chlapec asi nic nemá, a tak by do mlýna přišel docela s prázdnýma rukama — to je chyba. — Dnes by se našel ženich, který by přinesl tisíc jako máku — ale pomůžeme si. Já si tak myslím, když je Jirka zaropatřený a pro Lenku máme v zálohu, že bych na ty peníze nemusel tak tuze koukat. Tenhle by snad mluvil o štěstí a vážil by si jí."

Paní mlynářová se rozradovala. — Bože, tak by nebylo soužení a peklo? Byla celá šťastná, a s radostí čekala vánoce.

Ovšem letos nepříjde Jirka na svátky domů, nedostane z nemocnice dovolenou, a Lenka prosí, aby ji tam také přes svátky nechali, ale bude přece veselo.

Jednou večer, když ukládala Vendu do postele, vzala ji dcera kolem krku a povídal:

"Maminko — já bych ti ráda něco pověděla. My se máme rádi s Karlem

— a — a — máme strach, co tomu tatínek —"

Děvče se dalo do pláče, a matka, dojata důvěrou dceruščinou, také si oči utírala.

"No — já myslím, že by se dal tatínek uprosit," povídal, aby ji potěšila, "ale jenom ty si dej na sebe pozor — viš — ty dlouhé lásky k něčemu dobrému nevedou."

Venda slíbila svatosvatě — oh, ona měla dobrý příklad u Lenky a přisahal sobě, že bude pozorna a že nikdy na špatnou cestu nesejde.

Legionáři se vraceli, a pan správce Černý chystal se se Zorkou do Prahy. Chtěl, aby také kus té slávy viděla, a toužil vzbuditi v ní tím pohledem vlastenecké nadšení, které u ní bolestně postrádal.

Zorka byla ku všem těm událostem dosti chladnou, a nezajímalo ji valně, o čem otec celé dny horoval. Do Prahy se ale těšila. Hodlala si vzít kroj, ale že bylo zima, řídila si valašský kožíšek a čepici s beránkem. Nebylo to laciné, a panu správci bylo krušno, — když uviděl ty přípravy: kožesinu, sukno, beránek, a když přišla do domu vyšivačka, a běhalo se a posílalo pro všelijaké potřeby.

"Ženské, ženské," lekal se a vyčítal, ovšem jenom v tichu své kanceláře, "vy mne přivedete na mizinu."

Když se pak ale vypravil na cestu, a Zorka, rozkošná jako krupěj ranní rosy, stála podle něho, zapomněl na drahotu toho valašského kožíšku a zaradoval se nad ní. Světlé kučerky čtveřičivě jí vyhlédaly zpod tmavého beránku, vroubicího její čepici, a kožíšek slušel jí tak rozkošně. Nožky její, ne silné, ale pevné, věžící v lesklých faldovačkách, vykračovala si statečně, a plisovaná černá sukénka, pestrou zástěrkou více než zpola přikrytá, jenom se houpala na spoustě krajek a vyšívání, jež krásilo bělostné prádlo. A cestou každý se ohlížel za roztomilou dívčinou, a všude sklízela plno obdivu. Který otec by neměl radost a nebyl by hrd? I pan Černý se pyšnil a byl všecek nadšen jejím úspěchem.

To byla první radost, kterou po dlouhé době zas nad ní pocítil; loni byl stále zarmoucen a dodnes ještě se nezotavil z nepříjemností, které mu připravila. Prvně byl nemálo rozbol-

něh, že k vůli jeho dceruše se zmařil tak nadějný hoch, jakým býval pošt mistrův Stáňa, a nemohl se věru po-
divati bez bolesti na smutného poštmistra. Dovedl si představit, co asi celá rodina vytrpěla, a jak se rmoucí nad zlomeným Stáňou, a nevěřil! Zor-
ce ani choti, které mu dokazovaly, že v tom Zorka byla zcela nevinnou, že za nic nemohla, že žádné naděje v něm nevzbuzovala ani sliby ho nepřel-
hávala. Byl přesvědčen, že s ním Zor-
ka nepěkně zahrála, a bolelo jej to, jak nikdo netušil. Stále ho strašilo tušení, že Osud nezůstane nikomu ničeho dlužen.

Druhá rána, kterou byla přivodila Zorka, byl odchod nevlastní dcery z domova. Na Zdenku nesměl pomyslet, aby ho neprojela krutá bolest a výčit-
ka. Po objasnění mladého Rozhudy zjistil, že se stala Zdenka obětí spros-
tého klepu a zlomyslnosti, již zosno-
vala Zorka. Oh, co by za to byl dal, aby se vše napravilo. Aby se Zdenka
vrátila a s Roubičkem se zase smířila. Sám byl psal mladému muži, a též u
sládků ji více obhajoval. Ale Viktor
byl v poli, a teď, když se po převra-
tu vrátil, uzavřel se doma, a málo kdy
jej správci zahlédli. Byl doma a če-
kal na místo, a služka o něm povída-
la, že jest velice popudlivý, přímo zlý
— a že mu raději jdou všichni z ce-
sty.

Mimo to, stála Zorka otce ustavičně
hrozné obnosy, za parádu a mlisky, div
z toho neuschnul starostmi. Dokonce,
nedávno dostal z města od cukráře ú-
čet na kolik set, kterýžto dluh tam u-
dělala Zorka bez jeho vědomí. Objed-
nala si totiž čokoládu a různé cukro-
vinky na účet otcův.

"Zaplat' Pán Bůh ještě," říkal si
roztrpčen, "že to nebyl chlapec, jak
jsem si nemoudře přál, a litoval při
jejím narození; jistě by to byl lump a
nezdara!"

Dnes ale na všechno zapomínal, — a
měl z ní velikou radost. A když příje-
li do Prahy, byl všecek v vytržení nad
nádhrou a slávou, v níž se zahalo
královské město. A zas tu jeho Zorka,
ač zde bylo mnoho krásných a půvab-
ných děv, nezamířila. Ohlíželi se za
ní, a kdekoli se objevila, všude se
stávala pozorovanou a obdivovanou.
Ona to věděla, a její sebevědomí činilo

ještě krásnější její postavu. Zde si te-
prve vykračovaly malé nožky v lesk-
lých faldovačkách, a jemné ručky zro-
vna furiantsky trčely v teplých kapsí-
čkách kožíšku.

Ohlíželi se po ní nejenom civilisté,
ale i důstojníci s velkoslovanskými ko-
kardami na čapkách, a toužili přiblí-
žit se k ní.

Škoda, že s ní byl tatínek! Zorka
toho litovala, a věru jí byl ten tatínek
na obtíž! Co by byla užila, kdyby ho
tu neměla. Jak by se bavila, kolik do-
brodružství by zpestřilo její fádni ži-
vot, ale takhle — musí chodit jenom
s tatínkem, klanět se Hradčanům, a
nevšímání si toužebných pohledů mla-
dých mužů. A jaké pohledy vrhá ten
nelidský otec na každého, kdy by se jí
chtěl přiblížit. Zorka věru měla zlost,
a pobyt v královské Praze hned jí o-
mrzel. Co tady, když nesměla flirto-
vat a užívat podle svého?

*

Legionáři se vraceli. Celé vlaky jich
přijížděly do Prahy, a oni plnili sto-
věžatou Matičku zas novým jásotem.
Vůbec, v tom roce nebylo konce já-
sotu! Zas vlály prapory, hrála hudba
a svítily transparenty. Každý, kdo jen
trochu po vlast cítil, i kdo byl jen žá-
dostivý pohledu na všeobecné nadšení,
každý, kdo se hnouti mohl a měl nohy
zdravé, byl na ulicích, pokud nebyl
tak šťasten, že jeho okna hleděla Jo-
šťastných ulic, kterými vítězové táhli.

I Jiří se setrou a Zdenkou stál už
dávno ve špalíru, uhájiv sobě i dámám
kousíček místa, s něhož bylo dobře vi-
dět. Lenka se držela jeho ramene, ve
strachu, aby ji davy nedotrhly; co by
si tu počala, v tom víru lidstva, to ne-
věděla, a byla proto plná strachu.

Zdenka byla vyvedla i svou milou
slečnu, již podpírala, a od tlačence jí
za širokými zády Jiřího chránila.

Slečně se trochu ulevilo s jejím rev-
matismem, a byla proto schopna vyjít
a vyhlížet též hrdiny. Vždyť také je-
jí staré srdce bilo nadšené, a také jí se
slzy prýštily z očí, když uviděla tu
nahnědlou směs, jež tekla od nádraží
plnou ulicí. Byli to legionáři z Ruska,
co se tu valili, vítání nadšenými poz-
dravy, provoláním slávy a tisícerými
vlajícími prapory. Jásot a nadšení otrá-
salo Prahou, a stará slečna cítila se na-
jednou mladou, nadšenou, šťastnou.

Nebolely jí více nohy, ani srdce ne-
bylo sevřeno, jak se jí při bolestech
revmatických svíralo — necítila své
stáří ani chorobu.

Slečna Horova hleděla u vytržení
na proud hrdinů, kteří se valili, jako
by tu neviditelný pluh ulicí orál —
tak se vyvalovaly nahnědlé ty kope-
čky, z dola od nádraží vzhůru ulicí, a
nevšímala si ničeho kolem sebe, nevi-
děla ani vzlykající Zdenku, na jejímž
rameni visela podepřená, ani veliké oči
Lenčiny, jež hltaly každou tvář, jež se
kolem mihala, v nepřehledném množ-
ství, sotva rozeznatelná, ani zrůžově-
lého Jiříka, který v té chvíli záviděl hr-
dinům a styděl se za sebe, že zůstal do-
ma za kamny, otcem uchráněn, jako
by vyplacen, zatím co oni se šli bít a
dobývat slávy jménu českému. Připa-
dalo mu, že jemu jest teď snadno se
přizívit, že jemu jest lehké se honosi-
ti, že cítí s národem hrdinů! Zarmu-
covalo ho to a on tím více obdivoval
ty přihnědlé kopečky, vyvalující se stá-
le pod neviditelným pluhem. Byl dojat
až na dně duše, údy se mu chvěly a je-
ho mysl plesala, a při tom všem otázka
— co činit a jak žít, bay směl s nimi
jeden vzduch dýchat a k nim se hlásit,
jak hoden se jich státi, zdvihala se mu
v nitru a plnila je nepokojem i tou-
hou.

V tom výkřik vedle trhl jím, že se
uleknut ohlédl. Lenka s očima vytře-
štěným nevýslovným úžasem, až do
základu ji pronikajícím, ukazovala do
řady legionářů.

Jiří i Zdenka hledali očima, ale ne-
nacházeli, na koho ukazuje.

Kopečky se vyvalovaly dál a oni ne-
zahládli, jen výkřik její byl jim obja-
sňením jejího úžasu.

"Klativoda — Bertík — Bertík
můj!"

Ten výkřik byl hlasitý, nadšený a
úzkostlivý zároveň, že se nejbližší o-
hlédli, a ohlédl se i obecnost kolem.
Nadšený proto, že se vrací, že ho vidí
živého, krásného a slaveného, že se do-
čekává toho, o čem si ani prositi nebe
netroufala, a úzkostlivý, že se bála, aby
ji nezamířil v té zemité řece, kde by ho
snad již nenalezla.

"Kde — kde?" ptal se Jiřík, a chá-
pal se ruky sestřiny pevněji. "Oprav-
du, poznalas ho přesně?"

Zdenka se vypjala na špičky. Bylo

těžko, poznati někoho v tom množství, mezi úplně stejnou uniformou a stejnými čapkami. Všichni měli pláště, — všichni zbraň, všichni čapky — ale Lenka přece poznala, kdo ji byl dráhy. Povědělo jí to přece, které se v jeho blízkosti rozbušilo jako mohutný zvonek.

"Tam — tam —" ukazovala prstem za ztrácejícím se velkým vojínem, — "jest to on — jest — oh, Jirko —" a najednou se Lenka kácela.

V tlačenici však nemohla klesnouti k zemi a zůstala proto státi. Jiřík ji uchopil do náruče a rozhlížel se bezradně kolem. Aby ji z obrovského zástupu vynesl, na to nebylo ani pomyslení, a nemohl se proto ani sháněti po vodě. Však Zdenka již mu byla po boku; jednou rukou podpírajíc milou slečnu, kladla druhou na čelo Lenčino, a sněhové vločky, jež usedaly na ramenou Jiříkových, sbírala, a rty družčiny jimi ovlažila.

Miloba nebyla dlouhá ani těžká. — Lenka se brzy sebrala, a jako u vytržení všecka rozčilená mluvila:

"Jest tu, jest — poznala jsem ho dobře. Oh, Jiříčku, Zdenko, slečno učitelko, radujte se se mnou. On se mi vrátil, jde tamhle daleko mezi svými přáteli. Nebe mne vyslyšelo, on žije a vrací se ke mně. Oh, jenom, nalezne-li mne?" lekala se.

"Vyhledám ho sám," sliboval Jiří, též rozechvělý a rozradovaný. "Zítra, jakmile jen trochu se uklidní nadšení, a oni se ubytují, vyhledám ho."

"Až zítra —" byla Lenka nespokojena, "Bože, jak se dočkám?"

"Nu tedy ještě dnes," byl dobrý bratr hotov ku každé námaze, "pozeptám se, kde budou ubytováni, a dojdou tam, abych ho vyhledal."

Lenka byla radostí jako nepřičetná, a Jiří se jen v duchu strachoval, zdali se nepřehlédla, neb zklamání to bylo by pro ni strašné.

Konečně poslední řady legionářů přešly, a zástupy se pomalu rozcházely. I Zdenka se slečnou Horovou mířila k domovu, a teď, kdy napětí zmizelo, šlo se slečně velmi bídne. Cítila píchání v koleně, a sotva se držela na nohou. Snad by ji byla Zdenka ani sama domů nedovedla, kdyby nebylo Jiřího, který jí byl jako věrný druh po boku. Připojiv se vedle slečny, nedbal

toho, že má obě dámy po levici; jednalo se mu jen o platnou pomoc, a podpíral starou slečnu tak dobře, že jí více nesl než vedl. Měl úctu k churačce učitelce. Cítil její zásluhy o mládež, jichž si získala za léta svého působení, a měl ji rád i za to, co učinila pro Zdenku; vážil si jí proto, že chránila to milé děvče, které nepřestával stálet milovat, a že mu byla záštitou. — Ted' směl směle přijíti ku Zdence na besedu; měla gardedámu, a žádná špinavá slina nesměla k ní více zaletěti. Až do pokoje učitelku dopravil, a pak se teprve kvapně poroučel, aby se ujal opět Lenky, jež neměla dnes pro nic smyslu.

Slečna Horova byla dojata mladistvou silou a energií toho mladého muže, i řekla Zdence po jeho odchodu:

"Jest to výborný hoch, a št'astno srdce, kterému se jednou přikloní."

Zdenka se odvrátila a smutný úsměv zvlínil její rty. Cítila, že jest nevděčnicí k němu, a měla při tom lítost.

Když si slečna učitelka odpočinula, bylo jí lépe. Zahřála se v posteli, a čaj, který jí Zdenka připravila, a cihlička, v šátku zaobalená a pod nohy vsunutá, rozeřhla ztuhlé údy a studené nrtro.

Slečna ležela, ale byla čilá. Povídala si se Zdenkou o legionářích, a blouznila s ní o jejich hrdinství.

"A až se vrátí prof. Masaryk, to teprve bude slávy!" těšily se obě.

Slečna měla radost ze Zdenčiny nadšení a radovala se, že odložila svůj smutek a tesknost.

Zdenka si vzala zástěrku, a dala se do čtení. Měla stoh hektografovaných přednášek, které si vzala, a sedla si vedle slečny. Dnes jako by nová síla do ní vjela. Cítila najednou radost ze života, a odhodlala se připravovati se k rigorosu. Bože, vždyť studuje za jmění milé dobroditelky, která pro ni vše obětovala. Najednou jí více než kdy jindy dojímal slečnina dobrota, a ona se nemohla přemoci, aby jí nevyslovala svou vděčnost. Slečna byla dojata a potěšena:

"Kéž bys jenom byla št'astna!" povzdechla a usmála se mile na dívku.

Bylo zaklepáno na dvěře. "Volno!" zvolala Zdenka, a když se dvěře otevřely, dív neznamenala. — Do pokoje vstoupil pan správce Černý.

"Přece jsem našel vaše ukryté hnízdečko!" pravil, usmívaje se trochu rozpačitě.

Slečna ho vítala, ale Zdenka zůstala státi na místě, a nebyla schopna slova.

Snad přichází, aby ji zpět do své rodiny odvedl? Lekla se toho pomyšlení. Oh, ona by nešla: ne, zde jest jí lépe. Nikdo na ni nepřivětivě nehledí, a nikdo ji nevyčítá, že stojí peníze. Ač často vzpomínala na místo svého dětství, přece se nechtěla k správcovým vrátiti. Vytrpěla mnoho bolest a ústrku, a vzpomněla na to vše teď, kdy pan Černý vešel. Jen po tetičce zatoužila, a byla by jí tak ráda psala, leč nechtěla se ani ozvati, aby hned paní správce nehledala v tom něco zlého. K novému roku poslala blahopřání celé rodině, ale nebylo zodpovězeno. — Na pana správce vzpomínala v dobrém, a teď se jí tlačily do očí slzy, když před ní stál. Znamenala hned, že sešel. Byl šedivější než dříve, a ve tváři zažloutlý.

"Nemohl jsem jinak, Zdenko," — pravil, a hlas se mu pohnutím chvěl, "musel jsem tě vyhledat. Ty mně nepíšeš, a já často celé noci nespím, — vzpomínaje na tebe a na vás slečno, která jste se ujala úkolu, který jsem já nedodělal."

Ted' teprve se Zdenka vzpomatovala, a zvuk hlasu nevlastního otce, — který se chvěl, pohnul ji až na dně srdce. Přistoupila rychle, a líbajíc mu ruku, nebránila se slzám.

Pan Černý jí vřele políbil, a také se mu slzy v oku zaleskly.

"Je mi to líto, Zdenko, žes musela od nás," pravil, usedaje na židli, na kterou mu slečna pokynula, "a věř, že na tebe často žalně vzpomínám. Bylas vždy hodná a ke mně uctivá."

Ztěch slov vycítila slečna učitelka, že Zorka, jeho vlastní dcera, taková — si není, a měla s ním soucit.

Oh, kdyby si byl pan Černý mohl stěžovati, byl by si rád v mnohém ulevil, ale stydl se, vždyť si tak vlastní dítě sám vychoval.

"Byly jste spolu se Zorkou jako dvě poupata růžová, rostoucí na jednou keři, a teď jste se rozdvojily. Mnohdy jest mi toho žel, a také Zorka nejednou na tebe vzpomíná."

"Ano?" zaradovala se zřejmě Zden-

ka. "A co dělá? Jest s tebou zde v Praze, milý tatínku?"

"Ano. Šla však po průvodu s jednou známou slečnou ještě za legionáři," pravil pan Černý, "nemohla se toho slavného pohledu nasytiti, a na konec se mi ztratila s očí."

Nechtěl říci, že Zorce ani nenapadlo, aby šla Zdenku vyhledati, a že se na ni stále ještě hněvá.

"A což, dítě —" zvidal, když mu Zdenka pověděla, jak jest se studiem, jak žijí, a jak jsou zařízení, "jak s Roubičkem? Píšete si — či snad jest opravdu všemu konec?"

Zdenku rozčilovalo stále vyptávání se každého a řekla prudce:

"Ano, jest všemu konec," a máchla rukou, aby ukryla bolest, jež ještě stále v ní se ožývala. "Jakáž pomoc — chci nyní žítí jen pro své studie!"

"Stala jsi se obětí hrozného nedorozumění," povídal smutně, a již o té záležitosti nemluvil.

Zdenka ještě jednou vařila čaj a běžela dořít, aby obstarala v sousedství u cukráře nějaké pečivo. Obě dámy měly jen poskrovnou mouky, a proto ani pečivo nebývalo u nich často v zásobě.

"Jak jste nás nalezl?" divila se slečna Horová.

"K Novému roku nám Zdenka přála a poslala i adresu, podle které jsem vás nyní hledal a také nalezl," pravil pan Černý a maje cosi na srdci spěchal aby to slečně řekl, než děvče přijde.

"Trnu, jak vycházíte, a stydím se hrozně, že jsem Zdenku nezaopatřil, jak bylo mou povinností, již jsem si předsevzal. Stále si vyčítám, že jsem ji nechal odejít, a tak povolil ženské antipatii. Snad vás neurazím, drahá slečno učitelko, nechám-li tu nějaký malý příspěvek —" a sahal do náprsní kapsy, z níž vyňal pouzdro.

Slečna Horová, vztyčivši se na loži, zdvihla proti němu malou a jemnou ruku, která byla krásná a bílá.

"Neprijímnu ničeho, pane správče!" zvolala vážně. "To byste mne skutku urazil. Když jsem se Zdenky ujala, učinila jsem to z dobré vůle a s pevným rozhodnutím, i po zralém uvážení. — Mám malé jměníčko a slušnou pensi, což doufám že vystačí, aby Zdenka vystudovala."

Pan Černý byl rozpačit a zaražen. Zastrčil zase svoje pouzdro a pravil

jen:

"Kdybyste však přece potřebovaly, rád bych vypomohl. Měl jsem to milé děvče velmi rád, a mnoho mi na jeho osudu záleží."

*

Tou dobou setkal se Jiří s Klativodou. Lenka se nemýlila, poznala ho dobře, srdce jí povědělo pravdu. Byl tu živý a zdravý, a teď, jak stáli oba muži proti sobě, přiznával Jiřík, že se z myslivce udělal statný a velmi hezký muž. V prvé chvíli se zaražoval, přál tolik Lence, aby se na ni štěstí usmálo, a toužil jenom brzy zvědět, — jak se mu dařilo, vzpomínal-li a doufá-li teď v nějaké lepší vyhlídce.

Divil se příznivosti osudu, jak brzy a snadno Klativodu nalezl, jak snadno se na něho doptal, a jak brzy on byl vyvolán a k němu vyšel. Sliboval si od toho dobrý výsledek, a srdce mu bušilo pohnutím, když mu ruku podával. Byl hotov, uvítat ho jako švagra, obejmout, políbit, sevřít ho — vždyť byl tak vroucně sestrou milován a tolik ní oplakávan.

Tolik ho vítal vřele, pravici mu potřásl, a hleděl mu radostně do očí.

Leč Klativoda byl nějak rozpačit. Sice se usmíval a také ruku Jirkovu tisknul, ale oči odvracel a na steré otázky jen zpola odpovídal.

"Lenka tu jest také v Praze, a poslala mne za vámi — vzpomínala a — vy ani nevíte —"

"Jest zdravá slečna Lenka?" ptal se tiše Klativoda, a hleděl stále jinam.

"Oh ano — nyní jest — ale —" Jirka by mu byl rád pověděl, co potkalo chudáčku Lenku, co prodělala, o čem on snad ani neví, ale nějak byl zaražen.

Oh, jak divně se to myslivec ptal — jak nejistý měl pohled:

A tu konečně se Klativoda odhodlal:

"Pane Rozhudo — nevím, jak bych vám to řekl — ale — Dlouhý čas uplynul, co jsem odešel, a rozloučení naše se slečnou Lenkou bylo tak beznadějně. Myslíl jsem — domníval jsem se — a předpokládal, že slečna byla přinucena na mne více nemyslet, nevzpomínati, a — a proto jsem se také snažil — zkrátka, jsme muž proti muži, a já to řeknu bez obalu: — jsem ženat. V Rusku jsme byli váže-

ni, a já jsem měl přístup do jisté slušné rodiny. Obstarali mi místo, které mohu hned nastoupiti — a proto se do Ruska zase vrátím. Prosím — připravte na to slečnu — necht' mi promine, a jest ubezpečena mojí úctou."

Jiří byl velikán a silák, ale po těch slovech div se neskácel. Nevěděl, co mluví, a jak se myslivci poroučí. Potácel se zpět a vypadal jako opilý.

*

Co říci Lence? Jen ta jediná myšlenka vířila v mozku Jiříkově, když se motal ulicemi k domovu. Ona, chudinka, čeká, z okna hledí, a jistě si myslí, že Klativoda přijde s ním, že přiběhne na perutích touhy, že tak čeká a touží jako ona. Oh, zklamán! Jiřík cítil tíhu na prsou a pálení v hrdele a v očích. Ba, více ho teď bolelo zklamání sestřina, než jeho vlastní. — Ještě hůře mu bylo než tehdy, když mu pověděla Zdenka, že miluje Viktora. Ještě dnes cítil Jirka bolest, která ho tehdy proklála naskrz dvojicím ostrím, ale dnes mu bylo věru ještě hůře. Tehda trpěl sám, a nikdo, nikdo to nevěděl, a přec byl silný, byl mužem a dovedl svůj žal tlumiti — ale Lenka! Co jenom řekne Lenka, a co jí řekne on? Bože jak jenom jíti domů, jak se jí podívati do očí, jak to povědět, aby ta rána tolik nebolela?

Jiří cítil, že mu zrovna nohy klesají, že se mu celé nitro úzkostlivě svírá, stahuje. A nebouřil to v něm jenom strach před žalem sestřiným, — před její bolestí a jejím zoufalstvím, — ale zdvihl se v něm také hněv proti myslivci; uražená hrdost jeho za zhrzenou lásku Lenčinu burácela v něm, a také stud, že on sám onu známost podporoval, že byl Klativodovi nakloněn, a že se domníval viděti v něm člověka čestného, věrného a charakterního. On, jak se zmýlil a jak špatným byl znalcem lidí. Dobře měl otec, že bránil, škoda jen, že ho neposlechli!

Jiřík byl zahanben, a lítost, že otcí někdy zazlival jeho nepřázeň k myslivci, byla mu teď pravou trýzní.

Když docházel k domu, v němž bydlel, vrátil se. Síly ho opouštěly, a nesměl Lence na oči, dokud by nepromyslil, jak začít.

Vrátil se a vzpomněl si na Zdenku. Dříve než k sestře, zajde k ní, aby jí pověděl o neštěstí, jež potkalo Lenku,

aby se s ní poradil, co mluvit, aby se stru tou hroznou pravdou neusmrtil.

A tak, sotva Zdenka vyprovodila ta tinka, a vzpomínala se alespoň trochu z rozčilení, jež jeho návštěva u ní způsobila, už zase tu byl Jiřík se svojí Jobovou novinu.

Zdenka se ho zrovna učila, když mu šla otevřít. Tak byl bledý a tak rozčileně vypadal. Však nedivila se jeho bledosti, když zvěděla, co ho k ní přivádí, a dala se do pláče, když zlou tu novinu uslyšela.

"Jak jí to říci, jak jí to jen říci?" — Tak lamentovali oba, sedíce proti sobě u stolu, jako párek neštěstí.

Slečna Horová se svého lůžka hleděla na ně s účástí, a snažila se přijít na nějakou dobrou radu.

Oh, dobrá rada byla v tomto případě drahá, a všichni tři se namáhali, — jak by našli nějakou dobrou náplát, pod níž by rána, kterou pro Lenku chystají, tolik nebolela.

Konečně se sjednotili na tom rozhodnutí, že dnes ještě vyčkají, a vtipnější dámy že něco vymyslí, jak by se dala ta trpkost alespoň částečně přisladiti.

Zatím se rozhodli, že Jiřík řekne Lence, že s ním nemohl mluvit, a že se tak může stát až za několik dní.

Tím nabudou času, a zatím na nějaká dobrá slova případnou.

Jiří odešel s velmi těžkým srdcem; nebyl zvyklý přetvářce a nevěděl teď, jak se bude před Lenkou tvářiti. Slo se mu těžce, ach, tak těžce, že sotva nohy přendával, a byl skoro rád, že bude zítra zase už v nemocnici, a že nebude stále s ní doma. Jak se těšil na Lenčinu návštěvu, a teď si nepřál ničeho tak více, než aby byla doma zůstala a o Klativodovi se více nedověděla. Nebyl by ji vyhledal, a ona v útěše, že na ni umíraje vzpomínal, nacházela by přece jakési štěstí. Myslela by, že padl, a nebyla by tak těžce zklamanou, jako bude teď! A zase si myslil Jiřík, že by nebyl ten nedůsledný, nevěrný myslivec hoden tolikrát věrně vzpomínky. Oh, kdyby jej jenom mohla Lenka okamžitě ze srdce vyrvat, a kdyby jenom na něho zapomněla! Jenom aby se netrápila, aby neplakala, aby nenařikala! Toho se Jiří bál, a s hlavou svěšenou cítil tíži na prsou, a v nohách jako by měl olovo.

Zdenka zatím plakala nad bolestí, která se na družku valila, jako nade svou vlastní.

*

Když se nazítří vrátila Zdenka odpoledne domů, musela podle umluvy zajít pro Lenku, aby šly spolu trochu po Praze. Lenka chodila vášnivě ráda ulicemi, a za celý den samotný jí bylo v bytě nudno. Jiří byl pryč, a ona se ještě neodvažovala vycházeti a poustěti se sama daleko od bytu. Bála se, že by se nedostala zpět. Proto čekala s toužebností na Zdenku, až přijde. — Dnes zvláště byla doma netrpělivá a chodila od okna k oknu. Měla tu plno čtení, které jí Jiřík přinesl, ale nezajímalo ji dnes zhora nic. Jenom se těšila, až bratr vyhledá Klativodu, až k ní tento přijde, co jí řekne, jak se s ní přivítá. Sladká závrat' jí jímala, slastná úzkost rozechvívala ji všecku při té představě. A zase horšila se na Jiříka, že mu nezanechal vzkaz, že mu hned nenechal visitku s připsáním o ní. Jistě jest také tak netrpěliv, také tak po ní touží, a také se tolik těší na shledání. Oh, Bože, a což až zví, co vytrpěla proto, že jeho láse podlehl, co zkusila, a jak jsou k sobě připoutáni. Dnes litovala vřele, že neobstálo její dět'átko, které by bylo nejpevnějším poutem a živým důkazem jejich lásky. A hrdá byla, že bojoval Berta mezi Blanickými, že sklízí tu slávu a to vše, čím v těchto dnech hýří Praha. Byla pyšná, a prsa se jí dunala štěstím, že jest její vyvolenec hrdinou, a byla i jista, že to obměkčí milého tatínka. A což se neříká všude, že legionáři budou umístěni v různých úřadech, že oni budou mít všude přednost? Možná, že i její Berta dostane nějaké lepší místo, než bylo na panství, možná, že i má už něco jistého. A kdyby to i v Rusku bylo, Lenka by se nelekala, a půjde s ním kamkoliv, třeba až na kraj světa.

Tak byla odhodlána, a plna radostného čekání nemohla se Zdenky dočkat. A když ji konečně uviděla, běžela jí v ústrety, jásala a objímala ji plna štěstí.

"Zdenko, můj Berta už tu bude co nevidět. Zítra pro něho Jiřík dojde. Musí — nedám mu pokoje, až mi ho přivede. Ten hodný Jirka, on bude mít se mnou radost, ale jest příliš kli-

dný, chce vyčkávat, a já se nemohu dočkat. A kdo ví, nepsal-li už můj mysliveček k nám do Červeného mlýna. Myslí, že jsem doma, a jistě psal už z cesty. Oh, Bože, já nevím, jak ještě přechkám ten dlouhý den! Zdenko, jak jsem šťastna!"

Lenka byla krásná ve své radosti, a nepozorovala ani zaraženost a rozpačitost své družky.

"Pojď," zvala Zdenku, "půjdeme k technice, kde jsou prý zatím ubytováni."

Všecka skličena šla Zdenka po jejím boku. Srdce se jí svíralo, a tvář její bledla ve strachu, co bude, — až Lenka zví pravdu.

Ubohá Lenko, jaký prožíváš nádherný sen, a jaké trpké, ba strašné bude probuzení.

(Pokračování)

Pádny důvod.

"Bylo by veliká škoda, kdybyste přestala platit premie na pojištění pro případ úmrtí vašeho manžela a kdybyste toto pojištění nechala propadnout!" — "Ani haléř již nezaplátím! Platím už osm roků a stále ještě bez výsledku!"

* * *

Neutrácí čas.

Ředitel: "Slečno, promarníte mnoho času svou péčí o svůj zevnějšek!" — Stenotypistka: "Není promarněn, pane řediteli! Jsem zde teprve šest týdnů a již mně nabídli pokladník a účetní svou ruku!"

Střevní nesnáze.

— "Trpěl jsem několik let střevními nesnázemi a žádný lékař nebyl s to mi pomoci," píše pan Arthur Beauchemin ze St. Ursale, Que. "Po využití čtyř láhví Dra. Petra Hoboko cítím se úplně dobře a získávám na váze." Zvýšením výměšků ledvin a regulováním činnosti střev tento proslulý bylinný prostředek pomáhá přírodě obnoviti harmonii zdraví. Jeho neklamné prospěšné účinky byly předmětem údivu tisíců. Jeho lahodná chuť a prospěšné součástky činí jej žádoucím lékem pro děti a invalidy. Dra. Petra Hoboko není lékárnickým zbožím, nýbrž je dodáváno přímo od Dr. Peter Fahrney and Sons, Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

VLASTA PITNEROVA:

Jak se žilo

III.

Celou sobotu si Poldinka zpívala. — Tak se těšila na neděli. A pobíhala venku. Bylo potřeba trochu vody v domácnosti.

Pro důchodňovu dceru neslušelo se dle domnění matčina jít pro vodu s putýnkou, na plat od donášení nebylo a tudíž Poldinka si nanosila vody ve dvou džbánkách, jednom skleněném, — druhém porcelánovém. Zkusila při tom dosti zimy a běžela někdy pod večer raději s velkou putýnkou, ale to jen tehdy, byla-li matka někde na návštěvě.

Poldinku měli již pro její slíčnost lidé rádi a leckdy jí, když nebyla paní důchodňová doma, některá z žen řemeslníků v zámku bydlících donesla putnu vody, začez Poldinka vděčně po děkovala. Prostorné světnice v zámku rádi najímali bednáři, truhláři, provazníci, jichž zaměstnání většího místa vyžadovalo.

Dnes byla Poldinka ráda, že byla matce trochu s očí, i postála si na nádvorí, jak se dalo, jen aby ušla matčiným řečem, směřujícím k určitému cíli: Poldinčině provdání. Od neděle už se na obzoru přání paní důchodňové zjevoval pan syndikus jako vytoužený spasitel, ve kterém však Poldinka viděla jen hodně tlustého plešatého staršího pána a dvojnásobného vdovce k tomu.

To byl mladý Ambrož s jiskrnými černými zraky a hnědými, kudrnatými vlasy něco docela jiného! A což teprve Jaroš!

Bledovlasý, s kstící splývající až na ramena, oči světlých a mírných, s pláštěm přes levé rameno tak "romantický" přehozeným, že červenou podšívku bylo z daleka viděti — to bylo něco pro dívčí mysl. A k tomu hudba a zpěv!

"Poslouchej, Poldi, at' se dnes nezlobím," řekla paní důchodňová k dceři a tato se zarazila. Řekla-li matka: ty, tu věděla Poldinka, že se jedná o něco vážného.

"Ale, mutrle, já opravdu nevím," — pronesla zajímavě.

"Však ona ví," mírnila se již matka. "Šla hnedle s kůru dolů a počkala na mne u hořejších dveří, ona na mne a ne já na ni. A at' jí nikdo nedoprovází, a půjde-li s námi pan syndikus, tak žádné ohlížení."

Poldinka vyšla ze dveří, matka za ní. Sklopila hlavičku, ale trochu se usmívala. Byla tak roztomilou v úzkém kabátci ze zeleného sametu, v čepečku z růžového hedvábí s bílou kožesínkou — ruce ukryty v bílém štuclíku.

Šly do kostela. Paní důchodňová vážně, snad vážněji, než bylo na jejích čtyřicet roků nutno, Poldinka cupkajíc drobnými krůčky a tu a tam se poklouzouc aspoň špičkou nohy, aby matka neviděla. Došli do kostela a Poldinka, rozloučíc se s matkou políbením ruky, spěchala na kruchtu.

Byl pěkný pohled s kruchty do temného kostela, ozářeného drobnými světélky sloupků a svíček. Poldinka vynášela si záhy matku a podivila se, že má tato před sebou rozžehnutý sloupek. Dech se v dívčích nádrech zatajil; ano, nebylo pochyby, ten sloupek postavil před matku pan syndikus, — který usednul podle ní do "panské" stolic.

"At' se dnes nezlobím" — ta matčina slova jako by se ozvala Poldince v uších a již dívka věděla, že matka do bře předvíдалa.

Byla roztržitá. Zpívala solo při "Sanctus" a pak ještě vložku dvouhlásné s Jarošem. Ten pokládal její rdění sobě za příznivé a usmíval se radostně. Mladý Ambrož pak rovněž Poldinčinu roztržitost přičítal tomu, že se těší na odpoledne, na šlitáží.

Nedostal se k tomu, aby s ní mohl promluvit. Dívka bedlivě pozorovala matku, a jak bylo po mši, spěchala rychle ke dveřím a seběhla se schodů v jednom dechu, jen aby již byla u východu chrámu.

Sešly se s matkou, kterou provázela pan syndikus. Pozdravy a zdvořilůstky

vyměněny a pan syndikus tentokrát ne jako před týdnem nahodile, ale zcela okázale pensistku s dcerou doprovázel k zámku. Šlo se dosti obtížně do kopečka na ujeté sanici a pan syndikus huboval na nezvedenost dětí i mladé chasy, že se vozí na sáňkách a tím cestu nebezpečnou činí. Poldinka musila přiložit štuclík k ústům, aby pan syndikus neviděl, jak se směje. — Kdyby věděl, že ona také jezdila, a jak bude možno, zase bude jezdit.

"Bude prý odpoledne šlitáží?" prohodila paní důchodňová.

"Ano, ano, usnesli jsme se na tom, že je čas, aby bylo zase trochu veselí. Nechal jsem také připravit korbu, já sám nekočírují, mohl bych se nastydnout, pak má člověk hnedle kašel, ale mám dobrého kočího. A tak si беру tu smělost, jestli by se jemnostpaní s pannou slečnou nemolestýrovaly, že bych pro ně zajel a užili bychom společně to vyrazení," nadnášel se p. syndikus.

Bude nám velikou ctí. Poděkuj se, Poldi, to nás nesmírně těší, že nás vzácný pan syndikus tak vyznamenává. Chudinka má dcera nešla snad šlitáží jak za tatínka. To vědí, pane syndikus, tak hned s někým bych ji také nedovolila," usmívala se paní důchodňová, kynouc trochu zaleknuté Poldince. Na tato matčina slova nemohla Poldinka vypraviti ani hlásky ze sebe. Přece nemohla matce před cizím člověkem říci, že nemluví pravdu — — A již se jí zdálo, že nejiskří vůkol běloučský sních v slunečním svitu, ale že vystává okolo tma jako v noci.

Došli zatím k bytu a pan syndikus se poroučel. Poldinka zaslechla jako ve snu, jak sliboval, že přiveze kožichy a pláště, že nebude dāmám nic zima.

Sotva se dovedla poroučel a rychle proběhla temnou síní ke dveřím bytu. Matka podala jí klíč, a jak vešly do bytu, počala dcerku plisnit, že se málo zdvořile chovala, co že si pan syndikus pomyslí.

"Ale, mutrle, s tou šlitáží, co pak ráčily zapomenout, že mám jet s mladým Ambrožem?" osmělila se podotnout Poldinka.

"Mně mladý Ambrož neřikal a ona bez mého dovolení přece nic neslibila, a slíbila-li, tak to neplatí, to snad i tomu soukeníkovi napadne," vypjala se

matka a Poldinka zmlkla.

Ustrojen skromný oběd za stálého kázání matčina. Poldinka běžela několikrát pro vodu zbytočně, jen aby ušla trochu matčiným řečem.

Záhy po poledni zacinkaly na zámeckém nádvoří rolničky a již tu byl pan syndikus. Pohodlné saně to byly, od kterých vstoupily matka s dcerou, a krásný kočich, do kterého je pan syndikus usadil: přes kolena rozprostřel jim rovněž kožčinou podšitý plášť.

Sám usednul jim naproti zády ke koním, zakuklen v drahý kočich, bufy obšité kožčinou, tchořovou čepici a na šňůře zavěšený štucl.

"Jako medvěd," napadlo Poldince a div se nezasmála. Kočí zašvihnul bičem a již jeli.

Že bude šlitáž všemi branami z města ven a pak za městem u cechovní valchy, majetku cechu soukenického, v letní hospodě sjižděka, to vypověděl p. syndikus dčám ještě na nádvoří. — A doložil, že do valchy posláno již ráno; že bude v hospodě vytopeno v sále, — kde se v létě tančívala a o svačinu že bude postaráno. Hospodská "valchářka" že umí uavřit dobrou kávu i punč a o pečivo že se rovněž postará. I víno že bude mít v zásobě.

Jak vyjeli z nádvoří, potkali se se saněmi, které řídil mladý Ambrož. Ve vnitř seděla v starém kočichu zabalena svěží dívka Lizinka Binkova a vedle ní podučitel Jaroš.

"Ach, mladý svět," pousmál se pan syndikus. Poldinka se zapýřila a přivřela oči, do kterých se jí draly slzy.

"To je soukenické panstvo," pousmála se paní důchodňová.

"Mají červený potah jako z katovny," ušklíbl se pan syndikus. "Domácí práce, to se ví, tak jako látky na šaty pro sebe, ženy i dcery. Jak se říká: — soukenické roztahy."

Paní důchodňová se smála.

"Pro koho pak mladý Ambrož asi jel do zámku?" napadlo po chvíli panu syndikovi.

"Ale prosím jich, je tam děvčat dost. Bydlí tam panský dráb, ten má přece dvě dcery, bednář z pivovaru má také dceru, ty ostatních nájemníků ani neznám," řekla paní důchodňová.

"Na něco takového soukeník nepomyslí, to snad znají, jemnostpaní, že se to soukenické panstvo nejvíce mezi

sebou vdává a žení, jako vrchnosti", smál se pan syndikus.

"Je tam také učitel na pensi, ty jeho panny zpívají také na kruchtě, snad je některá z nich vyvolenou toho kantora, co jel s sebou," ušklíbala se paní důchodňová.

"To může být," kýval pan syndikus.

Rolníčky chřestily, biče svištěly, rozjelo se povozů na všechny strany, jako když se hejno holubů rozletí. Starší i mladí lidé užívali veselé sanice. Křížem krážem vracely se saně do města, aby druhou branou opět vyjízděly ven.

Předjížděly se saně navzájem, tu a tam se vyklopilo, skoro naschvál, hlavně kde jeli pouze mladí lidé. To již kamarádi majitele povozu přichytli se na "patky", na dané znamení hvízdnutím někde u příkopu seskočili, nadzvednouce saně a již se válely panny v kočichy upnuté v měkkém sněhu. — Padlo se ovšem jako do perí, nikdo si neublížil a bylo smíchu co dost.

Mladý Ambrož užřev Poldinku v saních páně syndikových, div nevzkřikl.

"Jaroši!" vydralo se mu z úst.

"Nevjížděj do zámku, objed", zavolal Jaroš.

Ambrož poslechnul. Objel zámek a za chvíli jeli opět městem.

"Pro koho se ještě staviš, Severine? Já s vámi dvěma přece nemohu sama jet," řekla Lizinka.

Mladý Ambrož nazýval se Severin, jako více městských synků po patronu soukenického cechu.

"Jaroši, prosím tě, kam máme zajet?" tázal se Ambrož s takovým výrazem v pohledu, že učitel uhodnul, jaké myšlenky kamarádem zmitají.

"Viš co, zajed' pro pana regenschorih, snad s paní rádi pojedou," navrhnul. Severin jenom kývnul hlavou, za jel ke škole, zastavil, Jaroš seskočil a běžel dovnitř.

"Já jsem myslela, Severine, že snad jedeš pro pannu Poldinku, když jsme jeli k zámku," řekla Lizinka, trochu všetečně na bratrance hledíc.

"Co by ti napadlo! Takové panstvo ze zámku, to je zase pro pány. Pan syndikus, to je něco jiného, než já, — soukenický synek," trpce odvětil Severin.

"Hm, ale brzy soukenický mistr, — měšťan, pravovářečník; mohla by ta

ková ouřednická všech deset oblíznot' — mínila Lizinka.

Severinovi byla ta řeč protivnou, — sprostou — jak jináče mluvila Poldinka, jak jemná slova volila. Neodpověděl. Co stál před školou, jely několikrát saně okolo a šlitážníci volali na něho veselými pozdravy. Odpovídal za prasknutím a bylo mu, jako by se ty šlehy zatínaly do jeho srdce.

Za chvíli vyšel Jaroš s panem regenschorim a jeho paní, již laskavě děkovali Ambrožovi, že si na ně vzpomněl se šlitáží. Usadili se v saních, proti nim Lizinka s Jarošem a Ambrož překlesnův opratě na dlouho, postavil se na patky. A již vesele jeli.

Pan regenschori zachulen v kočichu hovořil o tom, jak se nenadál, že se svez, je sice už star, ale přece užije rád veselé zábavy.

"Ovšem v úřadě už mi stáří vadí a proto jen ještě do těch vagací se budu s těmi dětmi a muzikou obírat a pak uhnu, půjdu na odpočinek, at' se těší někdo z vás mladých na lepší místočko," pravil k Jarošovi.

"Z nás zdejších sotva, pane řediteli" odvětil Jaroš. "Zelený se bude hledět přiznít někde na vesnickou školu, on jen a jen by se rád do hospodářství dostal a já jsem mlád a pozdě na řadě. Já na takové místo tak za dvacet let."

"Je, to budou mít již šedivé vlasy, ne-li pleš," vykřikla prostořeká Lizinka.

"Však oni, panno, také pak nebudou již mladá," zasmál se pan ředitel.

Po malé hodině ku přání starého pána zajel Severin k valše do hospody. Věděl ovšem, že se tam setká s Poldinkou a myšlenka ta nebyla mu teď příjemnou. Přemýšlel, nebylo-li by lépe, aby koně svěřil Jarošovi a sám odešel pěšky domů — leč hned mu napadlo, že by byl zase doma hubován, a tak mu nezbyvalo, leč kousnoti do kyselého jablka a zažít trochu tropnou chvíli tohoto odpoledne, na které se tak těšil, a které se mu tak zkažilo.

IV.

Poznenáhlu se sjížděli všichni účastníci šlitáže ve valše a již bylo "na sále" veselo. Hospodský-valchář měl plné ruce práce a mohl si nohy uběhat, plíce vymluvit, čepičku užmolit.

Z kuchyně bylo cítit kolikerou vůni. Káva převládala a hostinská rozná-

šla ve sklenicích bílou pro paničky a panny a v šálkách černou pro pány.

Pečivo bylo kolikéré: bábovka, "am-precle" mandlemi sypané a koláče nadívané mákem a perníkem. Všem chutnalo po jždě ve studeném vzduchu.

Pánové po kávě pili pivo, paničkám dali přinést rosolku nebo i víno. — K pivu jedli slané rohlíky nebo kulaté preclíky, sypané mákem a solí.

Častovali se navzájem. Kdo koho vezl, pohostil ho, aneb také naopak přijal od něho pohostění.

Mladíci dle zvyku doby častovali panny. To platilo i o bálech, který kterou si od rodičů vyprosil, tu pohostil a musil se míti na pozoru, aby se nezdál dle druhu pohostění býti buď skoupým nebo marnotratníkem.

Když pan syndikus uvedl svoje dámy, tu nemohli valchářovi stačit rozkazům, které pan syndikus udílel. Pro první zahřátí podána dámám jemná vaňilková rosolka a k ní piškoty. — Než vypily, již tu byla káva a později víno. Pan syndikus nutil, pobízel, at' si jemnostpaní s pannou slečnou posloužejí, nabádal valchářku, at' již vaří také punč a před odjezdem k zahřátí at' schystá svařené červené víno.

"Glyvaj, glyvaj," rozplývala se valchářka a tázala se, kdo bude ještě tuto vzácnou lahůdku poroučet.

Někteří páni, jmenovitě úředníci, si objednávali též, měšťané hodlali se spojit s punčem. Panímámy jim to mrkáním schvalovaly a šeptaly si mezi sebou, však že důchodňovic doma takových mlsů asi nestrojí.

Severin vypil rychle několik sklenic piva a jaksi ze vzdoru dal dáti Lizince také rosolku a víno, objednal horký punč a ten slavný "glyvaj."

Lizinčin otec, který přijel se svou manželkou, sestrou paní Ambrožové, v jiných saních, pošťouchnul svoji panímámu a dorozuměli se pohledem, — který měl vyjádřiti, že si synovec dcerku jejich předchází a že by z toho mohlo něco býti.

I jiní tak asi tomu rozuměli, ale čeho Severin dosíci chtěl, aby si toho všimli také důchodňovy, to se nestalo. — Neměly času. Poldinka pro rozpaky, jemnostpaní pro vyměňování zdvořilostí s panem syndikem.

Měšťanky poblíže naslouchaly hovorů a uznaly, že paní důchodňová, ač

chudá, přece jen jest nobl paní, a trochu jí záviděly.

Pan regenschori zašel si také pohovořit s Poldinkou, kterou nazýval svým slavičkem kostelním, a pan syndikus pozval i jeho paní, aby si k jejich stolu přisedla. Lizinka Binkova zdvihla se také a šla si pohovořit s kamarádkami a tak Severin s Jarošem osaměli.

"Máš-li pak rozum, uděláš útratu na kolik dvacetníků, máš-li pak vůbec tolik peněz," domlouval Jaroš soudruhov. Severin se zarazil.

"Mám u sebe pět dvacetníků," — řekl stísněně. "To nebude dost. Připůjč mi."

"Já? Já mám dva dvacetníky. Holečku, u kantora se peníze nedrží. Hubený sobotales, štola malá, až o masopustě se trochu kapsa naplní," skoro se usmál Jaroš.

"Jen mi je půjč, já zaplatím i za tebe," navrhoval Severin.

"Co by tě vedlo. To by stálo za ty řeči. Mně stačí dvacetník, druhý ti půjčím. S tím glyvajnem mohl si dát pokoj," mrzutě šeptal učitel.

"Snad budou regenschorich platit za sebe," mínil Severin.

"I když na to spolehneš, máš notnou útratu, vypil jsi kolik sklenic piva. Jsi přece z dvacetníkových mládenců a nepočítáš," posmíval se učitel, narážející na předdívku měšťanských synků, kterým otcové dávali v neděli na útratu dvacetník, mezi týdnem pak jednou neb dvakrát po dvou groších na pintu piva a na tabák. Nedali pantátové více, odvolávající se, že i oni od otců více nedostávali a vědouce, že jako druhdy jim i nyní synům panímámy přidají.

Dobračka paní Ambrožová přidala synovi, jak se dalo, ač právě v nynějších těžkých časech se těžko sehnal nějaký ten groš. Jen tak za prodané "šlaky" bačkorářům a za trochu "puchu" (vlnatého prachu) kloboučníkům že něco stržila, což jí pantáta nechával.

Chýlilo se k večeru; v sále rozsvítily, leč rozjařená společnost neměla se k návratu. Svítěl měsíc a bude tedy i pozdní jízda veselá a bezpečná. Severin byl zamlklý a přisednuvši opět Lizinku musil baviti Jaroš.

Pání měšťané se dali do zpěvu. — Byliť mistři soukeničtí vždy zpěvu

milovní, byli horlivými literáky a při práci se zpívalo i v dílnách větších i v domkách chudších, kde jednotlivci na ručních stavech pracovali a od jarmarku do jarmarku tři či čtyři kusy zhotovili, které pak jeden za několik v Brně na trhu prodal.

Úředníci přizvukovali i paničky a panny připojily svoje hlasy. Byla to srdečná, právě sousedská zábava.

Poldinka zpívala svým jasným hlasem, zazpívala i sama několik písniček, které jí byl nedávno produčitel Jaroš opsal a nápěvům jí naučil. Všem se to líbilo a tleskali radostně.

Paní důchodňová pošeptala dceři, at' zazpívá také německy, ale šeptala tak, aby to i sousedé slyšeli. Poldinka se tomu usmála. Nedržela příliš na němčinu, neboť jí pan regenschori často vypravoval o vlastenectví a to se jí líbilo. Podívala se na něj a ten ji vybídnul: "Česky, česky, panno vlastenko."

Poldinka odvětila: "Tu nejnovější, pane regenschori."

"Tak ano," zvolal a již se vše tišilo.

Poldinka kývla Jarošovi a ten přistoupil k nim a již počali spolu zpívat:

Vlasta ze růží uvlila věnce,
chtíc zbraň okrášlit svého milence.
Přijde ku vojsku, sklopí očíny:
"Řekněte vy mně, dobří lidínky,
zda mezi vámi není milého,
najdu-li, mluvte, Milvoje svého?
On s pluky táh', kam Jasoň se chýlí,
a darmo po něm mé srdce kvílí."
"Viděli jsme ho, ale smutného,
v boji pro slávu vlasti padlého;
rád pro tě, dívko, a vlast umíral,
pak se do věčné slávy ubíral." —
"Vadněte, růže, kolem ve věnci,
zvadne i Vlasta svému milenci."

Všeobecný potlesk odměnil zpěváky.

"Panna slečna si musí zavlažit," — volal pan syndikus a podával dívce sklenku s vínem.

"To je pěkná písnička," chválili páni měšťané a produčitel rovněž podávalo kolik sklenic s pivem najednou; přijal zavdanou bze upejpání. Jiné a jiné písně zpívány a společnost byla stále rozjařenější.

Byl čas pomýšlet na návrat, a to tím více, že valchářovi neměli ničeho připraveno k večeri. Tak se vařil

puně po druhé a ten vzácný "glývaj" pili posléze všichni. Pak se zapřáhlo a rozveselená společnost se smíchem a žerty usedala.

Když Severin zaplatil svoji útratu, zbylo mu sotva několik grošů. To ho nemrzelo, ale že po celý čas pozoroval Poldinku a nemohl s ní ani promluvit, to vzbudilo v něm znova špatnou náladu a proto již mrzut dovezl svoje hosty domů.

Matka slyšíc, že vezl regenschorihů s paní kromě sestřeničky, radostně si oddychla. Zpráva, že si musel Severin od kamaráda vypůjčiti dvacetník, jí pranic nerozladila. Chválila syna, že se "dal vidět", že může nastávající mistr soukenický uctít sestřenku jako nějaký vdovec ouřednickou pannu.

Paní důchodňová jen zářila. Byla počítím tolika různých dobrot a dlouhým mluvením trochu omámena a ospalá, takže se dnes Poldinka mohla odebrat na lož bez řečnického výkonu matčina.

Měla nepokojné sny. Zdálo se jí, že jest tou Vlastou z nové písně, že hledá milence mezi vojskem, že vidí jej mrtvého a hle — byl to Severin. A zas že podává mu živému věnec z růží a hle — byl to Jaroš. A v tom vytrhlo ji něco věnec z rukou — bylo to nějaké zvíře funící a mlaskající — byl to pan syndikus. Nebála se však Vlasta medvěda, musela se mu smát a v tom smíchu procitla. Bylo již ráno a paní důchodňová zatápěla.

"Počkala, ona ospalá, leží si tu a mutrle aby natáhla," plísnila ji matka žertem.

"Proč mne nevzbudíš, mutrle?" Poldinka vyskočila z postele.

A nyní nastalo povídání. Jemnost paní byla všechna unesena. To že se vydařila šlitáž, to že byla jednou pěkná neděle! Ani že by nevěřila, že ti sousedé, ti měšťané dovedou takovou zábavu svést. Skoro tak pěkné že to bylo, jako když bývaly na zámku pikniky.

K snídání vylovila paní důchodňová z objemného tchořového štuclů několik úlomků ampreclu i koláčů, jak se jí je povedlo do čistého kapesníka zaobaliti. Bylo to několik lepších soust do řídké kávy. Poldinka vyprávěla jak k ní byli i starší paní vlídní.

"Páni! Prosím ji, Poldi, páni! Snad

páni od stavů, jak se říkají? Vždyť to byl skoro samý soukeník. Všecky paničky v soukených šatech, navrch sukno, do spodů flanel — domácí práce, to se ví. A děti říkají všem pantáto a panímámo.

Poldinka se smála. Nechtělo se jí dnes jaksí do města a byla ráda, že nemusí nikam jít. Bála se trochu setkání se Severinem, že jí vyčte, že nedržela slovo. Leč hezká její hlavinka měla pohotově výmluvu, že tak poroučela mutrle.

Při tom jí také napadlo, že pan Severin se nějak utěší.

V.

O podařené šlitáži se mluvilo po celém městě. Jak se paničky sešly, už tu byla šlitáž. Které jí byly přítomny, vypravovaly, druhé se dotazovaly a posuzovaly a výsledek řeči a esed byl, že budou v masopustě svatby, o kterých se dosud nevědělo. Severin Ambrožův že si vezme svoji sestřenku Lizinku Binkovu a pan syndikus že vyvede tu ouřednickou.

Panu syndikovi se nedivil nikdo, — vědělo se, že má všeho hadaběj, že mu vzdor překročené padesátce slouží dobře zdraví, že může ještě s mladou ženouškou se potěšit.

Že by snad lépe učinil, kdyby se poohlédl mezi měšťanstvem, kde bylo od cholery několik ne právě bezútěšných vdoviček a i starších panen, sirotků bez příbuzenstva, to si paničky arci také pověděly a pověděly to také panně Čěny, sestře paně syndikově.

Ta ochotně sdělila, že si sama přeje aby se pan bratr oženil. Na jmění neb pracovitost a zkušenost v hospodářství a domácnosti že netřeba se mu ohlížeti, on že má všeho dost a že se tedy může ženiti podle své chuti, jen pro svůj plesír. Tohle nové "panské" slovo se paničkám zalíbilo a užívalo se ho od té doby po městě.

Za to druhý párek nenalezl té milosti před "soudnou stolicí" paniček.

Že Severin s Lizinkou jsou oba děti ze soukenických rodin, stejně zachovalých a vážených i postejně zámožných — to bylo jisto, ale —

Bylo zde to "ale", — jakých bývá vždy, někdy větších, někdy menších.

Zde bylo to "ale" s velkým A. — Zde bylo závažná věc, blízké příbuzenstvo. Arcit' se, být i po jistě námaze,

dosáhla v takovém případě dispense. Kromě toho uvažováno, že u Ambrožů je v domě veliká přisnost a Lizinka že byla mazlenka, že se jí neříká dar-mo Lizinka.

Ráda se líže: češe, strojí, upravuje i cosi dobrého ráda oblízne, právě jako kočička. Že panímáma Lizinku k práci právě nehoní a nechá panenku si pohovět, vědělo se všeobecně.

A to že nebude nic k Ambrožovým, kde pantáto po manželství víc než třicetiletém okřikl usednuvši panímámu přede všemi dělníky i před cizími lidmi, že již zase sedí, ač panímáma, usedla-li, usedla jistě se šitím nebo pletením v rukou.

Vypravovalo se také o tom, jak se nechal o šlitáži vidět s uctěním p. syndikus, a odsuzovalo se, jak se "rozta-hoval" Ambrožův Severin.

Mezi mladými lidmi vědělo se a povíдалo se více. Děvčata přála to trochu Severinovi, že mu Poldinka, jak si ve způsobu mluvy Lizinky řekly, Severinovi "vypálila rybník" a mladíci se mrzeli, že Severin to dal tak na jevo, že o Poldinku stojí.

Ve středu byla ve škole zase zpěvní zkouška a mládež se sešla. Poldinka přišla trochu zaražena.

Právě dnes projevil pan syndikus znovu svou přízeň paní důchodňové. Poslal výslužku od zabíjačky.

Po té podařené šlitáži držel pan syndikus prvý slavnou zabíjačku. Pozval některé pány ráno na ovar a k večeru měla se sejítí četnější společnost. — Odpoledne posílaly "vejslužky."

Paní důchodňová radostně užasla, když odpoledne přihnala syndikova šafářka, pro větší důležitost místo služby, majíc v jedné ruce velký hrnek polévky jaternicové v bílém ubrousku zavázaný a v druhé mísu rovněž v ubrousku zavázanou.

Dal se vidět pan syndikus. Šest jitrniček, čtyři jelítka, kus klobásu a kus pečeně zjevilo se radostné překvapeným pohledům paní důchodňové.

Byla tak překvapena, že šafářku k usednutí vyzvala. "Ještě že si ta ženská nesešla," řekla pak dceři.

"Takovou škodu si dělá vzácný pán, takovou škodu a my nemůžeme ničím oplatit, my nekrmíme ani kanárka. A jak to voní, delikát, delikát!" — Tak paní důchodňová promlouvala, přen-

dávající vejslužku. Pod jitnicemi bylo na míse srovnáno na kostky pokrácené syrové sádlo, předvídala asi panna Cény, že nebude ve špižirně paní důchodňové sádlo na pečení jitniček.

Šafářka nevěděla, co je to "delikát", než soudila, že musí něco říci, počala vyprávěti, jak bylo práce vykrmené, jak tlusté, kolik vážilo, a jak vzácný pán sám na dělání drobů dohlížel.

Poldinka pokukovala žádostivě na jitničky, těšila se na pochutnání zdravou chutí mládí, takže se matka až trochu styděla, vidouc, že šafářka se tomu usmívá.

"To si ráčejší pochutnat," končila šafářka svůj řečnický výklad.

"Ano, ano, ale ta pozornost od vzácného pána, to nás těší. A vzácné panně Cény že mockrát uctivě děkujeme, že se také obtěžovala. Ta pozornost! Ale počkají, šafářko, musím jim dát přece od cesty."

"Já nesmím nic vzít, vzácný pán zakázal, to že bych si u něho udělala špatné oko," upejpala se šafářka.

"To by bylo," jaksi sobě oddechla paní důchodňová. V duchu počítala, že musí dáti šafářce aspoň dvacetník, a těch bylo u ní pomálu. "Aspoň něco musejí vzít. Poldinko, dala sem to cukroví."

Šafářka polibivši ruce odcházela a paní důchodňová po jejím odchodu spráskla radostně ruce.

"Poldi — to je štěstí, to je terno!" zvolala.

Poldinka nemyslela než na to jídlo a hned počítala, kolik to bude asi obědů a večeří.

"To jsou hodní, ti syndikovi," řekla vesele.

"Poldi — ty jsi husa!" rozkřikla se jemnostpaní, "což pak nechápeš, že si nás pan syndikus chce nakloniti?"

Poldinka se až rozplakala a tím smutnější byla, když jí matka nařídila, že se musí hledět panu syndikovi nyní také zachovat a proto že jí zakazuje dnes na určito, aby už s tím soukenickým nemluvila. Až se Poldince při tom zákazu zdálo, že má Severina ráda. A tak šla do zkoušky smutná a celá zaražená. Ve škole se vyhybala plaše pohledům Severinovým.

Zkouška šla dobře a po ukončení odcházeli mladí lidé společně. Mladíci měli zase samotižky. Severin volal o-

kázale Lizinku Binkovu na svoje sánky. Poldinky se přidržel Jaroš a jeden z mladíků pozval je na svoje větší sánky ještě s jednou dívkou.

S veselým pokřikem sjíždělo od zámku dolů, než běda — vtom ozývalo se zlobné volání a hubování. — Vraceli se v tu stranu někteří pánové ze zabijačky od pana syndika a ten, aby po hojném pojedění se trochu prošel, je vyprovázel. Či snad srdečko dvojnásobného vdovce toužilo býti aspoň blíže zámku? Možná, nedovolíme si však tvrditi to.

Šánky jedny za druhými vjely mezi pány. Před nenadálou překážkou ustali řidiči v "rejdování", některé sánky se nachýlily, jiné zvrátily, ostatní na ně narazily a tak zakrátko tu byla celá hromada ztroskotaných sánkářů.

Mladí lidé by se byli nejraději smáli, než pánové hubovali, spílali a zjišťující provinilce, hrozili žalobami u pánů rodičů a někteří domlouvali i pannám, že se účastnily té rozpustlosti.

Arcit' nedovolili si mladíci, tím méně dívky odmouvatí anebo smáti se, i stáli zkroušeně a hned na místě odprošovali.

Pan syndikus postřehnul Poldinku.

"Panno slečno, oni jsou také ssebou?" pronesl udiveně.

"Já jsem se svezla," řekla Poldinka v rozpacích.

"Copak řekne jemnostpaní mutrle?" žasnul pan syndikus.

Poldinka nevyčkala dalších řečí, — než vidouc, že někteří účastníci té pokračované zábavy pryč se odplížíují, nechávající na místě jenom ty, jimž sánky patřily, rychle se otočila a spěchala do zámku. Jaroš spěchal za ní.

"Budou vaděna panno?" — tázal se.

"A jak budu vaděna, snad i bita", smutně doznávala Poldinka. "Mutrle se bude moc zlobit, až se to dozví, a jistě se rozčílí a dostane křeče."

"Že ty pány kozel přinesl," zlobil se učitel. "A ten pan syndikus, ten to bude nejvíc roztahovat."

"Já musím domů. Pane učiteli, poraďtej mi, nemám to mutrli snad sama říci," Poldinka vzala v rozpacích učitele za ruku.

Učitel vzal ji za druhou a mladí lidé v nejbližší chvílce zapomněli, jak ubíhají minuty. Poldinka pojednou vě-

děla, jak ji to těší, že ji Jaroš doprovodil, věděla, proč s ním tak ráda zpívá. V tom jí napadlo matčino oušklebné slovo "rytíř z pohádky" a jako by cítila krivdu, která se tím mladému muži stala, a chtěla mu to nahraditi, stiskla mu vřele ruce.

A Jaroš zase jí. V šeru viděli, jak se jim ači jiskří, cítili, že se oba usmívají, cítili, že je jim blaze.

Posléz řekl učitel: "A panno Poldinko, nic jich nemrzí, vědí, skrze Severina —?"

Poldinka té nesouvislé otázce dobře nerozuměla i odpovídala: "Pan syndikus nás pozval a mutrle řekla, že ji p. Ambrož přímo nežádal a co já jsem slíbila, že neplatí. A pak ve valše mne to těšilo, jak jsme spolu zpívali."

Jaroš porozuměl tak, jak porozuměti chtěl a řekl: "Budeme zpívat zase a na kruchtě, ano?"

"Ano," zaseptala dívka. Rozešli se.

Poldinka našla matku v posteli nalaďenu k hovoru. I dodala si srdce a pověděla, co se stalo. Nelekať se kázání, věděla, že bylo by ještě horší, — kdyby se to matka od cizích dozvěděla.

Ku podivu však se paní důchodňová mnoho nezlobila. Řekla, že nic platno, že musí hledět udělat panu syndikovi vizitu, aby, poděkujíc se za výslužku, omluvila zároveň dcerku.

"Poldi, povídám ti, at' si toho ženicha neodrážíš!" kázala přísně.

Poldinka již již usínala, pletla se jí matčina slova s mátohami snů, s myšlenkami taktéž usínajícími i pozvedla ještě zapadající již víčka a řekla trhaně: "Ale, mutrle, on pan syndikus, to vědí, to by byl tak ženich — pro nich — ano — — já — já ráda zpívám — —"

"Poldi!" vykřikla matka, ale dcerka již neslyšela. Spala — —

V pátek byla ve škole opět zkouška a tu si zpěvačky navzájem stěžovaly, jak byly doma vaděny i trestány za onu sanici. Některé musely z trestu konati hrubou práci, jiné byly i tělesně kárány.

Mladíci nepochodili lépe. Některí naříkali, že nedostali od otců za trest v týdně na pivo, jiní musili dokonce ještě jít znovu odprosit pány; sánkování další zakázáno vůbec. Však to bylo málo platno. Ještě před zkouškou

se umlouvali, že pojedou dnes zase, — ale jinde, ne u zámku. Panny rády svolily. Jen Poldinka nechtěla jít, bála se a tak šla domů. Jaroš ji doprovázel. Sdělal jí, že Severin se vyjádřil, že se s ní tak hned neudobří.

"Jaké udobření, vždyť my se nelicujeme, nevěděla bych, proč. Mohl si pan Ambrož pospíšet a říct mutrli sám. A hněvá-li se on, mně je to jedno." Tak Poldinka odpovíděla k této zprávě a Jaroš ji tiskl za to ruce. Loučili se zase drahnou chvíli. Zdálo se jim, že neleží to na nádvoří sněh, ale že to kvete plno květů —

A zas tu byla neště a velká mše, po níž vyprovázeli pan syndikus okázale dámy k zámku. Paní důchodňová mu sdělovala, že se již chystala udělat mu vizitu k poděkování se za výslužku a k omluvě, že byla dcera mezi tou nezvedenou cháskou, která onehdy pana syndika tak rozhněvala.

Pan syndikus přijal s úsměvem ten přívál slov a oznámil, že musí panna slečna za pokutu za to sánkování se opětně s ním dnes molestýrovat na šlitaži a jemnostpaní arci s ní.

Návrh přijat, a když byl pan syndikus ještě sdělil, že na dnešek není ničeho společného umluveno, bylo to Poldince skoro milejší.

Odpoledne přijel pan syndikus a oznámil, že sestra ho prosila, aby jí pak dámy přivezl, že by ráda od jemnostpaní samotné slyšela, že se podařily klobásky i jitrnice a jelítka. Pak že by on sám rád ukázal ten svůj baráček. Pozvání přijala paní důchodňová s nadšením, Poldinka s jakýmsi strachem.

Vyjeli branou ze zámku, přešli a objeli náměstí kolem a vyjeli pak z města ven.

Asi po čtvrt hodině u nejbližší dědiny obrátil kočár a jelo se zpět, aby se jinou stranou opět projelo městem ven. Potkali i jiné saně, neboť i dnes byla při pěkné pohodě sanice četně vypravena.

Za druhou branou předjel je mladý Ambrož. Vezl Lizinku Binkovu ještě s nějakou kamarádkou, Jaroše a staršího učitele Zeleného.

Ambrož šlehal bičem tak, že se sněh zvedal, a jel tak divoce, že měl syndikův kočár koně co držet, aby se nesplášli.

Jel jako vítr, co koně běžet stačili a předjev o kus, opět se vracel a zase jel tak divoce, div se nesrazil se saněmi syndikovými.

"Tohle je naschval," hněvivě řekl p. syndikus. "Mladý pán byl mezi těmi, co onehdy stropili to skotáctví, div nás nepovalili a nepotloukli a dostal doma asi přísnou lekci. A nyní si vyžívá zlost."

"To možná," usmála se paní důchodňová, jsouc ráda, že si pan syndikus věc tak vykládá. Poldinka byla ráda, že viděla Jaroše a o Ambrožovi si pomyslela, že je blázen.

Jaroš vida ztřeštěné počínání Severinovo, nemálo se mrzel. Napomínal kamaráda, a když tento opět obracel, aby ještě jednou vracejícího se pana syndika potkal, tu oba učitelé vyskočili ze saní.

"S bláznem nejedu," řekl Zelený.

"Při schválnostech nebudu," dodal Jaroš.

"Pojedeme sami," odsekl Severin a prásknul do koní.

Koně vyděšení se vzepjali, uskočili stranou a již byli v příkopě. Saně se překlápely, Lizinka a její družka křičely, učitelové pomáhali jim vstáti a co Ambrož koně krotit a na silnici vyváděl, vracely se již syndikovy saně a sedící v nich se smáli.

"Je-li libo k nám na patky, pánové?" zavolal pan syndikus na oba učitele, kteří odcházeli od Ambrožových saní. Zelený děkoval záporným pokynem hlavy. Jaroš se však přichytil.

Ještě jednou stranou dal jet pan syndikus z města. Paní důchodňová oslovila milostivě "Jaroše o tom, jak pěkně zpíval dnes na kruchtě, a žádala jej, aby opsal dcerušce také nějaké německé písně."

A když posléze zastavili u domů páně syndikova, tu Poldinka s Jarošem se na sebe usmívali, těšíce se, že se jim mimo nadání podařilo býti pohromadě. Jaroš se poroučel a pan syndikus vedl dámy nahoru. Bydlili v prvním patře, v přízemí byl kupecký krám, ratejna a kuchyně pro čeleď. Nahoře čtyři pokoje, kuchyně a komory.

Panna Cény uvítala jemnostpaní ponížene. Poldinku laskavě. Mívala za mládí mnoho lásek, toužila do úřednického stavu, do panského zámku, lásky však vyzněly naplano. Bylat' pan-

na Cény chuda, vždyť rodiče vynaložili mnoho na bratrovy studie. Když ten přišel k chlebu, byli rodiče mrtvi i vzal si sestru k sobě.

Dostal se hnedle sem na lepší místo, zde se bohatě oženil s vdovou, — majitelkou domu a hospodářství. Nedbal, že jest starší jeho, a dobře se s ní srovnával. Děti neměli a děti po nebožtíku vyplatila paní hned před svatbou. Nehlásili se více k matce, druhý sňatek jí zazlívající.

Žil s první ženou pan syndikus deset let, jmění přibývalo, vypravovalo se po městě, že pan syndikus ukládá si celé služné. Umírajíc, odkázala mu manželka téměř všechno, dětem jen malé podíly. Ty však je nepřijaly pro sebe, ale odevzdaly je na zádušní mše svaté za nebožku a daly tak svoji neváznost k otčimu na jevo. Pan syndikus si z toho nic nedělal a do roka oženil se po druhé s mladou zámožnou dívkou, která byla zároveň dobrou hospodyní, takže jim jmění valem přibývalo.

S touto druhou ženou měl syna, — který však zemřel v útlém věku. Po delší době těšil se pan syndikus znovu na rodinu, než ani tenkrát nedočkal se dědice, ba hůře dopadlo vše, — než kdo očekával. Spatřilo sice dítě světlo světa, než za několik dnů zemřelo, a co hůře, smrt vyžádala si i život mladé rodičky.

Po delší době po smrti druhé švagrové domlouvala panna Cény bratrovi, aby se ještě oženil, ten však si vyžádal, aby se zatím o podobných věcech před ním nemluvalo. Miloval' druhou svou ženu opravdově, jak toho skutečně zasluhovala.

(Pokračování)

Bezpečným způsobem, jak uchrániti jed, aby nebyl považován za jinou medicínu, jest zapíchnouti fonografickou jehlu do korku tak, aby po straně vyčnívala.

Bílá hedvábní a atlasy se udrží v lepším stavu, zabalíte-li je do tmavomodrého papíru, aby se předešlo jejich zažloutnutí.

Spálíte-li si prst, dejte na něj ihned mouky a nebudete cítiti bolest. Mouka chrání spáleninu před studeným vzduchem.

Dětský koutek.

DĚLENÝ VÝDĚLEK.

(Podle Julia Zeyera.)

Radúz, královský princ z Magury, slovenské země pod Tatrami, vyjel si se starým sluhou Radovičem na lov. Zabrali se do hlubokého hvozdů a panice, žena se za krásným jelenem, odtrhl se od svého průvodčího a zabloukl v lese. Darmo volal, darmo toulal na lesní roh, nikdo se mu neozýval. Šel tedy na zdařbůh, kam ho oči vedly a nohy nesly.

Pojednou octl se na jakési stezce a spatřil proti sobě kráčeti muže chudobně oděného, nesoucího v ruce pádnou sekeru a na rameni otep dříví. Požádal ho, aby mu ukázal cestu z lesa, a neznámý ochotně se mu nabídl, že jej vyvede až na mytínu, od které již bude moci sám jíti.

Šli, a Radúz se otázal svého průvodce, jak se jmenuje.

"Vratko mi říkají," odpověděl tázaný.

"A čím se živíš?" zeptal se dále princ.

"Nu, rubám dřevo v lese a mám také políčko, které mě pomáhá živiti."

"A kolik asi denně vyděláš?"

"To, pane dost," dí Vratko. "Tři plné groše."

"A to ti stačí, bys se uživil?"

"Tři groše denně utráceti?" podivil se Vratko. "Kam pak se poděli! — Nikoli, jeden živí mne, druhý půjčuji na úrok a třetí vracím."

"Jak to myslíš?" oázal se Radúz. "Nerozumím dobře."

"Pane," pravil Vratko: "to je tak: mám doma starého otce, ten mě vychová, jemu tedy nyní vracím. Pak je tu synek můj, má radost! Nuž, tomu půjčuji. Až budu stár a sláb, pak bude vraceti mi on, jako nyní otcí já. Zbývá tedy třetí groš — nu, z toho žijeme."

Libila se panici řeč poctivého dřevorubce. Vyňal tři zlaté peníze a podávaje je Vratkovi pravil: "Ten vezmi pro otce, ten pro sebe a tento pro syna."

Tot' bylo veliké bohatství pro šlechtěného chud'asa. Pln jsa úžasu děkoval králevici, který jej s vlídným pozdravem opustil.

J. M. Lípa:

CESTOU ZE ŠKOLY.

Je zimní odpoledne.

Děti vyběhly ze školy a spěchají do svých domovů. Některým je veselo. Mají blízko a tak co? Poválejí se trochu v běloučkém sněhu jako v peřině a až jim bude zima, vběhnou rychle domů ke kamnům a budou se posmívat dotěrnému mrazu.

Ti, co mají daleko domů, jsou na tom hůře. Než se dostanou domů, důkladně promrznou. Proto nejsou také veselí, jako ti první.

Katuša a Janíček měli také dalekou cestu do svých domovů. Zastavili se u školy, jakoby se jim z ní ani nechtělo.

Mně se zdá, že před námi jede pan Sochor s povozem! pravil najednou Janíček veselejším tonem. "Jdeme za ním, možná, že nás svezí domů..."

"Jdeme!" souhlasila Katuša.

Děti se rozběhly vesele za povozem. Brzy ho dohonily. Pozdravily zdvořile pana Sochora a cupitaly vedle vozu.

Pan Sochor poděkoval za pozdrav a hned se ptal děti veselým tonem:

"Nechtěly byste se svéztí domů?"

Děti mlčky přisvědčily. Proto přece za ním běžely!

Pan Sochor zastavil povoz. Posadil děti na vůz a sám krácel vedle vozu.

"Odložte si školní věci! Na voze je pro ně místa dost!" radil pan Sochor po chvíli dětem.

Janíček již tak chtěl učiniti, ale Katuška ho zadržela resolutním prohlášením:

"My jsme rádi, že jste vzal na vůz nás, a tak nebudeme vaše koničky obtěžovati ještě našimi věcmi. Ty si už poneseš sami!"

Že se této Katušině moudrosti pan Sochor s Janíčkem dosyta nasmáli, je jisté.

Oběma rukama čerpali. Všecky prsty vztahovali.

DO PISY.

SWANTON, OHIO. — Čtená redakce České Ženy!

Posílám 5 doll. a prosím vás rozdělte to takto: 3 doll. dejte dp. Řehořovi, aby pokřtil děvčátko na jméno Terezie, květinčky Ježíškovy, k její počtě 1 doll. dejte tomu knězovi na mši sv. co má ty rodiče nemocné, aby se modlil za pokoj a mír v rodině a 1 doll. na Stojanův dům na posvátném Velehradě.

Dp. Řehořovi děkujeme za jeho poctivé a zajímavé dopisy, nech jenom píše vše, i co se tam pěstuje a jestli je tam moc katolických kostelů. Já myslím, že to vše čtenáře zajímá. Necht' se na mě nezlobí, že to píši. Hádí si dlo je velice dobré od bolení hlavy; potrou se hlavní žíly a za hodinu je po bolesti. Víte v kraji není na doktora, musí se léčit sám. Vím to dobře, nebo jsem měla děti i rodiče. — Vždyť jsem tam byla 44 roků, většinou v bídě. Zažila jsem dost. Čtenářka.

LINNTON, ORE. — Čtená redakce České Ženy!

Přiloženě zasílám předplatné a na kalendář, neb už mám strach, aby se Č. Ž. na mne nerozhněvala. Bylo by škoda tak krásného čtení. — Velice by mne těšilo, kdybych mohla získat novou odběratelku, ale zde je to nemožné, neb kromě nás zde Čechů není. Je tady hodně slovenských rodin, ale těm prý se to špatně česky čte. — Mně ale se to čte znamenitě, třebaš jsem taky rozená Slovenka. Jak se zdá i v Oregonu má Česká Žena dosti odběratelů, jenže málo dopisují. Jen pí. Šimonová se časem ozve. Píšte častěji, nebo umíte hezky dopisy skládat. Brzy nám nastane půst, a tak se zase my hospodyňky musíme ohánět kolem

švestkových knedlíků a bramborových placek, vidíte A. Š.? Zimu jsme měli dosti mírnou, v prosinci m. r. jen málo sněhu až teď v lednu dne 14. zase nám začal padat. Za den a noc napadlo ho asi dva střevíce. Je to vše skutečně hezké pod tím krásným bílým rubášem, ale jak začne přimrzat, to se každý ohlíží brzo-li přestane. Celkem to trvalo jen asi 6 dní. Ted' máme pořádek příjemné počasí, jenže nám často proporchává.

Na ponejprv to bude asi dost. Hodi-li se to, tož to uveřejněte, a když ne taky dobře. Nejsem učená, vařečky se neleknu, ale péro nechce jaksi dělat dobrotu.

Ke konci přeji ctěné redakci mnoho dobra a tolik nových odběratelů, aby Č. Ž. mohla aspoň do příštího roku 1928 týdně vycházet.

S pozdravem se znamenám.

Marie Hamšík.

CROSBY, TEX. — Mnohovážená redakce České Ženy!

Já, truchlící manžel v Pánu zesnulé paní Františky Kubínové v Crosby, Tex., dovoluji si prositi, byste prostřednictvím t. l. ráčili zaslati 10 dolarů na mše sv. chudým starým kněžím na Valašsku na Moravě. Jest to dar od pí. Frances Kaminski s Clinton, Mass. nejstarší dcery zvěčnělé. Dále zasílám 5 doll. dp. misijnáři Řehořovi do Afriky, by se se svými novými křesťany modlil, za spásu duše mojí manželky. Zasílám check na 15 doll. — S úprimným díkem a zaplat' Pán Bůh, platí to také pro redakci Hlasu za pěkné oznámky úmrtí. — S úctou veškerou, Frank Kubín, B. 416, Crosby, Texas.

JOHNSON CITY. — Milí čtenáři České Ženy!

Přijměte pěkné pozdravení všechny čtenářky České Ženy. Jako asi každá ráda čtete romány i všechny zprávy v našem časopise — tak i já. Už počítám kolikátého je, kdy už tu bude ta Č. Ž. A pak jak přijde — všechno se nechá stát a už se čte — první ty romány — škoda, že je jich, jen taký kousek. Ale zas je to i dobře na jedné stránce. Z moc čtení bolí pak hlava.

Sluníčko už začíná lepší hřát — sníh se skoro ztratil, den je už delší,

snad se dočkáme toho jara. Nastane zas více práce venku kdo má farmu. My bychom chtěli letos sadit hodně slepic — nemáme v tom žádnou zkušenost — nebo to bude naše první práce. Milé čtenářky, která už jste v tom zkušená, jak je lepší — líhnout strojem — nebo pod slípkou sadit? Jen to myslím, že větší množství by bylo lepší strojem líhnout, ale prosila bych jen, byste některá mi napsala který z těch patentů je nejlepší! Těším se že některá mi poradíte a čekám na příští Č. Ž. s velkou radostí

Anna Vrzalíková.

MORSE, WIS. — Vážená redakce a malé čtenářky Č. Ž.!

Tak se mezi vás také pletu. Musím Vám sdělit, že jsem byl ve staré vlasti na návštěvě po tři měsíce. Právě se tam otvírala škola občanská, nechtěli ji světit, že to není prý potřeba. — Zvali ale na slavnost velebného pána, on jim řekl, že nezaprodá své ovce. To je ta nová "víra", kterou zakládají. Tak se otevřela jako chlév. — Také vám posílám zároveň 6 dolarů pro nové odběratelky. Sestřeničko Ocloňova ve Vymislicích, napiš pár řádků sem do České Ženy. — Zbytek dejte na Hess. sirotčinec. — Č. Ž. zasilejte do Čsl. na níževedené adresy.

Srdečně zdraví všechny čtenáře — John Hobza.

(Děk za nové odběratelky. Srdečný pozdrav!—P. red.)

RICHMOND, TEX. — Ctěná redakce a milí čtenáři Č. Ž.!

Opět přicházím do té milé České Ženy. Když žádný z Texasu nepíše, tak zas já vám napíši pár řádečků. — Dnes do rána nám přišel silný a hodně studený severák (To je "pozdrav" od nás!—P. red.) — tak se dobře sedí u kamen a píše.

Získala jsem Vám jednu novou odběratelku, a jsem jista, že se vám, milá odběratelko, Česká Žena bude hodně líbit. Čtení je vždy zajímavé v Č. Ž. Tatínek nám v neděli odjel do Dallas a přijde asi příští neděli zpátky. Ct. redakce, co jste nám poslali knížku poslední za novou odběratelku, ta byla moc rozcuchaná, takže každý list je zvlášť. Již nám takovou neposílejte. Za premii si přeji román "Na-

lezenka". — Mnoho čtenářek se bojí toho bezedného koše, některá už ho nazývá "žralokem", ale mi se ani nevzpomene na koš, už jsem napsala asi osm dopisů a ještě ani jeden nešel do koše. Posílám též 50c na ubohé sirotky v Hess. sirotčinci. Pozdrav stařence a staříčkovi a všem známým v Ammansville. Tak jež toho nechám. Znamenám se vaše čtenářka.

Vlasta Stavinoha.

(Děk za novou odběratelku! Kdo ví, zda si někdo nepřičetl Vaši premii na cestě! Kdo nepíše, co do Č. Ž. nepatří, koše se bát nemusí, jako Vy se jej nebojíte. Kdybychom v Č. Ž. uveřejnili to, co dáváme "žralokovi", mnozí by nám napsali, že to tam být nemělo — jinak psáno, dali by nám "přes nos". Nač se nechat klepat "přes nos" za druhé? Vidíte, že mám pravdu? — Pozdrav!—P. red.)

WEST, TEXAS. — Milé čtenářky! Dovoluji se připojit mezi vás ctěné dopisovatelky doufajíc, že i mně popřejete místa v naší milé Č. Ž., poněvadž já nejen ráda dopisy čtu ale i píši. — (Ale moc málo. Vidíte? P. red.) Jelikož by Vás asi nezajímaly naše domácí zprávy, napíši něco, co se nás všech týká. Všechny mám stejný zájem tudíž "Ženy a Matky." Musíme my ženy mnoho a mnoho probouzet než si zasloužíme slout žena a matka. Tato dvě krátká slova probouzí v každém cit bud' uspokojivý aneb odporný, podle toho jaké měl kdo zkušenosti a jakou roli v jeho životě hrála žena. Ženou být neznámená jen se strojit, dobře se mít; do společnosti chodit; nic nedělat atd, ale oběti přinášet, snášet dobré i zlé často po boku muže, který toho ani nezasluhuje.

A což teprv býti matkou? To značí ještě větší oběti. Však my to všechny víme, jež jsme tou cestou přešly a často vzpomínáme, zda-li to nebylo nadarmo. Za odměnu jsou nám dány děti, abychom z nich svou součinností a vlivem vychovali naše nastávající pokolení. Velcí úředníci mají velkou moc a často vládnou vrstvami velkými, ale žádný z nich nemá té moci, aby přivedl na svět dítě. Jen v ruce matky vložil Bůh ten největší výkon člověčenstva a jí poručil, aby pečovala o dar ten nejdražší. V našich

rukách je budoucí národ a proto se přičiňme, aby byl vzorný.

Matky mají vzácný příklad z Marie Panny, která nás učí, jak máme po cestě mateřské kráčet. Pak máme krásné dva příklady na ších dvou největších Amerických velikánů jichž obou narozeniny připadly v únoru — Washingtona a Lincolna. Washington, ztrativ záhy otce, byl vychován ba téměř i vyškolen svou matkou. Nu a jak krásný vzor mužného charakteru z něj vychovala. Nancy Lincoln při té největší bídě a nedostatku za doby pionýrské, kdy i její muž byl proti tomu, aby se jejich syn Abraham učil v knihách, bez knih s jedinou biblí naučila svého synka čísti a uhlém na lopatě psáti. A co náš veliký Lincoln vykonal, to se nazývá veliké, spravedlivé a ušlechtilé. A matky též umějí přinášet obět. Za poslední války když se rozpoutal valečný ryk, kapitál dodával materiál a přispíval, aby se něčeho nedostávalo, matky dodávaly to nejdražší co měly, — své syny a manželky, aby zhoubné rány děl měly své oběti. To jest obět nejvyšší a tu přinese jenom matka. Modlí se a vzdychá za dítě třeba nezdárné, ale nikdy ho nepřestává milovat třeba by i celý svět je zavrhl.

Povídky v Č. Ž. se mi líbí, obzvláště "Dvě Růže" znázorňují obraz domácí výchovy a jaký vliv to má na život. Též nám ukazuje různost lásky mateřské.

Pozdrav na všechny čtoucí zůstávám
Josie Lednický.

(Doufáme, že Vás !luvidíme" s dopisy častěji. Kdo bude next z milého West?—P. red.)

KRATOCHVÍLKA U ROSIC, MORAVA. — Čtená redakce České Ženy!

Také se osměluji napsat do naší milované České Ženy pár řádků, jež nám přichází druhý rok. Předplatila nám ji rodina Vavrkova z Oklahomy, začez jim mnohokrát děkuju. Je v té Ženušce moc pěkné a poučné čtení, moc se na ni vždycky těšime. Tak vám milé čtenářky musím napsat co je tady nového v Náměstí u Kralic, malý kousek od zámku. Stala se tam trojnásobná vražda 4. února 1927 večer o 7 hodině v rodině nádherného rady. Odbý-

val celou budovu ještě z dvěma příručními. Tito chodí do hostince na večeri. Když šli tak za sebou zamknuli a vzali si klíč. Lupič se nechal tom zavřít, potom šel nahoru k panu radovi, zaklepal a služka šla otevřít. On jí povídal, aby zavolala pana radu. Když jej zavolala, tak jej udeřil ostrým do hlavy, hned byl mrtev, paní jeho zabil a služku, která dostala 5 smrtelných ran. Na to lupič založil na 4 místech oheň ve světnicích, všechno za sebou uzavřel a oknem se pustil po hromosvodu dolu a zmizel. Odcizil kávový stříbrný přibor. Neví se zda je to ze msty anebo pro peníze. Peníze za dříví měl v pokladně byly neporušeny. Z Třebíče páni vypsalí na toho vraha 5000 Kč. odměny. Již je jich moc ve vyšetřovací vazbě, ještě tam ale není ten pravý. Pohřeb se konal v pondělí pana Tilla jeho manželky a služebné. — Pan Till měl 66 roků, paní 67 roků, služka 25 roků, již byla u nich 8 let. Bylo přes 3000 lidí na pohřbu. Pána nesli sami lesníci, a při nich šli hasiči a služku nesli mládenci. Tak Vás čtená redakce srdečně zdravím. — S úctou zůstávám vaše čtenářka Marie Brázdová, Kratochvilka, Rosice u Brna.

Kdo je pravým mužem, ten neučiní toho, čeho by jednou litoval.

ENNIS, TEXAS. — Čtená redakce a milé čtenářstvo Č. Ž.!

Byla jsem požádána, abych zas napsala dopis do Č. Ž. a hlavně, abych napsala, jak jsme se měli na svatbě 8. února. Ženil se Josef Belha a za družku života pojal sl. Františku Kubinovou. Starším mláďencem byl Frank Mikula a starší družičkou Stazie Slovákova, nevěstina sestřenka, druhý mláďenec Josef Kubin, nevěstin bratraneček, a družička pisatelka těchto řádků. Po obřadech v kostele jsme jeli k fotografovi se nechat vyblejsknout jako obyčejně, ovšem že beze švandy se to neobešlo a pak jsme jeli na farmu Jos. a Anny Slovákových. Paní Slovákova je nevěstina tetička. Nutno podotknouti, že nevěsta byla sirota a přebývala u svojí tety, kde se také odbývala svatební hostina. Jídla bylo nu jako na svatbě a také něco co udržovalo veselou náladu a muzikou nás obveselovali bratři Frank a Louis Hořákové na housle a citeru. Do tance jsme se pustili hned po obědě, abychom toho užili a tančili jsme až do čtyř hodin ráno. Už byl každý unavený, ale že muzika hrála, tak tančit se muselo. — Kdo by odolal? Měli jsme se moc dobře, takže na to ráda vzpomínám. — Novomanželům přeji mnoho štěstí v jejich novém stavu, by jim kvetly samé růže bez trní. Přála bych si zase br-

Hamm's

MALT

Right in price —

First in quality

Dodávají všichni překupníci

C. W. WACKER

tovární zástupce

508 Granite Bldg., St. Louis.

Telefony: Garfield 0790 — 0789

zo jít na takovou veselku. Dokud jsem byla v Dallas, tak to bylo stále jenom z práce do práce, a myslím, že každý člověk se rád někdy povyrazí.

Dne 30. ledna byl ukazován film Euchar. Kongresu z Chicaga ve Fair Park Auditorium v Dallas. Také jsem se šla podívat a jsem toho nelitovala. Byla jsem žádána, bych o tom napsala do Č. Ž. Ale ja myslím, že to se vypsat nedá, že to se musí vidět. Tam byly ohromné davy lidí, takže se to nedalo očima přehlednouti, bylo mi jich líto když se přihnala ta bouře s deštěm a oni všichni zmokli.

Dne 14. února zemřel na záchrt syn Václav, manželů Jos. a Františky Hábových, ve stáří 7 roků a 5 měsíců.

Dne 18. února zemřela stařenka Fl. Hubáčková. Oba pohřby se konaly z kostela sv. Jana Nep. na katolický hřbitov. O. v p. — Získala jsem Vám novou odběratelku, zasílám předplatně od ní a také si přeje kalendář. — Všecky čtoucí srdečně zdraví, Františka Mikula.

CHICAGO, ILL. — P. b. P. J. K.! Čtená redakce Č. Ž.!

Opět přicházím s pár řádky mezi dopisovatelky. Povšimla jsem si prosby v Č. Ž. pro chudé kněze a posílám tři dollary na mše sv. na můj úmysl. Je nás všech povinností pomoci dle možnosti, neb je to smutné, že kněží, již obětovali celý svůj život pro spásu duší a dobro své české vlasti, k starosti strádají. V Chicagu máme zábav dost. Všecky osady se tuží, abychom něco užíli nežli bude čas sv. postní, čas kající. Sbor ochotníků pořádá divadelní představení "Poklad" ve prospěch domova sv. Benedikta. Návštěva byla slušná. Ti, kdož byli přítomni jistě nelitovali neb se všichni herci dobře drželi. 20. února zas pořádá distriktní svaz Č. K. oslavu narozenin Jiřího Washingtona, při níž jsme s radostí vyslechli sl. řečníka vldp. monsignora Boušku z Tábor, Minn., jenž posluhačům kladl na srdce, že v nynější době nejvíce potřebujeme poctivé a mravní charaktery, jež jsou baštou národa. Důstojnému pánu srdečně děkuji za jeho povzbuzující řeč. Pak bylo několik zpěvních a hudebních čísel a živý obraz představující otce vlasti s jeho vojáky. Jistě bohatý program. V naší osadě sv. Janské pořádá spolek Nej-

světějšího jména, divadelní představení "Růžová pouta" 27. února, a 1. března masopustní zábavu pro osadníky, tak ještě se pobavíme. Na Českou Ženu se vždy těším a přála bych si i vám, byste ji mohli vydávat týdně. Ale ty odběratelky se těžko dostávají. Ty starší si stěžují, že na čtení špatně vidí, a zde rozené zas česky nečtou a z Čech sem moc nejedou. S přáním všeho dobra a hojně nových odběratelek vám přeje v tomto roce s úctou Marie Knechtel.

WAHOO, NEBR. — Čtená redakce! Zasílám vám obnos \$10 a prosím, byste z toho odeslali \$2.00 slepým dívkám, \$2.00 na Vincentinum, \$2.00 dp. miss. Řehořovi, \$4.00 chudým kněžím.

žím v Čsl. na mše sv. za duše v očistci. Též prosím ct. redakci o uveřejnění těchto několika řádek v České Ženě. Poděkování.

Tímto vroucí dík vzdávám Bolesně P. Marii za poskytnutou útěchu. Srdečně zdraví všechny čtenářky horlivá čtenářka.

ROSFORD, OHIO. — P. b. P. J. K.! Čtená redakce Č. Ž. a celá čtenářská rodino! Přeji všem vespolek mnoho Božího požehnání v tomto novém roce a zvláště hlavnímu redaktori tohoto časopisu brzkého a stálého zdraví a hojně nových předplatitelů. aby nás ta papírová Ženuška mohla navštívit každý týden. Máme v ní na výběr poučení jak v povídkách tak

VYŠŠÍ NEŽ

WOOLWORTH-OVA BUDOVA

Roční prodej Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound

Paní ED. DAUGHERTY
1308 Orchard Avenue, Muscatine, Iowa

Budova Woolworth-ova v New Yorku, jež se pne 792 stop nad ulici, jest nejvyšší budovou ve Spojených Státech.

Kdyby všecky láhve Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound prodané v roce 1925. mohly byt postaveny jedna na druhou, vytvořily by sloup právě tak vysoký jako je Woolworthova budova a zbylo by jich ještě dost, že by zbytek dosáhl z Lynn, Massachusetts do Cleveland, Ohio.

V mnohých malých vesnicích, jakož i ve zdárně pokračujících městech podél

této dráhy jsou ženy, jež ochotně poví jiným o Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound.

V nedávném dopise paní Daugherty píše: "Churavěla jsem po čtyři měsíce, než jsem počala užívat vašeho léku. Našla jsem jednu vaši knížku u svých dveří a přečetla jsem ji. Zdálo se, že popisuje právě můj případ, proto jsem počala užívat Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound, a po využití třetí láhve našla jsem úlevu. Právě užívám jedenáctou láhev a již nemám oné potíže a cítím se jako znovuzrozenou. Doporučuji Vegetable Compound každé ženě, jež trpí jako jsem trpěla já. Ochotně zodpovím jakékoli dotazy od žen o Vegetable Compound." —Paní ED. DAUGHERTY, 1308 Orchard Avenue, Muscatine, Iowa.

Paní Carr-ové také pomohlo.

Munice, Indiana. — "Nebyla jsem s to konat svou práci. Léčila jsem se, ale nic mi to nepomáhalo. Vždy jsem slyšela o Lydia E. Pinkham's léku, a domnívala jsem se, že to bude právě takový lék jako jsou všecky ostatní, ale přesvědčila jsem se o opaku již po využití první láhve, ježto se podivuhodně osvědčil. Dotud jej užívám a mohu konat veškerou svou práci. Cítím se teď dobře a jsou to vaše léky, jež mi pomohly. Ríkám každé ženě o tom, jaké dobrodiní mi působilo užívání Vegetable Compound a též i užívání West Powers St., Munice, Indiana.

v dopisech a vůbec samá poučná látka. A čím dále tím více oblíbenější nejen mezi vámi Čechy a Moravany ale i Slováci ji rádi čtou, nebo já ji nabídnou každému. Mnozí ji nemohou rozumět, a někteří praví co bych četl a české noviny máme svojich dost. Je pravda! ale můžeme číst i jiné poučné časopisy, myslím, že nám to na škodu není. Aspoň vidíme jak se kdo k nám chová. A v České Ženě vidíme, že máme velkou přítelku, a proto nemůžeme všechny Čechy stejně odsuzovat. Avšak najdou se i tu výjimky. Tak v jednom červnovém čísle m. r. jistá paní A. Toman z Endicott, N. Y. si zlost vylila na našich řečnících a zvláště se to týkalo našeho vůdce Mgr. A. Hlinky. Až mi slzy vytryskly při jeho čtení, nebo to nebylo pravda co ta paní tvrdila. Vždyť se nás ubohých Slováků musí těž někdo zastat. Na to nám Bůh dává velké muže, aby svět z poroby vydli. Či nebylo toho otroctví dost po tisíc let od Mad'arů? A věřte, že rána nikdy tak nebolí od cizího, jak od svého. Český národ nám byl vždy nejbližší a ta křivda páchaná nyní tam na Slovensku má zůstat nepovšimnuta? O to Pán Bůh nedopustí! V první řadě my katolíci, bychom se měli spojit a ukázat těm odpadlíkům, že spravedlnost v každém ohledě je na naší straně a jen tak docílíme sv. pokoj. A proto Českou Ženu rádi čteme a jak se dá rozšiřujeme mezi námi Slováků nebo se nás zastává. A i dnes přivádím 2 nové předplatitelky, jednu Slovačku a jednu Moravanku ale za Slováků vdanou. A též chci poznamenat, že zde Slováci a Moravani v lásce spolužijí jak v spolkovém životě tak i v osadním. Ještě se vám pochlubím. Měli jsme tu sv. missie začátkem října konané dp. missionářem Šofkou, které nám zůstanou dlouho v paměti. Srdečné díky dp. Šofkovi, nebo to byla rosa na ta naše vypráhlá srdce, neboť nyní nám tu chodí většinou kněží angličtí. Máme každou neděli o 8. hod. ráno tichou mši sv. a dítka po obědě náboženské vyučování, které řídí studenti a studentky ze St. John College z Toledo v čele s jedním knězem Českem. Srdečné díky.

Vánoční Hod Boží jsme ztrávili smutně; nebylo 2 měsíce práce. A tak chudobný robotný svět to mnoho cítí,

zvláště kde je početná rodina. Ale už práce v továrnách začíná. A nyní už se nám masopust končí, v kterém jsme tu měli jednu veselku a jeden pohřeb a to v jedné rodině slovenské. Tež bylo sehráno krásné divadlo "Truc na truc" ochotníky Nár. S. Sokola. Vydáři se znamenitě a též má být na konci masopustu sehrané pro zdejší osadu sv. Cyrila a Methoda, za což jim napřed Bůh zaplat'. Tak se přestaneme radovat a začneme se připravovat na sv. půst a spolu na Velkou noc. Nyní máme počasí teplé, ale velmi nestálé, když budou mít stromy kvést budeme mít sněh a zimu.

Posílám ctěné redakci \$6.00. Za dvě nové předplatitelky pro Č. Ž. \$4.50, \$1.00 na fond p. H. Dostálovi a 15c na kalendář Hlas pro mne, jak jsem oprávněna. A žádám si místo románů, aby mi dále chodila Č. Ž. Zbytek dejte na nějaký bohumilý účel, za co vám děkuji. Váš všechny srdečně zdravím i moje drahé tam na Slovensku Váš věrná čtenářka

Veronika Badík.

(Srdečný dík za nové odběratelky. Pozdrav! P. red.)

HORNÍ BEČVA U ROŽNOVA, MORAVA. — P. b. P. J. K.! Ctěná redakce a milí čtenáři České Ženy! Předně přijměte ode mne srdečný pozdrav. Musím se trochu představit, jsem z Valašska až od Slovenské hranice, v zastrčeném zákoutí v horách. Četla jsem taky tu milou "Českou Ženušku". Matka a bratři mého muže jsou v Americe ve Valparaiso, Nebr., jmenuje se Bártkova, Verdigre, Nebr. Bratr mého muže mně předplatil Českou Ženu, dostávala jsem ji dva roky a teď jsem od něho dostala zprávu, že ji zastavil, že ji nemůže už předplácet. Já jsem ji tak ráda četla ani jsem se ji dočkat nemohla a teď taková rána. Tak se obracím na vás milé vzdálené přítelkyně, s velkou prosbou o tu milou Českou Ženušku. Je v ní tak krásné čtení a ty dopisy! Vždy jsem se na ni tak těšila. Mně to není možné si ji předplatit. Měli jsme teď zlé roky, neúrodné, mokré, a máme dosti četnou rodinu. Tak Váš snažně prosím, která byste mně ji mohla předplatit, budu vám za to vděčna a volám už předem zaplat' Pán Bůh. Dostala jsem ještě čísla 1. a 10. ledna a více nic. Ty

"Dvě růže" mne tak zajímaly, neráda bych ztratila to další. Já je skládám a nechám z toho knihy vázat, až děti dorostou, aby měly taky co číst. My jsme ještě z té staré krve, i k nám už zalézá ten vítr nevěrecký. Později napíši více. Prosím pana sazeče o trpělivost s tou mojí škrabanicí a o uveřejnění toho dopisu, aby se nějaká dobrá duše našla pro mne. Ještě jednou zdravím ct. redakci a celé její příbuzenstvo a zůstávám vaše neznámá

Marie Ondruchová,

Neví, co by si bez Nonat počal

Glen Carbon, Ill., 3. ledna 1927.

Můj muž dal kousek Nonat ruskému spoludělníku v dolech, když tento si stěžoval, že hoch chodí s rozmačkaným prstem k lékaři a bolest, že se hojit nechce. Nonat pak velice pochvaloval, ale když došla, šel opět k lékaři. Než však pro novou bolest sotva dočkal rána, aby si pro Nonat přišel, a ta prst pěkně bez bolesti zahojila. Od té doby Nonat kupuji, ba chodějí pro ni nejen Rusové, ale i Italové a jiní, jak dělníci tak i farmáři, a každý ji velice chválí. Však my nevíme, co by si můj muž bez Nonat počal. On mívá časem otevřenou nohu. A jednou u uhlodole se do té bolesti velice uholil. Šel k lékaři, ktery slíbil do 6 týdnů nohu vyléčit a dal něco na tu ránu. Ale on do rána bolesti div nesešlel. Shodil lékařskou náplast a dal Nonat, která mu nohu zahojila, takže mohl jít do práce a pracuje stále. Já jsem se zranila o rezavý drát. Nepovšimla jsem si toho, ale druhý den noha otekala a se zapalovala. Dala jsem na ni Nonat a do rána otok opadl a noha zbělela a brzy zahojila. Bez počtu rozličných vyléčení mohla bych vypsat. Z té příčiny nikdy nejsme bez Nonat, neb nelze předvídat, co se může stát, zvláště v dolech, kde často se uholí neb prsty a to někdy dosti povážlivě rozřízne. Můj muž hned dá Nonat a ta ránu vycítí a brzy zahojí. Proto je to pro uhlokopy neocenitelným lékem, za který jsou Vám vděčni

John a Teresie Kačer, Box 75.

Tisíce rozličných dosvědčení se nám dostalo, kde lékařská pomoc selhala, Nonat se osvědčila, ale musí to být

Marie Leiblinger & Co.
P. O. Box 285, Pasadena, Calif.

Cena Nonat jest 50c a \$1.00, poštou 55c a \$1.05. Ptejte se vašeho lékárníka neb jednatelé, ale nic jiného neberte, raději pište přímo na naši adresu svrchu uvedenou. V poslední době nám lidé píší, že Nonat jest nejlepší masť na kuří oka.

PADUCAH, KY. — P. b. P. J. K. !
Čtená redakce Č. Ž. a všichni čtenáři! Všechny vás srdečně zdravím chápa-
jíc se opět péra po roce, abych něco do
Č. Ž. napsala. Musím vám všem přát
šťastný a požehnaný Nový rok 1927,
aby přinesl všem co nejvíce požehnání
Božího, úrodu, zdraví atd. a Vydava-
telstvu Č. Ž., aby přinesl hojnost no-
vých odběratelů.

Musím se trochu rozepsat o svých
prázdninách a cestě do té mojí domo-
viny — Texasu. Vyjela jsem z Pa-
ducah, Ky. dne 3. února po dráze
Illinois Central, kteréž společnosti zá-
roveň patří nemocnice, v níž jsem za-
městnána jako noční spoludohlížitelka.
Jela jsem večer od 7 hodin do 10:30
hod. ráno, kdy jsem šťastně došla
do New Orleans, La. Tam jsem opět
přesedla o 11:30 dop. na vlak Sout-
hern Pacific a šťastně přejeví řeku
Mississippi, která má býti v těch mí-
stech 3 míle zšíří uháněla zas s vět-
rem o závod k Houstonu, Texas, kam
jsem došla v 11:30 v noci. A potom
zas dále až do San Antonio, Texas,
kde jsem dorazila v 7 hodin ráno, kde
na mne otce a bratra již čekali. Cesta
mně uběhla dosti rychle. Byla jsem
unavena, ale vše mne velice zajímalo,
nebo od Brook haven po N. Orleans
La. bylo již denní světlo a tak jsem
poprvé v životě viděla celé lány jahod,
jako v Texasu celé lány bavlny. Všude
bylo vidět pilně pracující okopávače,
podestýlající slámu pod očistěné keře
jahod a na zpáteční cestě již místy ja-
hody prodávali na stanicích.

Zároveň cesta přes řeku je zajíma-
vá, neboť vlak rozepnul na několik
oddílů a naložil vozy na vor velkých
rozměrů pak se jelo po vodě — cestu-
jící ve vlaku nebo na platformě. Den
byl překrásný, po husté mlze ranní
vitrál přiměřeně a byl příjemně teplý
tak jsme se procházeli po vozu. Vše za-
jímavé. Do Texasu jsem už dorazila k
večeru, tam jsem už neviděla nic z
okna podle trati. V La, ale byla už ja-
ro v rozpuku a palem a rozličného ro-
stlinstva všude bylo vidět podle trati,
též i hodně bažin a vody a močálů a
lesů. Doma jsem našla vše v dobrém
pořádku, jen tam řádila chřipka. Moje
sestry též i moje matka měly onu ne-
vítanou přítelkyni na návštěvě a brat-
rova žena zároveň. Přes to vše jsem u-

žila prázdnin ve zdraví, a zase jsem
nastoupila cestu zpět po návštěvě u
bratra, jenž bydlí nedaleko La Grange
čili na Hostýně, kde jsem se setkala s
mnohými starými známými z dob dět-
ských a dívčích a mile se všude poba-
vila. Navštívila jsem svoji babičku
Margaretu Koloděčákovou, jež bydlí
u své dcery paní Jan B. Kubala, kde
jsem našla všechny při dobrém zdraví.
Babička bude slavit 27. února již 75-
leté narozeniny, ke kterým se jí chy-
stali všichni udělat překvapení. — Ba-
bička je čilá a těší se dobrému zdraví,
jen sluch má slabý, ale jsem si s ní
srdečně porozprávěla. Byla bych si ve-
lice přála být přítomna onomu pře-
kvapení, ale povinnost volala mne
zpět 24. února jsem musela jít do
práce, tak nebylo možno. Cestou zpět
jela moje přítelkyně, též ošetřovatelka,
a moje spolužačka slečna Anna Zallo-
va z Fayetteville, Texas, týměž vlakem,
tak jsme se šťastně v Houstoně shle-
daly a ježto jsme měly místo ve spacím
vozu, tak jsme se i trochu po cestě pro-
spaly. Nedlouho po slunce východu
jsem opět překročila řeku Mississippi
a o 8:30 jsme zase už sedaly v New
Orleans na vlak dráhy Ill. Centrai,
který nás měl po 13. hodinové jízdě
dovést do Paducah, Ky. — Cesta by-
la zajímavá a ježto jsme byly dvě, tak
nám čas mile a rychle uběhl.

Ted' jsme opět v práci a po odpo-
činku a pobavení a po času odloučení,
vše je opět nové, i chuť k práci, a tak
s pomocí Boží tu snad opět budem po-

kračovat ku předu.

Že jsme se měly obě dobře je důka-
zem, že nám oběma přibýlo na váze, a
já jsem nyní snědá jako Mexičanka po
těch hřejivých paprscích jarního slun-
ce jižního. Zde se také probouzí jaro,
ale dosud je zde citelně chladno a

150.000 ÚMRTÍ

jest výsledkem

Nastuzení

Nastuzení jest nebezpečné.
Nastuzení jest nebezpečný zárodek a
vlekly. Nezmeškejte ho ani hodinou,
neboť nevíte, jaké následky z toho mo-
hou vzejít.

Výše 150.000 úmrtí ročně jest vý-
sledkem nastuzení.

Čtyřech prostředků by mělo býti
okamžitě při nastuzení užito — a to
ihned. Zničit nastuzení, mít stolicí v
pořádku, zastavit horečku a pročistit
celý systém.

Hill's toto vykoná během 24 hodin.
A bez jakýchkoli následků při léčbě.
Nezahrávejte si s nastuzením. Opatř-
te si právě Hill's a užívejte jich ihned,
jakmile nastuzení pozorujete. Hill's do-
stanete v každé lékárně.

Přesvědčte se
že jsou to

CENA 25c

Červená krabice

a podobně

Proč to,

že tak mnoho nemocí, které zřejmě oklamaly účinnost
proslulých léků, poddávají se mírnému vlivu jed-
noduchého, domácího prostředku jako

DRA. PETRA

HOBOKO

Poněvadž sahá přímo na kořen nesnázi, nečistoty v soustavě.
Jest připravováno z čistých, zdravých poskytujících kořenek a bylin a
jest již v užívání přes sto let.

Není to lékárnický lék. Jest dodáván přímo z laboratoře

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.

2501 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(V Kanadě jest dodáváno beze cla.)

vlhko od řeky. Budu toho již muzet nechat, aby měli i jiní dopisovatelé místo v sloupcích České Ženy. Prosím pp. redaktora a sazeče o kousek trpělivosti a za opravu chyb, nebo jsem nepromluvila česky se žádným od té doby, co jsem mluvila s panem Vodičkou v redakci Hlasu a Č. Ženy před rokem až zase doma na prázdninách. Tak všechny srdečně zdravím a všem mým příbuzným, známým a dobrým přátelům posílám srdečně Pán Bůh zaplat' a požehnej na stotisíckrát za všechno pohostění a všecku obtíž, co se mnou měli po čas mého pobytu u nich. Vybízím též pana Lud. Kokše z toho krásného Hostýna at' něco napíše. Máte tam tolik látky ku psaní, dejte se vidět. Ted' je na vás řada. Srdečně vás zdravím a celou vaši rodinu. Též i vy paní Genzerová z Oklahomy se dejte opět brzo vidět s novinkami z vašeho okolí. — Zdravím všechny svoje příbuzné a známé v Oklahomě bydlící a píše mně na adresu Ill. Cent. Hosp., Paducah, Ky. — Budu se těšit. Tak srdečný pozdrav redakci a celému personálu Č. Ženy a díky za opravu a uveřejnění dopisu. Jsem v úctě oddaná vaše stará čtenářka a odběratelka

Slč. Margareta H. V. Koloděčák,
Paducah, Ky. Ill. Cent. Hosp.

CHICAGO, ILL. — Čtená redakce Č. Ž. ! Tak už jsem tu opět mé roztomilé čtenářky Č. Ž. a začínám s tím nejmilejším oznámením, to jest, že přihlásily se nám nové odběratelky Č. Ž. a sice pí. Josefa Drápalík, pí. Marie Řiháček a pí. M. Zelenka, které mezi nás srdečně vítáme a doufáme, že budou horlivými čtenářkami České Ženy.

Dne 28. února loučíme ses masopustem. Na všech našich osadách bylo veselo a nejvíce, jak jsem doslechla, v osadě Bl. Anežky České. Tato se sešla jako jedna rodina s dvanácti sty členy k společné výtečné večeři do Pavilonu Plzeňského Pivovaru. Tuto obrovskou práci vzaly si na starost jako vždy cílé obětavé osadnice v čele své předsedkyně pí. Marie Karáskové. Další si povíme příště.

Naše čtenářky a čtenáři pamatují si, když dleli v Chicagu při Eucharistickém Kongresu na obrovskou síň Harrison High School. Tato byla včera 27. února takřka zaplněna při koncertu. V tomto představen byl děj o 3. jed-

dnáních "Kolejni soupeři" studenty kolleje sv. Prokopa v Lisle, jichž orkestra a kapela se vyznamenaly jakož i zpěvem i humorem. V tomto vynikal student p. Karel Kenska svými vtipy. Za vedení zasloužilého dirigenta dp. Františka Šindeláře se vystoupení orkestru a kapely kolleje sv. Prokopa vydařilo znamenitě za tak četné návštěvy. K úspěchu možno pilným studentům gratulovati.

Nyní, abych vám milé čtenářky pověděla, jak to dopadlo o tučném čtvrtku 24. února. Ten den byla jsem pozvána Klubičkem veselých přítelkyň do Berwyn k obědu, a jako vždy pamatuji na jednatelství Č. Ž. Co skládám si do tašky potřebné věci v tom přijde milá přítelkyně a horlivá čtenářka Č. Ž. pí. Rose Drozdová a povídá: "Což ještě nejste hotova? Přijďme pozdě." "No já už jdu!" A už jsme letěly v autu, jež umí paní Drozdová řídit jako nejlepší šofér. Když jsme přišly na místo, to jest do nádherné residence ctěné rodiny p. Karla Potužníka, tu se nám objevil pravý masopustní obrázek. Přítelkyně byly oblečené staromódně v dlouhých šatech. Tak jsme pro smích nemohly ani mluvit. V dolejší světnici jako síň velké a pěkné malebně dekorované byly dlouhé stoly bohatě prostřené, dáma v dlouhých bílých šatech uváděla ke stolu a mně vykázala zvláštní místo, kde nalézal se velký kafešálek. Když zasedlo 45 osob, byla jsem vyzvána, abych povstala. A tu pí. Vondříšková ohlašuje, že toto pobavení je pořádáno na počest slč. Antonie Vondráčkové. Tu zavzněl hlučný potlesk a hned na to podává ni pí. Vondříšková dárky říkouc: Zde přijměte je na důkaz, že si Vás vážíme. Užijte jich ve zdraví, a pak zkrátka, my Vám máme všechny rády. Opět zavzněl potlesk a voláno, "speech".

Hluboce dojata zmohla jsem se na slova: "Milé přítelkyně! Proč mě tak vyznamenáváte? Zdaž nemám na tom dosti, že mě mezi sebe vždy tak srdečně zvete. Děkuji Vám za prokázanou mi radost a čest. Dobrý Bůh Vám to vše odplat'! Ještě jednou jsem tiše poděkovala, oči mi pak zasílzely a já ani neviděla ten velký hrneček před sebou. Pak jsme začali s chutí papat, neb číperné kuchařky daly si na výtečném obědě. záležet. Po něm zvýšila se veselá nálada, takže na rozmlých přítelkyních mne mnohem mladších osvědčila se slova: "mladost — radost." A proč bychom se netěšili, když nám Pán Bůh zdraví dá?" Pobavily jsme se tak srdečně. Za to děkuji upřímně Klubičku veselých přítelkyň a zvláště pak ctěné rodině p. Karla a Marie Potužníkové za propůjčení své krásné residence k mému zdařilému překvapeníčku. Byl to o jeden památný den více v mém životě. A nyní obych ještě pověděla, jaké cenné dary jsem obdržela. Jest to látka na šaty, hedvábný deštník a ruční taška s větším obnosem peněz, za což ještě jednou srdečně děkuji. S upřímným pozdravem

Antonie Vondráček,
1342 So. Keller Ave.,

Symbolické pomníky, sousoší, náhrobní kameny. Vysoké umělecké hodnoty, z trvanlivého, krásného kamene — provádí a dodává:

FRANK SVOBODA

sochařsko-kamenický průmysl.

Vlastníme lomy. — Ceny konkurenční. — Návrhy a rozpočty zdarma.

Hrob, ozdobený vkusným pomníkem, vyjadřuje Vaše city. Lomy a sklad: Mountain Park, Oklahoma.

Hlavní úřadovna, ateller a výstava:

1215-25 South 13th street : : : Omaha, Nebraska
Píšte nám!

CHICAGO, ILL. — Ctná redakce a milí čtenáři! Tuto jest můj první dopis do Č. Ž., která se mi velice líbí, a jsem povděčna p. Slavikovi, který před rokem k nám zavítal a tento list mi nabídnul. Patříme k osadě Panny Marie Lurdské, máme zde krásný kostel a hodného dp. Rev. Aloise Mergla. Já vím, že některé osadnice také odbírají Č. Ž., ale žádná nepíše. Milé čtenářky máte zajisté dosti látky ku psaní a tu chvíli času si udělejte a něco hezkého nám napište. Musím přestat bych pana red. na poprvé neunavila a neoctla se v koši. Posílám předplatné \$2.25 na Č. Ž., na Hess. sirotčinec \$1. a pro chudé kněze ve staré vlasti také \$1.. — Měla bych prosbu, zdali mě může být vyhověno, a ctná redakce mně poslala čísla z 1., 10. a 30. dubna. Ráda bych je měla všechny za rok 1926 ovšem jsem začala odbírat Č. Ž. až v březnu a ctná redakce mně přidala i únor. Ráda bych také měla za leden ale netroufám si za rok 1926. Prosím za odpuštění a zůstávám Vaše čtenářka

Mrs. Ed. Pfeifer,
1435 So. Komenský Ave,
Chicago, Ill.

Litujeme, že staršími čísly posloužit nemůžeme. Máme v zásobě již jen čísla od 1. nora 1927. Píšte častěji! Po zdraví! — P. red.)

Host.

"Kolik vytočíte denně piva?" —
"Sto sklenic." — "Poradím vám recept, jak byste mohl vytočit více." —
"Budu vám vděčen." — "Dolévejte správnou míru a vytočíte stopadesát."

Zlatá žíla vyléčena bez nože.

Dle mého způsobu léčení zlaté žíly je málo neb žádná ztráta času a prakticky není žádná bolest, když si dáte zlatou žílu léčit u mé úředně ve Wahoo, Nebr. Značí to úsporu železničního jízdného, výloh nemocničních, výloh hotelních a za stravu, jež musíte hradit kromě léčby a operace, když se dáte léčit jinde. Zabývám se léčbou všech jiných lidských chorob a měl jsem zvláštní zkušenost a nabyl odborných znalostí u léčení nemoci konečnicku. Vyléčil jsem mnoho vděčných pacientů.

Nefezu ani neupaluji zlaté žíly. Různé masti, pilulky nebo přidržovače nikdy nevyléčily a také nikdy zlaté žíly nevyléčily.

DR. WM. K. STEFAN,
Wahoo, Nebraska.

Kuchyně.

Hovězí závitky z vařeného masa.

Vyber z 1½ libry vařeného hovězího masa všechny žlázy a lůj, a usekej maso na drobno. Na to udělej z másla a mouky bledou jíšku, nalej pak do ní tolik hovězí polévky, aby z toho byla hustá omáčka, nech to pak ustavičně tím míchajíc, čtvrt hodiny vařiti; pak rozdělej v hrnčku kousek másla se třemi žloutky, směs tu přidej do omáčky, kterouž pak hodně rozkloktej. K tomu přidej zmíněné usekané maso, lžíci vypraných na drobno rozsekaných petrželových lístků, trochu tlučeného pepře, osol to a dobře vařečkou promíchej. Nech to pak úplně vychladnouti, posyp hodně strouhaným zatvrdlým chlebem, žemličkou aneb kreksy; pak rozděľ upravené maso na 16 dílů, a polož každý díl na vrstvu toho strouhaného pečiva na válu rozestřenou, pak to opět hojně rozstrouhanou žemličkou

posyp, na to dělej z toho stejně velké a podlouhlé závitky. Pak rozkloktej 3 bílky, přidej k nim lžičku rozehřátého másla, lžičku vody a dobře to promíchej. Omoč v tom pak každý závitok a obal jej v rozstrouhané žemličce; na to rozpal as 20 minut před tím, než chceš dáti závitky na stůl, v kuthanu sádlo, vlož závitky na drátěný rošt (frying basket) a zavěs tento do kuthanu do rozpáleného sádla a nech to smažit. Pak je opěnovačkou obrat' a nech je pěkně do zlatohněda usmažit, na to vyndej, popraš solí, urovnej na mísu, oblož smaženou petrželí, a nes je na stůl.

Vařený losos s omáčkou.

Omyj pěkný kus lososa ve studené vodě, vlož jej do kuthanu, nalej naň trochu octa, přidej k tomu cibuli na koláčky nakrájenou, bobkový list, osol a nalej tolik vody, aby byl losos zce-

Ubijte to nachlazení!

Toto je pravé BULHARSKÉ BYLINNÉ THÉ

Chci, aby každá domácnost měla po ruce krabici tohoto výtečného léčivého thé k ubití nachlazení a ku předejití influenze, chřipce a zánětu plic. Užívejte ho teplého před spánkem. Pracuje rychle.

Bulharské Bylinné Thé je dobré proti zácpě, při revmatismu a při nemocích ledvin, jater a žaludku.

Dbejte toho, aby vám lékárník dal pravé Bulharské Bylinné Thé v rudé a žluté

krabici, na níž je naše jméno. 35c, 75c, \$1.25.

Poznámka:— Mnoho lidí bydlí na farmách, a v malých městečkách, kde není lékárny. Ale i oni potřebují tohoto úspěšného léku a měli by jej mít hned. Proto pošlu poštou velkou rodinnou krabici se zásobou na 5 měsíců za \$1.25. Adresujte: H. H. Von Schlick, President, 819 Locust St., Pittsburgh, Pa.

la kryt, pak jej přiklop a nech vařit do měkka. Protlač čtyry na tvrdo uvařené žloutky skrze sítko, přidej k tomu šest lžic čerstvého rozhrátého čistého másla, a míchej tím tak dlouho, až je z toho jemná kašička, přidej k tomu kousek zelené petržele na drobno rozsekané a několik též na drobno rozsekaných šalotek, lžici hořčice, osol to, okořeň trochou tlučeného pepře, přidej tolik octa, aby z toho byla příhoustlá omáčka, dobře to rozmíchej, nalej do mísečky a podej s uvařeným a máslem omaštěným lososem.

Jednoduché omeletky na jiný způsob.

Na omeletku pro jednu osobu vezmi dvě vejce, lžičku dobré studené smetany aneb lžici mléka. Rozkloktej vejce se smetanou, troškou soli a tlučeného

bílého pepře; rozpal na pánvi kousek másla neb sádla, vlej do ní ta rozkloktaná vejce a nahní pánev z jedné a pak z druhé strany, aby se to stejně rozšlo. Když omeletka svrchem trochu ztuhlá, tedy ji prostředkem ve dvě slož a neb sviň, vyklop ji na mísu a ihned předlož. Před svinutím můžeš ji též posypati cukrem a pokropiti citronovou šťávou a na mísu též cukrem posypati. Dobrá omeletka musí býti uvnitř měkká a do zlatova upečená. — Smetanu nebo mléko můžeš též vynechat.

Nemocné churavící ženy!

Čtete toto oznámení

Vzala jsem si za životní cíl přinášeti dívkám jež trpí na ženské slabosti tak jak i já, můj otec, prominentní odborník v ženských nemocích po téměř pět století. Během jeho dlouholeté práce on vyzkoumal jistý předpis, jehož užívání s neobyčejným úspěchem při léčení žen trpících na takové nemoci jako: nepravdivost při měsíční periodě, leucorrhoea (bělotok), bolavou nebo spadlou matku, obtíže ve změně života, nervosu, bolesti hlavy a zad. Já jsem jeho předpis zdědila a dle něho jsem sestavila moje **TROJITÉ LÉČBA PRO ŽENY**, již mnohým ženám bylo pomoci když vše jiné selhalo. Ji se poskytuje vnitřní jak i vnější činnost na patřičné orgány, což jest základem k docílení trvalé dívy. Lehce k používání v soukromí Vašeho domova, bez nepřijemnosti nebo velkých výdáv. Účinná častá přichází hoed v prvních dnech používání. Trpíte-li na nějakou ženskou nemoc, buďte to ve Váš prospěch ahyte Trojitou Léčbu upotřebila new odkladně. Cena jest pouze \$2.25 a ručím za úplné uspokojení nebo se obnos vrátí. Jsem žena a můžete mně tudíž psáti plně a ve vší důvěře. Zašlete zdola uvedený kupon, jméno a adresu, spolu s obnosem a zašlu Vám moji Trojitou Léčbu poštou v nezmenaném obalu, s plným návodem k používání, jakož i můj splek "Poselství Ženy." Jak již řečeno, ručím za úplné uspokojení nebo se obnos vrátí.

OBJEDNÁVACÍ KUPON NA Trojitou Léčbu pro ženy

CLARIE S. RINEHART
1023 No. Grand. (Dept. 11).
St. Louis, Mo.

Citěná paní: Přiložená naleznete obnos \$2.25 a žádám o zaslání Vaší **TROJITÉ LÉČBY PRO ŽENY**, spolu s plným návodem a Vašeho spleu "Poselství Ženy." Rozumím se že ručíte za úplné uspokojení nebo obnos vrátíte.

Jméno _____
Adresa _____

Nemocným lidem.

Zaslám do všech částí Sp. Států léčivé thé připravené z květů, listků stonků a kořínků léčivých bylin. Každý paklíček thé připraven je z takových léčivých bylin, které pro každou nemoc jsou vybírány a rozříděny tak, aby ihned účinkovaly proti takové nemoci, jakou jste postiženi. Při objednávkce udejte Vaše stáří, neboť podle toho se řídí, mnoho-li a jak silné thé máte užívat. Jeden paklíček thé stojí \$1.00, poštovné 6c. Toto léčivé thé, které v každé rodině je nenahraditelné a pro každou jinou nemoc z řady léčivých bylin připravované, užívá se proti následujícím nemocem:

Blednička (chudokrevnost), bolesti hlavy, krku, všechny plicní neduhy, játra, ledviny, žlučové kamínky, průjem, srdeční vada, tasemnice, zácpa, záducha, žaludeční potíže, bolavé dásně, padoucnice, pálení žáhy, špatné trávení, nepravdivá perioda, píchání na prsou a v bokách, bolesti v kříži, zimnice, nepravdivé močení, spála, záškrt, difterie, slabost, třesení rukou, čištění krve, velký tlak krve v hlavě, tlučení a slabosti srdce, vodnatelnost, zastaralé vnitřní nemoci, chrlení krve, chřipka, krkvice, slabost v životě, vyrážka, žlázy, žloutenka, tanec sv. Víta a j. v.

Osvědčené masti

připravené ze šťavy léčivých bylin, dubové a březové kůry, jsou na všechny otevřené a zastaralé rány nepříkonatelné. Proti zlaté žile, voletí, všem oteklinám, pohmožděním, boulim, revmatismu, na odstranění chloupků, otlačeniny, na lupy v hlavě, bradavice, zatvrdliny, vředy, svrab, strupy, uhry, prs otekly, oteklé nohy, nádor, ekzema, vyrážka, lišej a j. v. Jeden tyglíček masti stojí s pošt. \$1.00.

Proti plicním nemocem,

zápalu plic—rybí tukový olej, barvy tmavobílé, hustý jako med, který se v mnoha případech tak osvědčil, že současně na nohy postavil a uzdravil. Jedna lahve i s poštovným \$1.15.

Proti cukrovce

vyhlášená šťáva ze šesti léčivých bylin, která proti této nemoci jest lékem nepřekonatelným. Jedna lahvička poštou \$1.10.

Anton F. Veselý,

248 So. Central Park Ave.,
Chicago, Ill.

Nabídka k sňatku.

Přeji si učinit známost s dívkou, do brou katoličkou, od 21 do 27 let starou. Sňatek. Nabídky laskavě adresujte na: Farmář-Láska, % Česká Žena, 1611 So. 11th St., St. Louis, Mo.

Nabídka k sňatku.

Mladý, inteligentní muž, slušného zevnějšku, přeje si učinit známost s dívkou od 21 do 28 let starou. Nabídky laskavě adresujte na: Budoucnost, % "Česká Žena", 1611 South 11th St., St. Louis, Mo.

DR. FRANK J. MNUK

lékař a ranhojitel,

1406 So. 13th Str., Omaha, Nebraska.
Telefony:
Úřadovna: Atlantic 6361 Obydlí: Atlantic 6362

DR. A. F. SRB

Physician & Surgeon

Office & Residence: 1719 So. 16th St
Phone: Jackson 5908.

OMAHA, NEBRASKA

NEMOCI MĚCHÝŘE.

časté nucení na moč, hlavně v noci, zvláště u starších lidí, bolesti dole v zádech, zmírnění obtíže a horkost při močení, pálení a rezání a odstranění použitím našich léků.

ČESKÉ HERBARIUM,
MISHICOT, WIS.

NONAT A SALVAT

má na skladě

V. L. Mrvík, Yankton, S. D.

Tyto dva obrázky ukazují, jak vypadal závod Trinerův

před 30 lety

a jak vypadá dnes

CO ZPŮSOBILO TENTO VZRŮST? Odpověď je na snadě. — Spokojenost zákazníků jest hlavním činitelem v obchodě. Spokojený zákazník netoliko sám znovu kupuje, ale i mezi svými přáteli a známými rád doporučí to, s čím je spokojen. Rádi sami nám o tom píší, ale i je to četba velmi zajímavá. V srpnu 1921 psal nám pan Karel Červený z Milwaukee, Wis., že se mu každý diví, jak na 65 let dobře vypadá. Ale on říká: "Užívejte

TRINEROVO Hořké Víno

jako já a nebudete se divit!" V prosinci psali nám manželé Jedličkovi z Temple, Texas, že jest jim 76 let a 70 let, ale "kdybychom neužívali Trinerovo Hořké Víno, už by na nás dávno sluníčko nesvítilo." — V téže době psal kovář Frank A. Novák z Brooks, Oregon, jak jej tento lék zbavil 8měsíční nemoci a jak jej silí při jeho těžké práci, a 1. dubna 1922 stejně si liboval horník Petr Dirga z Hiteman, Iowa, a líčil, jak doporučí Trinerovo Hořké Víno škotským, waleským, švédským a francouzským spoluhorníkům. Pro žaludeční potíže, zácpu, nadýmání, bolení hlavy, nechut' k jídlu a pod. je to lék nejspolehlivější. Každý lékárník nebo obchodník s léky vám opatří jak tento, tak i jiné výbor Trinerovy léky, jakými jsou zejména: Trinerova Angelika Hořká, znaná citá silivka. Trinerův Liniment pro revmatické a neuralgické bolesti, Trinerův Mírnil kašle proti nachlazení, Trinerův Antiputring, ktkání při bolení v krku a čistění ran. Trinerův Zubní Krém, Trinerovy Kapky pro bolení zubů, Trinerovy prášky pro bolení hlavy, Trinerova vodička na ruce, Trinerův Tekutý Shampoo, Trinerův lék na kůži oka, Trinerův Krém k holení atd.

Joseph Triner Company,

1333-1345 South Ashland Ave.

Chicago, Illinois.